

CRONICILE DIN NARNIA
C.S. LEWIS

Șifonierul, leul și vrăjitoarea

Clive Staples Lewis

Cronicile din Narnia - Vol. 2

ȘIFONIERUL, LEUL ȘI VRĂJITOAREA

Capitolul 1

LUCY SE UITĂ ÎNTR-UN ȘIFONIER.

Au fost odată ca niciodată patru copii: Peter, Susan, Edmund și Lucy. În această carte vă voi povesti despre ceea ce li s-a întâmplat în timpul războiului când, din cauza atacurilor aeriene, au fost trimiși de părinți să stea în casa unui profesor bătrân care locuia undeva în inima țării, la zece mile de cea mai apropiată gară și la două mile de cea mai apropiată poștă. Nu era căsătorit și locuia într-o casă imensă, cu doamna Macready, menajera și trei servitori. (Pe aceștia îi chema Ivy, Margaret și Betty, dar ei nu vor apărea prea mult în poveste.) Profesorul era tare bătrân, cu părul cărunț și vâlvoi, care aproape că-i acoperea fața. Copiilor le plăcu de el de la bun început; dar în prima seară, când îi întâmpină la ușă, arăta atât de ciudat, încât Lucy (care era cea mai mică) se cam sperie; pe Edmund însă (următorul în ordinea vârstei) îl tot pufnea râsul, așa că se prefăcu că-și șterge nasul ca să nu se bage de seamă.

După ce-i spuseră noapte bună Profesorului și urcară să se culce, băieții se duseră în camera fetelor să mai stea de vorbă.

— Am nimerit la fix, sunt sigur, spuse Peter. O să fie nemaipomenit. Tipu' ăsta o să ne lase să facem ce vrem.

— Mie mi se pare tare drăguț, spuse Susan.

— Haideți, ajunge, interveni Edmund, care era obosit și se prefăcea că nu e, ceea ce-l făcea să fie cam prost dispus. Nu mai vorbiți așa!

— Cum adică? Întrebă Susan. Și oricum, ar trebui să fii în pat la ora asta.

— Nu mai vorbi ca mama, îi spuse Edmund. Cine ești tu să-mi spui când să mă duc la culcare? Du-te tu la culcare.

— Mai bine ne-am culca toți, spuse Lucy. Dacă ne aude cineva vorbind, o să fie scandal.

— Ba nu, o contrazise Peter. Ascultați-mă pe mine, asta e genul de casă unde nimănui n-o să-i pese ce facem. Și oricum, nu ne aude nimeni. De aici până-n sufrageria mare de jos faci cam zece minut.

— Ce se-aude? Întrebă Lucy dintr-o dată.

Era de departe cea mai mare casă în care fusese vreodată și gândul la culoarele lungi și la ușile care duceau în camere goale începuse deja să-i dea fiori.

— E-o pasăre, bleago, spuse Edmund.

— O bufniță, spuse Peter. Aici e un loc minunat pentru păsări. Eu mă duc să mă culc. Iar mâine vă propun să pornim în expediție prin casă. Într-un loc ca asta poți găsi orice. Ați văzut munții de pe drum? Și pădurile? S-ar putea să fie și vulturi. S-ar putea să fie și cerbi. Or fi și ulii.

— Castori! Adăugă Lucy.

— Vulpi! Zise Edmund.

— Iepuri! Adăugă și Susan.

Dar a doua zi dimineată ploua atât de tare, încât, dacă te uitai pe fereastră, nu puteai vedea nici munții, nici pădurile și nici măcar pârâiașul din grădină.

— Eram sigur c-o să plouă, începu Edmund.

Tocmai își terminaseră micul dejun și se întorseseră sus, în camera pe care le-o dăduse Profesorul; o cameră lungă și joasă, cu două ferestre dând într-o parte a casei și două în cealaltă.

— Nu te mai plânge, Ed, îi spuse Susan. Fac pariu că într-o oră se înseninează. Iar până atunci avem ce face. Avem un radio și o mulțime de cărți.

— Nu, mulțumesc, spuse Peter. Eu mă duc să explorez casa.

Toți fură de acord cu el și așa au început aventurile. Era genul de casă care îți dă senzația că nu se mai sfârșește și era plină de fel de fel de locuri neașteptate. Primele uși pe care le deschiseră dădeau în niște dormitoare goale, cum de altfel și era de așteptat; dar nu după mult timp găsiră o încăpere lungă, plină de tablouri și în care se afla și o armură; după aceasta, urmă o încăpere verde, cu o harpă într-un colț; coborâră trei trepte, urcară altele cinci și ajunseră într-un fel de holișor în care una dintre uși dădea într-un balcon, iar celelalte într-o serie de camere care dădeau una într-alta și

care erau pline de cărți – cele mai multe erau cărți foarte vechi, iar unele păreau mai mari decât Biblia pe care o văzuseră ei la biserică. Ajunseră, în cele din urmă, într-o încăpere în care nu era decât un șifonier mare; genul de șifonier cu oglindă pe ușă. Iar pe pervazul ferestrei era o albăstrea ofilită.

— Nimic! Spuse Peter și ieșiră, toată trupa, din cameră.

Toți în afară de Lucy care mai rămase puțin; se gândea că n-ar fi rău să încerce să deschidă ușa de la șifonier, deși era aproape sigură că e încuiată. Dar, spre marea ei mirare, ușa se deschise destul de ușor, lăsând să cadă doi bulgărași de naftalină.

Lucy se uită înăuntru și văzu fel de fel de haine – cele mai multe din blană. Și nimic nu-i plăcea mai mult lui Lucy decât să miroasă și să mângâie blănuri. Intră imediat în șifonier și se băgă printre hainele de blană, frecându-și obrații de ele; lăsa ușa deschisă, fiindcă știa și ea că e o prostie să te închizi într-un șifonier. Se afundă și mai tare și descoperi că dincolo de rândul acesta de haine urma un al doilea. Era beznă, așa că fu nevoită să meargă cu brațele întinse în față, să nu se izbească de spatele șifonierului. Mai făcu un pas – și apoi încă doi sau trei – așteptând să atingă lemnul cu vârful degetelor. Dar nu-l atinse.

— Asta pare să fie un șifonier imens! Se gândi Lucy, mergând și mai departe, dând la o parte hainele moi ca să-și facă loc. Observă apoi că scârțâie ceva pe jos.

— O fi tot naftalină? Se întrebă, aplecându-se să pipăie cu mâna.

Dar, în locul lemnului tare pe care se aștepta să-l simtă, dădu de un fel de pudră moale, extrem de rece.

— Ce ciudat, își spuse și mai făcu vreo doi pași.

În clipa următoare, fața nu i se mai atinge de blănuri moi ci de ceva tare și aspru, țepos chiar.

— Oh, parc-ar fi ramurile unui copac! Exclamă Lucy.

După care observă o lumină undeva în față; nu la câțiva centimetri depărtare, unde te-ai fi așteptat să fie spatele șifonierului, ci mult mai departe. În clipa următoare se trezi în mijlocul unei păduri, în miez de noapte; pe jos se așternuse zăpadă și ninge.

Lucy se sperie un pic, dar, în același timp, era și curioasă. Se uită în spate și, printre trunchiurile întunecoase de copaci putu vedea încă ușa de la șifonier deschisă; ba chiar zări și camera goală din care ieșise. (Lăsase ușa

deschisă, desigur, fiindcă știa că e o prostie să te încui într-un șifonier.) Acolo era încă zi.

„Dacă se întâmplă ceva, pot să mă întorc”, își spuse Lucy în sine a ei.

Merse mai departe, scârț-scârț pe zăpadă, prin pădure, spre cealaltă lumină. Ajunse la ea în numai zece minute; era un felinar. Și cum stătea așa, întrebându-se ce caută un felinar în mijlocul pădurii și neștiind ce să mai facă, auzi zgomot de pași venind spre ea. La scurt timp apărură în lumina felinarului o persoană foarte ciudată.

Era numai puțin mai înaltă decât Lucy și avea o umbrelă acoperită de zăpadă. De la mijloc în sus era bărbat, dar picioarele erau de țap (acoperite cu păr negru, lucios), iar în loc de picioare avea copite. Avea și coadă, dar Lucy nu băgă de seamă de la început pentru că și-o ținea pe brațul cu care ținea și umbrela ca să n-o târâie prin zăpadă. La gât purta un fular roșu de lână și avea și pielea cam roșie. Avea o față ciudată, dar plăcută, cu o barbă ascuțită și păr cârlionțat, iar de o parte și alta a frunții apărea câte un corn. Într-o mână ținea, după cum v-am mai spus, umbrela; cu celălalt braț ținea mai multe pachete învelite în hârtie maro. Cum stătea așa cu toate pachetele în brațe arăta de parcă tocmai ar fi făcut cumpărăturile de Crăciun. Era un Faun. Când o văzu pe Lucy fu atât de mirat că scăpă toate pachetele.

— Doamne Dumnezeule! Exclamă Faunul.

Capitolul 2

CE A GĂSIT LUCY

— Bună seara, spuse Lucy.

Dar Faunul era atât de prins cu adunatul pachetelor de pe jos încât la început nici nu-i răspunse. După ce termină, făcu o plecăciune.

— Bună seara, bună seara, spuse, îmi cer scuze, n-aș vrea să par prea curios, greșesc crezând că ești o Fiică a Evei?

— Eu sunt Lucy, spuse fata, neînțelegând ce vrea să spună Faunul.

— Să-mi fie cu iertare, da' nu ești ceea ce se numește fată? Întrebă el.

— Bineînțeles că sunt fată, răspunse Lucy.

— Ești deci Om?

— Bineînțeles că sunt Om, spuse Lucy, nedumerită.

— Desigur, spuse Faunul. Ce prost sunt! Dar e prima dată că văd un Fiu al lui Adam sau o Fiică a Evei. Mă bucur nespus. Adică...

Aici se opri ca și când ar fi fost pe punctul de a spune ceva ce n-ar fi vrut să spună, dar se oprise la timp.

— Mă bucur nespus, continuă. Dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Tumnus.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnule Tumnus, spuse Lucy.

— Și pot îndrăzni să te întreb, Lucy, Fiică a Evei, cum ai ajuns în Namia?

— Namia? Ce-i asta?

— Te afli pe tărâmul numit Namia, îi răspunse Faunul. Pământul cuprins între felinar și marele castel Cair Paravel de la Marea de Est. De unde vii, din pădurile sălbatice din Vest?

— Eu... Eu am intrat prin șifonierul din camera goală, spuse Lucy.

— Aha! Făcu domnul Tumnus cu melancolie în glas. Ei, dac-aș fi învățat mai mult la geografie când eram mic aș ști unde sunt aceste țări ciudate. Dar acum e prea târziu.

— Da' nu sunt țări, spuse Lucy, aproape pufnind în râs. E doar undeva mai încolo, cel puțin așa cred, nu sunt sigură. Acolo e vară.

— Până una, alta, spuse domnul Tumnus, în Namia e iarnă, e iarnă de mult timp, așa că dacă mai stăm mult aici în zăpadă o să răcim amândoi. Fiică a Evei din îndepărtatul tărâm al Camerei Oale unde domnește pe veci vara în strălucitoarea cetate a Șifon Ierului, te invit să bem un ceai împreună.

— Mulțumesc, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar nu știu dacă n-ar fi mai bine să mă întorc acasă.

— E aproape, imediat după colț, insistă Faunul și focul e gata făcut și avem pâine prăjită și sardele și prăjituri...

— Ești foarte drăguț, dar nu cred că pot sta prea mult.

— Dacă mă iei de braț, Fiică a Evei, spuse domnul Tumnus, o să putem merge amândoi sub umbrelă. Așa. Haide!

Și astfel Lucy se trezi mergând prin pădure braț la braț cu această creatură ciudată, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Nu după mult timp ajunseră într-un loc plin de pietre, cu dealuri ici și colo. Într-o vale micuță domnul Tumnus se întoarse brusc într-o parte de parc-ar fi vrut să intre într-o stâncă imensă, dar în cele din urmă Lucy își dădu seama că era intrarea într-o peșteră, înăuntru, ardea un foc din lemne. Domnul Tumnus se aplecă, luă cu un clește o bucățică arzândă de lemn de pe foc și aprinse o lampă.

— Imediat, spuse și puse apa la fiert.

Lucy avea sentimentul că era locul cel mai frumos în care fusese vreodată. Era o peșteră din piatră roșiatică, micuță și curată, cu covor pe jos, cu două

scaune („unul pentru mine și unul pentru prieteni”, îi explică domnul Tumnus), o masă, un bufet, cu poliță deasupra căminului, iar deasupra acesteia, pe perete, era poza unui Faun bătrân cu barba căruntă; într-un colț era o ușă care ducea probabil în dormitorul domnului Tumnus, se gândi Lucy. Pe un perete era un raft plin de cărți și Lucy se uită la ele în timp ce Faunul pregătea ceaiul: Viața și Scrisorile lui Silenus sau Despre nimfe și comportamentul acestora, sau Oamenii, maimuțele și pădurarii; un studiu al legendelor populare sau Omul este un mit?

— Gata, Fiică a Evei! Spuse Faunul.

Era o gustare cu adevărat minunată. Aveau câte un ou fiert fiecare, sardele pe pâine prăjită, pâine prăjită cu unt, pâine prăjită cu miere și prăjitură pudrată cu zahăr. Când Lucy nu mai putu să mănânce, Faunul începu să vorbească. Știa o mulțime de povești minunate despre viața din pădure, îi povesti despre dansurile de la miezul nopții și despre Nimfele care trăiau în fântâni și despre Driadele care locuiau în copaci și care veneau să danseze cu Faunii; despre cum plecau în căutarea Cerbului Alb ca spuma laptelui, care-ți putea îndeplini trei dorințe dacă-l prindeai; cum ospătau și cum mergeau în căutare de comori cu Piticii Roșii sălbatici în mine adânci și în peșteri din adâncul pământului; cum vara, când pădurea toată înverzea, venea să-i vadă Silenus, călare pe măgarul lui cel gras, iar uneori, când venea însuși Bacchus în vizită, apa pâraielor se transforma în vin și pădurea întreagă se veselea săptămâni la rând.

— Dar acum e mereu iarnă, adăugă el, mâhnit. Apoi, ca să se înveselească, luă un nai micuț de pe bufet – parcă era făcut din paie – și începu să cânte. La auzul acestei melodii lui Lucy îi veni să plângă, să râdă, să danseze și să doarmă în același timp. Trecuseră probabil multe ore când, în sfârșit, spuse:

— Domnule Tumnus, îmi pare rău că trebuie să te întrerup, îmi place foarte mult această melodie, dar acum trebuie neapărat să mă duc acasă. Venisem numai pentru câteva minute...

— Acum nu mai are nici un rost, spuse Faunul, punând naiul deoparte și clătinând amărât din cap.

— Nici un rost? Întrebă Lucy, sărind în picioare destul de speriată. Ce vrei să spui? Trebuie să plec acasă chiar acum. Au să fie îngrijorați, n-au să știe unde sunt. Domnule Tumnus! Ce s-a întâmplat? Îl întrebă după o clipă.

Ochii Faunului erau plini de lacrimi care i se prelingeau pe obraji; începuse să-i curgă și nasul. Faunul își acoperi fața cu mâinile și începu să urle.

— Domnule Tumnus! Domnule Tumnus! Spuse Lucy, disperată. Nu plânge! Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine? Dragă domnule Tumnus, ce te supără?

Dar Faunul continua să plângă cu suspine de parcă i s-ar fi frânt inima din piept. Nu se opri nici când Lucy se duse la el și-l îmbrățișa și-i dădu batista ei. Luă batista și începu să se ștergă cu ea. Dar, de fiecare dată când devenea prea udă ca s-o mai poată folosi, o storcea, astfel încât, în scurt timp, se făcu o mică băltoacă pe jos.

— Domnule Tumnus! Îi țipă Lucy la ureche, scuturându-l. Încetează! Încetează imediat! Nu ți-e rușine? Un Faun așa mare... De ce plângi?

— Ooo! Suspină domnul Tumnus. Plâng pentru că sunt un Faun rău.

— Ba eu nu cred deloc că ești un Faun rău, zise Lucy. Eu cred că ești un Faun foarte bun. Ești cel mai drăguț Faun pe care l-am cunoscut vreodată.

— Oo! N-ai spune asta dac-ai știi..., spuse domnul Tumnus printre suspine. Nu, sunt un Faun rău. Nu cred să fi existat un Faun mai rău de când e lumea.

— Da' ce-ai făcut? Îl întrebă Lucy.

— Bătrânul meu tată, spuse domnul Tumnus, e cel din poza de deasupra căminului, n-ar fi făcut așa ceva niciodată.

— Ce? Întrebă Lucy.

— Ce-am făcut eu, răspunde Faunul. Am intrat în serviciul Vrajitoarei Albe. Asta am făcut. Sunt servitorul Vrajitoarei Albe.

— Vrajitoarea Albă? Cine e?

— Ea este cea care are Namia la degetul mic. Ea a făcut să fie mereu iarnă. Mereu iarnă, dar fără Crăciun, îți poți imagina așa ceva?

— Ce groaznic! Spuse Lucy. Da' pentru ce te-a angajat?

— Asta e partea cea mai rea, spuse domnul Tumnus cu un geamăt. M-a angajat să răpesc oameni. Uită-te bine la mine, Fiică a Evei. Îți vine a crede că sunt genul de Faun care se întâlnește în pădure cu o biată copilă nevinovată, o copilă care nu i-a făcut nici un rău, care se preface că e prietenos și o invită la el în peșteră numai și numai ca s-o adoarmă și să i-o dea apoi Vrajitoarei Albe?

— Nu, răspunse Lucy. Sunt sigură că n-ai face așa ceva niciodată.

— Dar chiar asta am făcut, spuse Faunul.

— Ei, atunci, spuse Lucy răzind cuvintele (pentru că voia să-i spună adevărul fără să-l rănească prea tare), atunci înseamnă că ai făcut ceva rău.

Dar acum îți pare atât de rău încât sunt sigură că n-o să mai faci așa ceva niciodată.

— Fiică a Evei, nu înțelegi? O întreabă Faunul. Nu e ceva ce am făcut, ci e ceva ce fac acum, chiar în clipa asta.

— Ce vrei să spui? Strigă Lucy, devenind palidă.

— Tu ești copila, spuse Tumnus. Vrajitoarea Albă mi-a ordonat ca dacă văd vreodată vreun Fiu al lui Adam sau vreo Fiică a Evei în pădure, să-i prind și să-i duc la ea. Iar tu ești prima. Și m-am prefăcut că-ți sunt prieten și te-am invitat la mine la ceai și în tot acest timp așteptam să adormi ca să mă duc la Ea și să-i spun.

— Dar n-o să te duci, nu-i așa, domnule Tumnus? Nu se poate să faci așa ceva.

— Dar dacă nu-i spun, zise el, începând să plângă, ea tot o să afle. Și-o să pună să mi se taie coada și coarnele, să mi se smulgă barba, și-o să-mi atingă copitele mele frumoase cu bagheta și-o să mi le transforme în niște copite amărâte de cal. Iar dacă se înfurie rău de tot, o să mă transforme în stană de piatră și atunci o să fiu statuia unui Faun la ea în casă, în casa ei oribilă, până când se ocupă cele patru tronuri de la Cair Paravel și Dumnezeu știe când o să se întâmple asta ori dac-o să se întâmple vreodată.

— Îmi pare rău, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar lasă-mă să plec acasă, te rog.

— Sigur c-o să te las, spuse Faunul. Trebuie, îmi dau și eu seama de asta. Înainte să te cunosc nu știam cum sunt oamenii. Sigur că nu pot să te dau pe mâna Vrajitoarei; nu acum, după ce te-am cunoscut. Dar trebuie să plecăm chiar acum. Te conduc până la felinar. Cred că de-acolo te descurci, știi cum s-ajungi la Camera Oală și la Șifon Ier?

— Sigur că știu, spuse Lucy.

— Trebuie să nu facem zgomot, spuse domnul Tumnus. Pădurea e plină de spionii ei. Chiar și-unii copaci sunt de partea ei.

Se ridicară amândoi. Domnul Tumnus își deschise umbrela, îi oferî brațul lui Lucy și porniră amândoi prin zăpadă. Drumul înapoi fu cu totul altfel decât la venire; se furișară prin pădure cât de repede putură, fără să scoată nici o vorbă, iar domnul Tumnus avu grijă să o ia prin locurile cele mai întunecoase. Lucy răsuflă ușurată când ajunseră la felinar.

— De aici știi pe unde s-o iei, Fiică a Evei? O întreabă Tumnus.

Lucy se uită cu atenție printre copaci și zări în depărtare o pată de lumină.

— Da, răspunse, de aici se vede ușa de la șifonier.

— Atunci fugi acasă cât poți de repede, spuse Faunul. O să mă poți ierta vreodată pentru ce-am vrut să fac?

— Bineînțeles, îi răspunse Lucy, strângându-i cu putere mâna. Sper să nu ai necazuri prea mari din pricina mea.

— Adio, Fiică a Evei, spuse. Pot să păstrez batista?

— Sigur! Spuse Lucy și o luă la fugă cât o țineau picioarele spre pata de lumină din depărtare.

Imediat începu să simtă, în loc de crengi aspre, haine, și, în loc de zăpadă, sub picioare simți podeaua de lemn și se trezi dintr-o dată sărind din șifonier în aceeași încăpere goală din care începuse întreaga aventură, închise bine ușa de la șifonier și se uită în jur, cu răsuflarea tăiată. Ploua încă și auzi vocile celorlalți pe culoar.

— Sunt aici, strigă. Sunt aici. M-am întors, sunt teafără.

Capitolul 3

EDMUND ȘI ȘIFONIERUL.

Lucy ieși în fugă din camera goală și-i găsi pe ceilalți trei copii pe culoar.

— E-n regulă, le spuse, m-am întors.

— Despre ce vorbești? O întrebă Susan.

— Cum, se miră Lucy, n-ați fost îngrijorați din pricina mea?

— Te-ai ascuns, nu? Întrebă Peter. Biata Lucy, s-a ascuns și n-a băgat nimeni de seamă! Dacă vrei să te caute lumea, data viitoare stai ascunsă mai mult.

— Dar am fost plecată mai multe ore, spuse Lucy.

Ceilalți se priviră mirați.

— Țicnită, spuse Edmund. Țicnită de-a binelea.

— Ce vrei să spui, Lu? O întrebă Peter.

— Exact ce-am spus, răspunse Lucy. Am intrat în șifonier imediat după micul dejun și am fost plecată ore în șir, am fost invitată la ceai și s-au întâmplat tot felul de lucruri.

— Nu fi proastă, Lucy, îi spuse Susan. De-abia am ieșit din cameră și tu erai încă acolo.

— Nu e proastă deloc, spuse Peter, inventează acum o poveste ca să ne distrăm, nu-i așa, Lu? De ce nu?

— Nu, Peter, nu inventez. Șifonierul e... e magic, înăuntru e o pădure, unde ninge și unde e un Faun și o Vrajitoare și locul se numește Namia;

veniți să vedeți.

Ceilalți nu știau ce să creadă, dar Lucy era atât de aprinsă încât se întoarseră cu ea în cameră. Se repezi înaintea lor, deschise ușa de la șifonier și strigă:

— Haideți! Duceți-vă să vedeți singuri!

— Gâsco, spuse Susan vârându-și capul înăuntru și dând hainele de blană la o parte, e un șifonier ca toate șifonierele; uite, i se vede partea din spate.

Se uitară cu toții înăuntru și traseră hainele la o parte; și văzură toți – chiar și Lucy – un șifonier obișnuit. Nu era nici o pădure și nici urmă de zăpadă; se vedea doar spatele șifonierului. Peter intră înăuntru și-l lovi cu mâna, să se asigure că există cu adevărat.

— Ce glumă bună, Lu, spuse ieșind din șifonier. Trebuie să recunosc că ne-ai păcălit pe toți. Aproape că te-am crezut.

— Da' n-a fost nici o glumă, spuse Lucy, pe cuvânt de onoare. Acum o clipă era cu totul altfel. Pe cuvânt. Jur.

— Haide, Lu, spuse Peter, acum începi să exagerezi. Gata, ne-ai păcălit, acum ai putea s-o lași baltă.

Lucy se înroși la față și vru să spună ceva, deși nu prea știa nici ea ce vrea să spună, după care pufni în plâns.

În zilele următoare fu foarte abătută. S-ar fi putut împăca ușor cu ceilalți dac-ar fi putut spune că totul fusese o poveste pe care o inventase ea să se distreze. Dar Lucy era o fetiță foarte cinstită și știa foarte bine că are dreptate; și nu putea spune că fusese o simplă poveste. Ceilalți o supărau foarte tare crezând că le spusese o minciună și încă una prostească. N-o făceau intenționat, dar Edmund putea fi tare răutăcios și, de data asta, chiar și era. O lua peste picior întrebând-o dacă mai descoperise și alte tărâmurii în alte șifoniere din casă. Ceea ce era și mai rău era că zilele acelea ar fi putut fi niște zile minunate. Era vreme bună și stăteau afară de dimineața până seara; mergeau la scăldat, la pescuit, se cățarau în copaci și se tolăneau în iarbă. Dar lui Lucy nu-i tihnea nimic din toate acestea.

Situația rămase neschimbată până când, într-o zi, plouă din nou.

În ziua aceea, văzând că se face după-amiază și nici urmă de vreme mai bună, se hotărâră să se joace de-a v-ați ascunselea. Susan se puse și, când toți ceilalți fugiră care încotro să se ascundă, Lucy fugi în camera cu șifonierul. Nu voia să se ascundă în șifonier, fiindcă știa că astfel ceilalți ar fi început din nou să vorbească despre asta. Dar voia să se mai uite o dată

înăuntru. Fiindcă începuse și ea să se întrebe dacă Namia și Faunul nu fuseseră cumva numai un vis. Casa era atât de mare și de întortocheată și de plină de locuri bune de ascuns că se gândi c-o să aibă timp să se uite în șifonier, iar apoi să se ascundă altundeva. Dar cum intră în cameră, auzi pași pe culoar și nu mai avu ce face: sări repede în șifonier și trase ușa după ea. N-o închise, pentru că știa că e o prostie să te închizi într-un șifonier, fie el și unul obișnuit.

Pașii pe care-i auzise erau ai lui Edmund; acesta intră în cameră la timp ca s-o vadă pe Lucy dispărând în șifonier. Se hotărî pe loc să intre și el – nu fiindcă i s-ar fi părut că e o ascunzătoare bună, ci pentru că voia s-o tachineze în legătură cu tărâmul ei imaginar. Deschise ușa. Ca de obicei, nu erau decât haine, miros de naftalină, întuneric, liniște și nici urmă de Lucy.

„Crede că sunt Susan și c-am venit s-o caut”, se gândi Edmund. „De-aia tace.”

Sări înăuntru și închise ușa, uitând că nu e bine să faci așa ceva. După care începu s-o caute pe Lucy în beznă. Se așteptase să dea de ea în câteva secunde și fu mirat când n-o găsi. Se hotărî să deschidă ușa ca să intre lumina. Dar nu mai putu găsi nici ușa. Nu fu prea încântat așa că începu să pipăie cu disperare în toate părțile; începu chiar să strige:

— Lucy! Lu! Unde ești? Știu că ești aici.

Nu primi nici un răspuns și observă că vocea îi suna cam ciudat – nu era genul de sunet pe care te aștepti să-l auzi într-un dulap, ci undeva afară, în aer liber. Simți și că i se face dintr-o dată neașteptat de frig; apoi zări o lumină.

— Slavă Domnului! Spuse Edmund. S-o fi deschis ușa singură.

Uită de Lucy și o porni spre lumina care credea că vine dinspre ușa deschisă a șifonierului. Dar, în loc de camera goală din care venise, se trezi ieșind din umbra unor brazi mari, într-un luminiș din mijlocul unei păduri.

Pământul era acoperit de zăpadă înghețată, iar ramurile copacilor erau și ele pline de zăpadă. Cerul era palid, așa cum este de obicei în diminețile frumoase de iarnă. În fața lui zări printre trunchiurile copacilor soarele, care tocmai răsărea. Totul era nemișcat, de parcă el ar fi fost singura ființă vie de acolo. Nu era nici un măcăleandru, nici o veveriță prin copaci, iar pădurea se întindea cât vedeai cu ochii. Se cutremură.

Își aminti că venise după Lucy; și cât de răutăcios fusese cu ea când o întrebase despre tărâmul imaginar – care acum se dovedise că nu fusese

imaginar deloc. Se gândi că trebuie să fie undeva pe aproape și începu s-o strige:

— Lucy! Lucy! Sunt și eu aici, Edmund.

Nici un răspuns.

„E supărată pe mine, pentru toate câte i le-am spus în ultima vreme”, se gândi.

Și, deși nu-i plăcea să recunoască că greșise, nu-i plăcea nici să fie singur în locul acesta ciudat, rece și liniștit; așa că strigă din nou.

— Hei, Lu! Îmi pare rău că nu te-am crezut. Acum văd c-ai avut dreptate. Ieși, te rog! Hai să ne împăcăm.

Tot nici un răspuns.

„Tipic pentru fete, își spuse Edmund. Stă bosumflată pe undeva și nu vrea să-mi accepte scuzele.”

Se mai uită o dată în jur. Nu-i plăcea locul ăsta. Aproape că se hotărâse să se întoarcă acasă când auzi, undeva în depărtare, sunet de clopoței. Ascultă. Zgomotul se apropia tot mai tare și, în cele din urmă, se zări o sanie trasă de doi reni.

Renii erau cam cât poneii Shetland și erau atât de albi, încât până și zăpada de-abia dacă arăta albă în comparație cu ei. Coarnele aurite le străluceau în lumina soarelui. Harnașamentul era din piele roșie și plin de clopoței, în sanie, era un pitic gras care, dacă s-ar fi ridicat, ar fi avut cam un metru. Mâna renii. Era îmbrăcat cu o blană de urs polar, iar pe cap purta o glugă roșie cu un ciucuraș auriu în vârf; barba îi era atât de lungă, încât îi acoperea genunchii, ținându-i loc de pătură. Dar în spatele lui, pe un scaun mult mai înalt, în mijlocul săniei, era o persoană cu totul diferită: o doamnă înaltă, mai înaltă decât toate femeile pe care le văzuse Edmund vreodată. Era învelită cu o blană albă, iar în mâna dreaptă avea o baghetă lungă de aur. Pe cap purta o coroană de aur. Avea fața albă – nu palidă, ci albă ca zăpada sau ca foaia de hârtie sau ca zahărul pudră; singura excepție era gura roșie. Altfel, era o față frumoasă, dar trufașă, rece și severă.

Era frumoasă sania, cum se apropia așa de Edmund, cu clinchet de clopoței și cu piticul care pocnea din bici și cu zăpada care sărea de-o parte și de alta.

— Stop! Spuse Doamna și piticul opri renii atât de brusc că aproape căzură.

Își reveniră apoi și se ridicară mușcând din zăbală și suflând pe nări. În aerul înghețat aveai senzația că scot fum pe nări.

— Ce ești, dacă nu te superi? Întrebă Doamna, privindu-l fix pe Edmund.

— Sunt... Sunt... Mă cheamă Edmund, spuse cam încurcat.

Nu-i plăcea cum se uită la el. Doamna se încruntă.

— Așa se vorbește cu o Regină? Întrebă, părând și mai severă.

— Vă rog să mă iertați, Maiestate, n-am știut, spuse Edmund.

— Nu știai că sunt Regina Namiei? Strigă ea. Ha! De-acum încolo ai să știi foarte bine. Dar te mai întreb o dată: ce ești?

— Fie-vă milă, Maiestate, spuse Edmund, nu înțeleg ce vreți să spuneți. Sunt la școală... Cel puțin am fost... Acum e vacanță.

Capitolul 4

RAHAT TURCESC

— Dar ce ești? Întrebă din nou Regina. Ești un pitic uriaș care și-a tăiat barba?

— Nu, Maiestate, spuse Edmund, n-am avut barbă niciodată, sunt băiat.

— Băiat! Făcu Regina. Vrei să spui că ești un Fiu al lui Adam?

Edmund rămase nemișcat, fără să scoată nici o vorbă. De data asta era prea zăpăcit ca să poată înțelege întrebarea.

— E clar că ești idiot, orice-ai fi, spuse Regina. Spune-mi, până nu-mi pierd răbdarea: ești om?

— Da, Maiestate, răspunse Edmund.

— Și, dacă nu te superi, cum ai ajuns pe domeniile mele?

— Fie-vă milă, Maiestate, am venit printr-un șifonier.

— Un șifonier? Cum adică?

— Am... Am deschis o ușă și m-am trezit aici, Maiestate, spuse Edmund.

— Aha! Făcu Regina, mai mult pentru sine. O ușă. O ușă dinspre lumea oamenilor. Am mai auzit despre asemenea lucruri. Asta ar putea strica totul. Dar e singur și pot să mă descurc ușor cu el.

În timp ce spunea aceste vorbe, se ridică și-l privi pe Edmund drept în ochi, cu ochii sticlind; în aceeași clipă, ridică bagheta. Edmund era sigur c-o să facă un lucru îngrozitor, dar nu se putea mișca. Apoi, chiar când era gata să se dea bătut, Regina păru să se răzgândească.

— Bietul meu copil, spuse cu glas schimbat, ți-e frig! Vino lângă mine pe sanie. O să te acopăr cu mantia mea și-o să putem sta de vorbă.

Lui Edmund nu-i convenea deloc, dar nu îndrăznea să n-o asculte; urcă în sanie și se așează la picioarele ei, iar ea îl acoperi bine cu un fald al mantiei de blană.

— Vrei să bei ceva cald? Îl întrebă Regina. Ce zici?

— Da, vă rog, Maiestate, spuse Edmund, cu dinții clăntănind.

Regina luă de undeva dintre păturile cu care era învelită o sticlă foarte mică, făcută parcă din aramă. După care își întinse mâna și turnă o picătură în zăpada de lângă sanie. Edmund zări picătura alunecând prin aer, strălucitoare ca un diamant. Dar în clipa în care ateriză în zăpadă se auzi un sfârâit și apărură o ceașcă deosebit de frumoasă, plină cu un lichid aburind. Piticul o luă pe dată și i-o dădu lui Edmund, cu o plecăciune și-un zâmbet; nu era un zâmbet prea plăcut. Edmund se simți cu mult mai bine când începu să soarbă din băutura fierbinte. Era ceva ce nu mai băuse niciodată, foarte dulce, spumos și cremos, care-l încălzi până-n vârful degetelor.

— E o prostie, Fiu al lui Adam, să bei fără să mănânci, îi spuse Regina. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

— Rahat turcesc, dacă se poate, Maiestate.

Regina mai turnă o picătură din sticlă în zăpadă și apărură pe dată o cutiuță rotundă, legată cu panglică din mătase verde. Când o deschise, găsi înăuntru rahat de cea mai bună calitate. Fiecare bucată era dulce și bună cum nu mai mâncase Edmund niciodată. Acum îi era cald și se simțea mult mai bine.

În timp ce el mânca, Regina îi tot puneă fel de fel de întrebări. La început, Edmund nu uită că nu e frumos să vorbești cu gura plină, dar în scurt timp uită și nu se mai gândi decât la cum să înfulece mai mult rahat; cu cât mânca mai mult, cu atât voia să mănânce mai mult și nu se întrebă nici o clipă de ce e Regina curioasă să afle atâtea lucruri. Află de la el că are un frate și două surori, că una dintre surorile lui fusese deja în Namia și că se întâlnise cu un Faun și că în afară de el și de fratele și surorile lui nu mai știa nimeni despre Namia. Regina păru foarte interesată de faptul că erau patru copii și îl tot întreba despre asta.

— Ești sigur că nu sunteți decât patru? Îl întreba. Doi Fii ai lui Adam și două Fiice ale Evei, nici mai mult, nici mai puțin?

Iar Edmund, cu gura plină de rahat, îi răspundea, uitând să i se mai adreseze cu „Maiestate”:

— Da, v-am mai spus asta o dată.

În cele din urmă, Edmund mănă tot rahatul. Se uită fix la cutia goală sperând să-l întrebe dacă nu mai vrea. Probabil că Regina știa prea bine la ce se gândește; fiindcă știa că era rahat fermecat și că dacă guști din el o dată o să mai vrei, tot mai mult și o să mănânci, dacă ți se dă voie, până ce plesnești. Dar nu-i mai oferi.

— Fiu al lui Adam, mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc pe fratele și pe surorile tale. Nu vrei să-i aduci și pe ei aici?

— O să-ncerc, spuse Edmund, cu ochii la cutia goală.

— Fiindcă, dacă mai vii aici, și-i aduci și pe ei, firește, ți-aș mai da niște rahat. Acum nu mai pot să-ți dau; pot să folosesc magia o singură dată. Dar la mine acasă ar fi cu totul altceva.

— Da' de ce nu putem merge la dumneavoastră acasă acum? O întrebă Edmund.

Când urcase în sanie, se temuse c-o să-l ducă în cine știe ce loc necunoscut de unde n-o să se mai poată întoarce. Dar acum uitase de asta cu desăvârșire.

— E minunat la mine acasă, îi spuse Regina. Sunt sigură c-o să-ți placă. Sunt camere pline de rahat și nici n-am copii; îmi doresc un băiat pe care să-l cresc și care să devină Regele Namiei când eu n-o să mai fiu. Iar câtă vreme ar fi Prinț ar purta o coroană de aur și ar mânca rahat cât e ziua de mare; iar tu ești cel mai deștept și mai chipeș tânăr pe care l-am văzut vreodată. Cred că mi-ar plăcea să fii tu Prințul ăsta cândva, când o să vii să mă vezi împreună cu ceilalți.

— De ce nu acum? Întrebă Edmund.

Se făcuse tare roșu la față și avea gura și degetele lipicioase. N-arăta nici deștept și nici chipeș, orice-ar fi spus Regina.

— Ei, dacă te-aș lua acum la mine acasă, nu i-aș mai cunoaște pe fratele și pe surorile tale. Îmi doresc foarte tare să-ți cunosc familia. Tu vei fi Prințul și, mai târziu, Rege; asta am hotărât deja. Dar o să trebuiască să ai și curteni și nobili. O să-l fac pe fratele tău duce, iar pe surori o să le fac Ducese.

— Ah, dar ei sunt niște copii obișnuiți, spuse Edmund, și, oricum, îi pot aduce și altă dată.

— Ah, nu, pentru că o dată ce te iau la mine acasă s-ar putea să uiți de ei cu desăvârșire. O să te simți atât de bine că n-o să mai ai chef să te duci după ei. Nu. Trebuie să te duci înapoi în țara ta chiar acum și să te-ntorci la mine altă dată, cu ei. Înțelegi? N-are rost să te întorci fără ei.

— Da' nici nu știu să mă-ntorc la mine-n țară, se rugă Edmund.

— E simplu, răspunse Regina. Vezi felinarul acela?

Și arată cu bagheta într-acolo. Edmund se întoarse și văzu felinarul sub care Lucy se întâlnise cu Faunul.

— Dincolo de el, dacă mergi tot înainte, ajungi în Lumea Oamenilor. Și acum uită-te în partea cealaltă, spuse arătând în direcția opusă și spune-mi dacă vezi două dealuri micuțe în spatele copacilor.

— Cred că le văd, spuse Edmund.

— Ei bine, casa mea este între cele două dealuri. Când mai vii aici, cauți felinarul, apoi cele două dealuri și o iei prin pădure până ce dai de casa mea. Dar nu uita, trebuie să-i aduci și pe ceilalți. S-ar putea să mă supăr foarte tare dacă vii singur.

— O să-mi dau silința, spuse Edmund.

— Și, apropo, mai adăugă Regina, nu e nevoie să le spui nimic despre mine. Ar fi amuzant să ținem asta secret, ce zici? Să le facem o surpriză. Tu adu-i la cele două dealuri – un băiat deștept ca tine o să găsească ușor un pretext – și când ajungi în dreptul casei mele poți să le spui hai să vedem cine locuiește aici sau ceva în genul ăsta. Dacă sora ta a întâlnit un Faun, poate c-a auzit povești ciudate despre mine – povești răutăcioase din pricina cărora s-ar putea să-i fie frică să vină la mine. Faunii sunt în stare să spună fel de fel de lucruri și...

— Vă rog, vă rog mult, spuse Edmund dintr-o dată, nu puteți să-mi mai dați o bucată de rahat pe care s-o mănânc în drum spre casă?

— Nu, nu, spuse Regina râzând, trebuie să aștepti până data viitoare.

În timp ce spunea acestea, îi făcu semn piticului să pornească, dar, în timp ce sania se îndepărta, Regina îi făcu semn cu mâna lui Edmund, strigându-i:

— Data viitoare! Data viitoare! Nu uita. Întoarce-te repede!

Edmund se uita încă după sanie când se auzi strigat pe nume. Se întoarse și-o văzu pe Lucy venind spre el din altă parte a pădurii.

— Oh, Edmund, strigă ea. Deci ai ajuns și tu aici! Nu-i așa că-i minunat...

— Da, răspunse Edmund, văd c-ai avut dreptate și că șifonierul e un șifonier magic, de fapt. Da' unde naiba ai fost în tot acest timp? Te-am căutat peste tot.

— Dac-aș fi știut c-ai venit și tu te-aș fi așteptat, spuse Lucy, care era prea fericită și prea emoționată ca să bage de seamă tonul răutăcios pe care îi vorbise Edmund sau cât de roșie și de ciudată îi era fața. Am fost la masă la

domnul Tumnus, Faunul, care e bine. Vrăjitoarea Albă nu i-a făcut nimic că mi-a dat drumul să plec, de aceea crede că nici n-a aflat, așa că poate că totul o să fie bine până la urmă.

— Vrăjitoarea Albă? Întrebă Edmund. Ce mai e și asta?

— E o persoană absolut oribilă, spuse Lucy. Își spune Regina Namiei, deși n-are nici un drept să fie regină, iar toți Faunii și Naiadele și Piticii și Animalele – cel puțin cele bune – pur și simplu o urăsc. Poate transforma oamenii în stană de piatră și poate face tot felul de alte lucruri îngrozitoare. A făcut o vrajă ca să fie mereu iarnă în Namia, dar fără Crăciun. Și umblă într-o sanie trasă de reni, cu o baghetă în mână și cu o coroană pe cap.

Edmund se simțea deja rău după atâtea dulciuri și, după ce auzi că doamna cu care se împrietenise era o vrăjitoare periculoasă începu să se simtă și mai rău. Cu toate acestea, își dorea să mai mănânce rahat mai mult decât orice altceva.

— Cine ți-a spus toate chestiile astea despre Vrăjitoarea Albă? Întrebă.

— Domnul Tumnus, Faunul, spuse Lucy.

— Da' nu poți să crezi tot ce spun faunii, spuse Edmund, vrând să dea impresia că știe mai multe despre Fauni decât Lucy.

— Cine-a spus așa ceva? Întrebă Lucy.

— Știe oricine, spuse Edmund. Întreabă pe cine vrei. Da' nu-i prea plăcut să stăm aici în zăpadă. Hai acasă.

— Hai, fu de acord Lucy. Edmund, îmi pare tare bine c-ai venit și tu. Ceilalți vor trebui să creadă că Namia există de vreme ce acum am fost amândoi aici. Mamă, ce-o să ne mai distrăm!

Dar Edmund se gândea în sinea lui că el n-o să se distreze la fel de bine ca ea. Va trebui să recunoască, în fața celorlalți, că Lucy avusese dreptate și era sigur că vor fi de partea Faunului și a animalelor; dar el era deja mai mult de jumătate de partea Vrăjitoarei. Nu știa ce-o să spună și nici cum o să poată păstra secretul o dată ce vor începe să vorbească despre Namia.

Merseseră deja destul de mult. Se simțiră brusc înconjurați de haine, nu de crengi, iar în clipa următoare se treziră în fața șifonierului din încăperea goală.

— Doamne, făcu Lucy, Edmund, arăți groaznic. Ți-e rău?

— N-am nimic, spuse Edmund. Dar nu era adevărat, îi era foarte rău.

— Hai să-i căutăm pe ceilalți, spuse Lucy. Avem atâtea să le povestim! Și prin ce aventuri o să trecem acum, că știm toți despre Namia!

Capitolul 5

ÎNAPOI ÎN CAMERĂ.

Le luă ceva timp lui Lucy și lui Edmund să-i găsească pe ceilalți fiindcă aceștia se jucau în continuare de-a v-ați ascunselea. Dar, când în sfârșit se adunară toți în aceeași încăpere (în cea mare, în care era armura), Lucy izbucni:

— Peter! Susan! E adevărat. A fost și Edmund. Chiar există un tărâm în care poți ajunge prin șifonier. Edmund și cu mine am fost acolo amândoi. Ne-am întâlnit acolo, în pădure. Edmund, spune-le tu mai departe.

— Despre ce vorbește, Ed? Întrebă Peter.

Aici ajungem la una din cele mai răutăcioase întâmplări din poveste. Până acum, lui Edmund îi fusese rău și fusese îmbufnat fiindcă Lucy avusese dreptate, dar încă nu” se hotărâse ce anume să facă.

În clipa în care Peter îl întrebă despre ce e vorba se hotărî să facă lucrul cel mai urât și mai răutăcios la care s-ar fi putut gândi vreodată. Se hotărî să spună că Lucy inventase totul.

— Hai, Ed, spune-ne! Îl îmboldi Susan.

Edmund afișă un aer superior de parcă ar fi fost cu mult mai mare ca Lucy (de fapt, nu era decât un an diferență) și zâmbi cu înțeleș.

— Ah, da, sigur, Lucy și cu mine ne-am jucat, ne-am prefăcut că povestea ei despre tărâmul de dincolo de șifonier e adevărată. Dar numai ca să ne distrăm, desigur. Nu e nimic dincolo de șifonier.

Biata Lucy se uită spre Edmund după care fugi din cameră.

Edmund, care devenea tot mai răutăcios cu fiecare secundă, crezu c-a avut mare succes și continuă:

— Iar o apucă. Ce-o fi cu ea? Copiii mici mereu...

— Știi ce, spuse Peter repezindu-se spre el, gura! De când a început povestea asta cu șifonierul te-ai purtat mizerabil cu Lu; și acum, mai întâi te joci cu ea după care o iei de la capăt cu răutățile. Cred c-ai făcut-o numai și numai din invidie.

— Dar e o prostie, făcu Edmund, luat pe nepregătite.

— Exact, tocmai asta e, spuse Peter. Sigur că-i o prostie. Când am plecat de-acasă Lu era bine sănătoasă, dar de când am venit aici sau a luat-o razna sau minte de stinge. Dar orice-ar fi, tu ce câștigi dacă mai întâi o cicălești și te iei de ea, iar dup-aia o încurajezi?

— Mă gândeam că..., începu Edmund, dar nu găsi nimic de spus.

— Nu te-ai gândit deloc, spuse Peter, o faci din răutate. Știm toți că-ți place să fi rău cu copiii mai mici decât tine, am văzut la școală.

— Gata, interveni Susan, terminați, n-o să rezolvați nimic dacă vă certați. Haideți s-o găsim pe Lucy.

Nimeni nu fu mirat, când o găsiră, după mult timp, să vadă că plânsese. Orice-i spuseră, nu reușiră s-o convingă de nimic. O ținea pe a ei:

— Nu-mi pasă ce credeți și nu-mi pasă ce spuneți, îi puteți spune Profesorului sau să-i scrieți mamei sau ce vreți voi. Eu știu sigur că m-am întâlnit cu un Faun acolo și... Și-mi pare rău că n-am stat mai mult. Iar voi sunteți toți niște bestii.

A urmat o seară neplăcută. Lucy era amărâtă, iar Edmund începuse să-și dea seama că planurile nu-i ieșeau așa cum sperase. Ceilalți începuseră să creadă că Lucy o luase cu adevărat razna. Ieșiră pe hol și discutară despre asta în șoaptă după ce Lucy se culcase.

În cele din urmă se hotărâră să-i povestească totul Profesorului a doua zi dimineată.

— O să-i scrie tatii dacă o să i se pară că e ceva în neregulă cu Lu, spuse Peter. E ceva ce ne depășește.

Așa că se duseră și bătură la ușa biroului, de unde se auzi vocea Profesorului:

— Intră.

Când îi văzu, se ridică și le oferă câte un scaun și le spuse că le stă la dispoziție. Îi ascultă cu mâinile încordate, fără să-i întrerupă, până când terminară tot ce-aveau de povestit. După care rămase tăcut o vreme. Apoi își drese glasul și spuse ceva la care nu se-aștepta niciunul din ei:

— De unde știți că povestea surorii voastre nu-i adevărată?

— Bine, dar..., începu Susan, însă apoi se opri.

Era clar, după fața bătrânului, că vorbise cât se poate de serios. Susan își luă din nou inima-n dinți și continuă:

— Dar Edmund a zis că s-au prefăcut doar.

— Acesta este un aspect care trebuie analizat cu grijă, spuse Profesorul, cu foarte multă grijă. De exemplu, scuzați-mă că vă întreb așa ceva, dar voi, din experiența voastră de până acum, în cine aveți mai multă încredere, în sora sau în fratele vostru? Care dintre ei e mai cinstit?

— Tocmai asta e ciudat, domnule, spuse Peter. Până acum aș fi zis că Lucy.

— Tu ce crezi? O întrebă Profesorul pe Susan.

— Păi, în general, aş spune la fel ca Peter, că Lucy, dar acum, după povestea asta cu pădurea şi cu Faunul...

— Despre asta nu ştiu nimic, spuse Profesorul, dar e un lucru foarte grav să acuzi de minciună pe cineva care până acum a fost mereu cinstit. E un lucru foarte grav.

— Noi ne-am temut că nici măcar nu e minciună, spuse Susan, am crezut că Lucy a luat-o poate razna.

— C-a înnebunit, vreţi să spuneţi? Întrebă Profesorul calm. Asta se poate stabili foarte uşor. E suficient să vă uitaţi la ea şi să vorbiţi cu ea şi-o să vedeţi că n-a înnebunit.

— Bine, da'..., spuse Susan.

După care tăcu. Nu-i trecuse niciodată prin cap că un om mare ar putea vorbi ca Profesorul şi nu mai ştia ce să creadă.

— Logică! Spuse Profesorul, pe jumătate numai pentru sine. Oare de ce nu se face logică la şcoală? Nu sunt decât trei posibilităţi. Sora voastră sau minte, sau e nebună, sau spune adevărul. Ştiţi că nu minte şi e evident că nu-i nebună. Deci, pentru moment şi până la proba contrarie, trebuie să presupunem că spune adevărul.

Susan îl privi cu atenţie; era sigur, după expresia feţei lui, că nu-şi bate joc de ei.

— Da' cum ar putea fi adevărat? Întrebă Peter.

— De ce întrebi asta? Îl întrebă Profesorul.

— Păi, în primul rând, începu Peter, de ce nu găsesc toţi cei care intră în şifonier tărâmul ăsta? Vreau să zic că nu era nimic acolo când ne-am uitat noi. Nici Lucy n-a pretins că este.

— Şi ce-are-a face? Făcu Profesorul.

— Păi, dacă un lucru e adevărat, e adevărat tot timpul.

— Oare? Se îndoii Profesorul, iar Peter nu ştiu ce să mai spună.

— Da' n-a avut timp, spuse şi Susan, n-a avut timp să se ducă nicăieri, chiar dac-ar exista acest loc. A venit după noi imediat după ce-am ieşit din cameră. N-a durat decât un minut, iar ea ne-a spus c-a fost plecată ore întregi.

— Tocmai asta face ca povestea ei să pară adevărată, le spuse Profesorul. Dacă există cu adevărat în această casă o uşă care duce spre altă lume (şi vreau să vă avertizez că asta-i o casă foarte ciudată, nici eu nu ştiu prea multe despre ea), vreau să spun că dacă a ajuns în altă lume nu m-ar mira să

aflu că în lumea aceea timpul e altfel decât la noi; oricât de mult ai sta acolo, nu durează nimic în timpul de-aici. Pe de altă parte, nu cred că sunt prea multe fete de vârsta ei care-ar putea inventa așa ceva. Dacă s-ar fi prefăcut, ar fi stat ascunsă mai mult înainte de a ieși și de-a vă spune toată povestea.

— Adică vreți să spuneți că s-ar putea să existe alte lumi? Îl întrebă Peter. Așa, oriunde, chiar și după colț, pur și simplu?

— E foarte probabil, răspuse Profesorul, scoțându-și ochelarii și începând să-i șteargă, în timp ce mormăia, Oare ce-i învață pe copiii ăștia la școală?

— Atunci ce să facem? Întrebă Susan căreia i se părea că Profesorul se îndepărtează de subiect.

— Draga mea domnișoară, spuse acesta, ridicându-și privirea spre ei, există un plan pe care nu l-a propus încă nimeni și care merită încercat.

— Ce plan? Întrebă Susan.

— Am putea să încercăm să ne vedem fiecare de treaba lui.

Și cu asta conversația se încheie.

Pentru Lucy începu o viață cu mult mai bună. Peter avea grijă ca Edmund să nu se mai ia de ea și nici ea, nici ei nu simțeau nevoia să vorbească despre șifonier. Devenise un subiect de conversație periculos. Așa că, pentru o vreme, se părea că aventurile se încheiaseră. Dar nu pentru mult timp.

Casa asta a Profesorului – despre care nici el nu știa prea multe – era atât de ciudată și de faimoasă, încât oameni din întreaga Anglie veneau aici și cereau voie s-o viziteze. Era genul de casă trecută în ghiduri și chiar și în cărțile de istorie. Și nu degeaba, fiindcă circulau tot felul de povești în legătură cu ea, care de care mai ciudate, chiar mai ciudate decât cea pe care o să v-o spun acum. Când veneau grupuri de vizitatori și cereau voie să viziteze casa, Profesorul spunea întotdeauna da, iar doamna Macready, menajera, îi conducea prin casă, le vorbea despre tablouri, despre armură și despre cărțile rare din bibliotecă. Doamnei Macready nu-i prea plăceau copiii și nu-i plăcea să fie întreruptă când le spunea vizitatorilor tot ce știa. Le spusese lui Susan și lui Peter din prima dimineață (când le dăduse o mulțime de alte instrucțiuni):

— Și vă rog să stați de-o parte când conduc un grup de vizitatori prin casă.

— De parcă noi am avea chef să ne pierdem jumătate de dimineață umblând de colo-colo cu o mulțime de adulți ciudați! Spusese Edmund, iar ceilalți trei îi dăduseră dreptate.

Și așa au început aventurile a doua oară.

Câteva dimineți mai târziu, Peter și Edmund se uitau la armură întrebându-se dacă ar putea s-o desfacă în bucăți. Exact atunci fetele năvăliră în cameră.

— Repede! Strigară. Vine doamna Macready cu o grămadă de oameni după ea.

— Repede! Făcu Peter și toți patru o zbughiră spre ușa din celălalt capăt al camerei.

Dar, când ieșiră din Camera Verde și intrară în Bibliotecă, auziră voci și-și dădură seama că doamna Macready aducea grupul de vizitatori pe scara din spate, nu pe scara principală, cum crezuseră ei. După care – fie pentru că se pierduseră cu firea, fie pentru că doamna Macready încerca să-i prindă, sau poate din pricină că se trezise la viață vreo vrajă din casă și-i gonia acum înspre Namia – avură senzația că sunt urmăriți oriunde s-ar duce, până când Susan spuse:

— Naiba să-i ia! Haideți în camera cu șifonier până pleacă. Acolo n-o să vină nimeni după noi.

Dar în clipa în care intrară în cameră auziră voci pe culoar și apoi pe cineva încercând să deschidă ușa.

— Repede! Spuse Peter. E singura soluție. Și deschise ușa de la șifonier.

Intrară toți patru grămadă și se așezară, gâfâind, în beznă. Peter ținea ușa închisă dar n-o încuie; pentru că știa și el, ca orice persoană cu minte, că nu trebuie să te încui niciodată într-un șifonier.

Capitolul 6

ÎN PĂDURE

— Macready asta ar putea să se grăbească puțin, spuse Susan, am amortit.

— Și ce miros groaznic de camfor, spuse Edmund.

— Cred că buzunarele hainelor sunt pline, zise Susan, ca să le apere de molii.

— Mă lovește ceva la spate, spuse și Peter.

— Și nu vi se pare că e frig? Întrebă Susan.

— Da, chiar că e frig, spuse Peter și e și umed pe deasupra. Ce-o fi? Stau pe ceva care e ud și care parcă se face tot mai ud.

Încercă să se ridice în picioare.

— Haideți să ieșim, spuse Edmund, au plecat.

— Ooo! Făcu Susan dintr-o dată și toți o întrebară ce s-a întâmplat.

— Mă rezem de un copac, spuse ea și uitați-vă, acolo se zărește o lumină.

— Ai dreptate, zise Peter. Sunt copaci peste tot. Iar chestia asta udă e zăpadă. Cred c-am intrat în pădurea lui Lucy.

Nu mai era nici o îndoială. Stăteau toți patru în picioare, clipind în lumina unei zile de iarnă; în spatele lor erau hainele puse pe umerase, iar în față se vedeau copaci acoperiți de zăpadă.

Peter se întoarse spre Lucy:

— Iartă-mă că nu te-am crezut, îi spuse, îmi pare rău. Ne împăcăm?

— Sigur, zise Lucy și dădură mâna prieteneste.

— Și-acum ce facem? Întrebă Susan.

— Cum ce facem? Întrebă Peter. Explorăm pădurea, bineînțeles.

— Brr, e frig, zise Susan mișcându-și picioarele ca să nu înghețe. Ce-ar fi să ne punem hainele alea?

— Nu sunt ale noastre, zise Peter, nu prea convins.

— Sunt sigură că n-o să se supere nimeni, spuse Susan. Doar nu le scoatem din casă, nici măcar nu le scoatem din șifonier.

— Ai dreptate, spuse Peter, n-am pus problema în felul ăsta. Nimeni nu poate spune c-ai furat o haină atâta vreme cât o lași în șifonier unde-ai găsit-o. Și bănuiesc că acest tărâm este în interiorul șifonierului.

Puseră imediat în aplicare planul înțelept al lui Susan. Hainele erau cam mari pentru ei, le ajungeau până la călcâie, ceea ce le făcea să pară mai degrabă mantii împărătești. Dar se simțiră cu toții mai bine, nu le mai era frig și aveau sentimentul că le este mai bine cu hainele pe ei; în orice caz erau îmbrăcați mai potrivit cu peisajul.

— Putem să pretindem că suntem exploratori arctici, spuse Lucy.

— O să fie destul de interesant fără să mai pretindem nimic, spuse Peter care o porni primul în pădure.

Cerul era acoperit de nori mari și întunecoși și se părea c-o să mai ningă înainte de căderea serii.

— Hei, începu Edmund, n-ar trebui s-o luăm un pic mai la stânga dacă mergem spre felinar?

Uitase pentru o clipă că trebuie să pretindă că n-a mai fost niciodată în pădure. În clipa în care rosti cuvintele își dădu seama că se dăduse de gol. Toți se opriră și se uitară la el. Peter fluieră.

— Deci chiar ai fost aici, spuse el, atunci când ne-a spus Lu că v-ați întâlnit și ne-ai făcut să credem că minte.

Se făcu o liniște de moarte.

— Ești cel mai afurisit dintre..., spuse Peter, dar apoi se opri, dând din umeri.

Nu mai era nimic de spus, așa că își continuă călătoria.

„O să v-arăt eu vouă, îngâmfaților ce sunteți”, își spuse Edmund în sinea lui.

— Unde mergem, de fapt? Întrebă Susan mai mult ca să schimbe vorba.

— Cred c-ar trebui s-o lăsăm pe Lu să ne conducă, spuse Peter. Merită. Unde ne duci, Lu?

— Ce-ar fi să mergem la domnul Tumnus? Propuse Lucy. Este Faunul acela cumsecade despre care v-am povestit.

Fură cu toții de acord și-o porniră din loc, tropăind. Lucy se dovedi un bun ghid. La început nu fu prea sigură c-o să poată găsi drumul, dar apoi recunoscă un copac ciudat și apoi o buturugă, așa că-i conduse spre locul unde începeau movilele și apoi în micuța vale, până la ușa domnului Tumnus. Dar aici îi aștepta o surpriză îngrozitoare.

Ușa fusese smulsă din balamale și făcută bucățele. Înăuntru, peștera era întunecoasă și rece. Era umedă și mirosea de parcă n-ar fi fost locuită de mai multe zile. Intrase zăpadă înăuntru și se adunase în grămezi pe podea, amestecată cu ceva negru care se dovedi a fi cenușă și lemne arse din cămin. Probabil că le aruncase cineva prin cameră după care le călcase în picioare. Farfuriile zăceau sparte pe jos, iar poza tatălui Faunului fusese tăiată cu un cuțit.

— E o porcărie, spuse Edmund, de ce-am venit aici?

— Ce-i asta? Întrebă Peter, aplecându-se. Observase o bucată de hârtie care fusese prinsă în cuie de podea.

— Scrie ceva? Întrebă Susan.

— Da, cred că da, spuse Peter.

Ieșiră din peșteră și se strânsură în jurul lui Peter care începu să citească:

Fostul locatar al acestei peșteri, Faunul Tumnus, este arestat și va fi judecat pentru Înaltă Trădare a Maiestății sale Imperiale Jadis, Regina Namiei, Stăpâna Castelului Cair Paravel, împărăteasa Insulelor Îndepărtate etc., precum și pentru că a oferit alinare dușmanilor Maiestății sale, a găzduit spioni și a fraternizat cu Oamenii.

Semnat de MAUGRIM, Căpitanul Poliției Secrete, TRĂIASCĂ REGINA!

Copiii se uitară unii la alții.

— Nu cred că-mi place aici, la urma urmei, spuse Susan.

— Cine e Regina asta, Lu? Întrebă Peter. Știi ceva despre ea?

— Nu-i regină adevărată, răspunse Lucy. E o vrăjitoare îngrozitoare, Vrăjitoarea Albă. Toți – toate vietățile din pădure – o urăsc. A făcut o vrajă prin care întreg tărâmul nu mai cunoaște decât iarnă fără Crăciun.

— Oare merită să mai explorăm? Întrebă Susan. Vreau să zic că nu pare un loc prea sigur și nici nu cred c-o să ne distram prea mult. Pe deasupra, e tot mai frig și n-am luat nimic de mâncare. Ce-ar fi să mergem acasă?

— Da' nu putem, nu putem! Spuse Lucy dintr-o dată. Nu putem merge acasă după toate astea. Din cauza mea a fost arestat Faunul. El m-a ascuns de Vrăjitoare și tot el mi-a arătat drumul spre casă. Asta înseamnă că a oferit alinare dușmanilor Reginei și c-a fraternizat cu Oamenii. Trebuie neapărat să-l salvăm.

— Ce să-ți spun! Începu Edmund. Ce putem să facem când n-avem nimic de mâncare?

— Tu să taci! Îl repezi Peter, care era încă supărat pe el. Tu ce crezi, Susan?

— Mă tem că Lu are dreptate, spuse Susan. Nu vreau să mai fac nici un pas și-mi pare rău c-am venit aici. Dar cred că trebuie să facem ceva pentru domnul... Cum îl cheamă, Faunul, vreau să zic.

— Așa cred și eu, spuse Peter. Sunt îngrijorat fiindcă n-am luat nimic de mâncare. Aș zice să mergem înapoi, să luăm ceva din cămară, numai că nu putem avea siguranța că ne mai putem întoarce după ce ieșim de-aici. Cred că trebuie să rămânem aici.

— Și noi, spuseră fetele.

— Măcar dac-am știi unde e închis bietul de el, spuse Peter.

În timp ce copiii se tot întrebau încotro s-o apuce, Lucy zise:

— Ia uitați, un măcăleandru! Ce roșu e pe piept! E prima pasăre pe care-o văd în Namia. Oare păsările de aici vorbesc? Parc-ar vrea să ne spună ceva.

Se întoarse apoi spre măcăleandru și-l întrebă:

— Te rog, ne poți spune unde-a fost dus domnul Tumnus?

Spunând asta, făcu un pas spre măcăleandru. Acesta zbură pe dată dar numai până la următorul copac. Aici se opri pe o creangă și se uită la copii de parc-ar fi înțeles ce-i spuneau. Aproape fără să-și dea seama, cei patru copii se apropiară un pas sau doi. Măcăleandrul zbură iar până la copacul următor unde se opri din nou și-i privi lung. (Era măcăleandrul cu cel mai roșu piept și cei mai luminoși ochi pe care l-au văzut vreodată.)

— Știți ce, spuse Lucy, eu cred că vrea să mergem după el.

— Și eu, spuse Susan. Tu ce crezi, Peter?

— Am putea încerca, răspunse băiatul.

Măcăleandrul părea că înțelege totul foarte bine.

Zbură mai departe, din copac în copac, la câțiva metri înaintea lor, dar suficient de aproape ca să-l poată urma cu ușurință; îi duse astfel, încet-încet, în vale. De pe fiecare ramură pe care se oprea se scutura zăpadă. Curând, norii se risipiră și apăru soarele; zăpada din jur era orbitoare. Mergeau în direcția asta de vreo jumătate de oră, cu fetele mergând înainte, când Edmund îi spuse lui Peter:

— Dacă nu ți-ai mai da atâtea aere și n-ai mai face pe grozavul, aș vrea să-ți spun ceva foarte important.

— Ce e? Întrebă Peter.

— Psst! Mai încet! Spuse Edmund. Să nu le speriem pe fete. Îți dai seama ce facem?

— Ce? Întrebă Peter, în șoaptă.

— Mergem după un ghid despre care nu știm nimic. De unde știm noi de partea cui e pasărea asta? De unde știm că nu e o capcană?

— Asta ar fi cam rău. Dar măcălendrii sunt păsări bune în toate poveștile pe care le-am citit. Sunt sigur că un măcăleandru e întotdeauna de partea cea bună.

— Fiindcă veni vorba, care e partea cea bună? De unde știm noi că Faunii sunt buni și Regina (da, știi că ni s-a spus că-i vrăjitoare) rea? Nu știm nimic despre niciunul.

— Faunul a salvat-o pe Lucy.

— Asta a spus el. Da' noi de unde știm că-i adevărat? Și mai e ceva. Aveți idee cum ajungem acasă de-aici?

— Doamne, făcu Peter, la asta nu m-am gândit!

— Și nici nu văd unde-am putea găsi ceva de mâncare.

Capitolul 7

O ZI CU CASTORII.

În timp ce băieții șușoteau în urmă, fetele exclamă dintr-o dată amândouă:

— Oh!

Și se opriră.

— Măcăleandrul! Strigă Lucy. Măcăleandrul! A zburat.

Și chiar așa și era. Nu se mai vedea nicăieri.

— Acum ce ne facem? Întrebă Edmund, aruncându-i lui Peter o privire ca și cum ar fi zis „ți-am spus eu”.

— Psst! Uitați! Spuse Susan.

— Ce? Întrebă Peter.

— E ceva printre copaci, acolo, la stânga. Se mișcă.

Priviră toți cu atenție. Nu se simțeau prea în largul lor.

— Iarăși! Spuse din nou Susan.

— Am văzut și eu, zise Peter. E tot acolo. S-a ascuns după copacul acela mare.

— Ce-o fi? Întrebă Lucy, încercând să nu se vadă cât e de neliniștită.

— Orice-ar fi, spuse Peter, e clar că se ascunde de noi. Nu vrea să fie văzut.

— Haideți acasă, spuse Susan.

În clipa aceea, deși nimeni nu o spuse cu voce tare, toți își dădură seama de ceea ce Edmund îi spusese în șoaptă lui Peter la sfârșitul capitolului anterior. Se rătăciseră.

— Cum arată? Întrebă Lucy.

— E...e un fel de animal, spuse Susan. Uite! Uite! Continuă. Repede! Uite-l!

De data asta îl văzură cu toții. Avea fața acoperită de blană, cu mustăți; îi privea de după un copac. Numai că acum nu se ascunse imediat, își duse în schimb lăbuța la bot, așa cum își duc oamenii degetul la gură când vor să-ți facă semn să taci. După care dispăru iar. Copiii rămaseră pe loc cu respirația tăiată.

O clipă mai târziu, necunoscutul apăru iar de după un copac, se uită de jur împrejur de parcă i-ar fi fost teamă că-i urmărește cineva și spuse:

— Psst!

După care le făcu semn să se apropie de el. Și dispăru.

— Știu ce e, spuse Peter. E un castor. I-am văzut coada.

— Vrea să mergem la el, zise Susan și ne-a avertizat să nu facem zgomot.

— Știu, spuse Peter. Problema e, mergem sau nu? Tu ce crezi, Lu?

— Mie mi se pare că-i un castor drăguț, spuse Lucy.

— Da, da' de unde, știm? Întrebă Edmund.

— Să nu riscăm? Întrebă Susan. Oricum, ce rost are să stăm aici? Și mi-e și foame.

În clipa asta, Castorul se ivi iar de după copac și le făcu semn din nou.

— Haideți, spuse Peter, să încercăm. Stați aproape unul de altul. Ar trebui să-i putem face față unui castor dacă se dovedește a ne fi dușman.

Copiii se apropiară unul de altul și-o porniră spre copac. În spatele copacului îi aștepta Castorul; dar făcu un pas în spate, spunându-le cu glas răgușit:

— Veniți mai încoace! Și mai încoace. Aici. Acolo nu suntem în siguranță.

Nu le spuse nimic decât după ce ajunseră într-un loc întunecos unde erau patru copaci atât de apropiați încât ramurile li se întâlneau iar pe jos se putea vedea pământ acoperit de ace de pin fiindcă zăpada nu pătrunsese până acolo.

— Sunteți Fiii lui Adam și Fiicele Evei? Întrebă.

— Suntem câțiva dintre ei, îi răspunse Peter.

— Psst! Făcu Castorul, mai încet, vă rog. Nici aici nu suntem în siguranță.

— De ce, de cine vă e teamă? Îl întrebă Peter. Nu e nimeni aici în afară de noi.

— Sunt copacii, spuse Castorul. Sunt mereu cu urechile ciulite. Cei mai mulți sunt de partea noastră, dar există și copaci care ne-ar trăda; sunt de partea ei, știți la cine mă refer.

Și dădu din cap de mai multe ori.

— Fiindcă veni vorba de cine e de partea cui, spuse Edmund, noi de unde știm că tu ne ești prieten?

— Nu vrem să fim nepoliticoși, domnule Castor, interveni Peter, dar știți, suntem străini.

— Aveți perfectă dreptate, perfectă dreptate, spuse Castorul. Uitați dovada.

Și spunând acestea le arătă un obiect mic alb pe care copiii îl priviră mirați. Dintr-o dată Lucy spuse:

— Oh, e batista mea, cea pe care i-am dat-o bietului domn Tumnus.

— Exact, spuse Castorul. Bietul de el, auzise c-o să fie arestat înainte și mi-a dat-o mie. Mi-a spus că dacă i se întâmplă ceva să vă aștept aici și să vă duc...

Aici vocea Castorului nu se mai auzi. Dădu din cap misterios. Apoi, făcându-le semn copiilor să se apropie cât se poate de el, atât de aproape, încât îi gâdila cu mustățile, adăugă în șoaptă:

— Se pare că Aslan vine încoace, poate c-a și sosit.

În clipa aceasta se întâmplă ceva foarte ciudat. Niciunul dintre copii nu știa cine e Aslan; dar atunci când Castorul rosti aceste cuvinte, toți se simțiră altfel decât până atunci. Poate că vi s-a întâmplat și vouă vreodată în vis să vă spună cineva ceva de neînțeles dar în vis să vi se pară că are sens: fie ceva înspăimântător, care poate transforma visul într-un coșmar, sau ceva minunat, prea minunat ca să poată fi exprimat în cuvinte și care-ți transformă visul în ceva atât de frumos încât nu-l mai uiți toată viața și-ți dorești mereu să te întorci în visul acela. Așa li se întâmplă acum copiilor. La auzul numelui de Aslan, toți copiii simțiră cum le tresaltă ceva în suflet. Edmund se simți îngrozit. Peter se simți dintr-o dată curajos și plin de elan. Susan avu senzația că în jurul ei plutește un miros delicios sau un acord muzical minunat. Iar Lucy avu sentimentul acela pe care-l ai când te trezești dimineața și-ți dai seama că-ncepe vacanța sau vara.

— Unde e domnul Tumnus? Întrebă Lucy.

— Psst! Făcu Castorul. Nu aici. Trebuie să mergem într-un loc unde putem sta de vorbă și unde putem să mâncăm.

Toți, în afară de Edmund, simțeau că pot avea încredere în Castor dar toți, chiar și Edmund, se bucurară când auziră cuvântul „mâncăm”. Drept care o porniră cu toții împreună cu noul lor prieten care îi conduse, cu o viteză surprinzătoare, prin desișurile pădurii, preț de vreo oră. Erau de-acum obosiți și flămânzi când, deodată, copacii începură să se rărească, iar terenul să coboare abrupt. Un minut mai târziu se aflau sub cerul liber (soarele strălucea încă) și se treziră în fața unui peisaj minunat.

Se aflau pe marginea unei văi abrupte și înguste pe fundul căreia curgea – sau cel puțin ar fi curs dacă n-ar fi fost înghețată – apa unui fluviu. Peste fluviu fusese construit un baraj. Când îl văzură, își amintiră dintr-o dată că, bineînțeles, castorii construiesc baraje și fură aproape siguri că pe acesta îl construise domnul Castor. De asemenea, băgară de seamă că acum avea o expresie de modestie pe chip, cum au de obicei oamenii cărora le vizitezi grădina pe care și-au lucrat-o ei singuri sau care îți citesc o povestire scrisă de ei. Așa că, din politețe, Susan spuse:

— Ce baraj minunat!

De data aceasta, domnul Castor nu mai spuse „Psst”, ci:

— Oh, o nimica toată! O nimica toată! Și nici nu l-am terminat încă.

Dincolo de baraj era ceea ce-ar fi trebuit să fie un bazin de apă care era, desigur, o întindere de gheață verzuie. Și mai în jos de baraj, mult mai în

jos, era iar gheață, numai că nu o suprafață netedă; apa înghețase exact așa cum fusese în momentul în care dăduse înghețul: cu valuri și spume. Iar acolo unde apa se izbise de baraj, se ridicase acum un perete de țurțuri strălucitori, de parcă partea aceea a barajului fusese acoperită de flori și coronite și ghirlande din zahărul candel cel mai pur. Și chiar în mijloc, spre partea de sus a barajului, se ridica o casă mică și ciudată care avea o formă ce aducea cu aceea a unui stup de albine; pe o gaură din acoperiș ieșea fum drept care (mai cu seamă dacă-ți era foame) te făcea să te gândești imediat la cineva care gătește și ți se făcea și mai foame decât până atunci.

Copiii asta băgară de seamă mai întâi. Dar nu și Edmund. El observă altceva. Puțin mai încolo, în josul apei, era un râu mai mic care curgea printr-o altă vale micuță și se vărsa apoi în fluviu. Uitându-se în valea aceea, Edmund zări două dealuri miciute și fu aproape sigur că acelea erau cele două dealuri pe care i le arătase Vrajitoarea Albă atunci când se despărțiseră la felinar, nu cu mult timp în urmă. „Iar între ele, se gândi el, era probabil palatul ei, la numai o milă de-acolo, dacă nu și mai puțin.” Și se gândi la rahat și la cum o să fie el Rege. („Să văd ce-o să mai spună Peter atunci”, își spuse în sinea lui) și-i trecură tot felul de idei oribile prin cap.

— Am ajuns, spuse domnul Castor și se pare că doamna Castor ne așteaptă. Vă rog să mă urmați. Fiți atenți să nu alunecați.

Partea de sus a barajului era destul de lată ca să poți merge pe ea, deși (pentru oameni) nu era locul cel mai plăcut pentru că era acoperit de gheață și, deși bazinul înghețat era la același nivel cu barajul pe una din părți, pe partea cealaltă distanța până la apă era destul de mare. Domnul Castor îi conduse în șir indian până la mijlocul barajului, de unde puteau privi în susul și în josul apei. Și aici se treziră deja în fața ușii de la intrare.

— Am sosit, doamnă Castor, spuse domnul Castor, i-am găsit. Uite-i pe Fiii și pe Fiicele lui Adam și ai Evei.

Copiii intrară.

Primul lucru pe care-l observă Lucy după ce intrară fu un huruit, iar primul lucru pe care-l zări fu o castoriță bătrână și cumsecade care stătea într-un colț al camerei cu un fir de ață în gură, lucrând de zor la o mașină de cusut, dinspre care venea huruitul. În clipa în care intrară copiii, se opri din lucru și se ridică.

— Deci ați venit până la urmă! Spuse, împreunându-și lăbuțele zbârcite. În sfârșit! Doamne, am apucat să văd și ziua asta! Am pus cartofii la fiert, apa

din ceainic fierbe de-acum, iar dumneata, domnule Castor, mă tem c-o să trebuiască să ne aduci niște pește.

— Desigur, spuse domnul Castor ieșind din casă (cu Peter după el).

O luă pe gheața care acoperea bazinul spre locul unde făcuse o gaură pe care avea grijă s-o țină deschisă lovind-o zilnic cu toporul. Luară cu ei o găleată. Domnul Castor se așeză pe marginea copcii (nu dădea semne să-i pese de frig), se uită atent înăuntru apoi își băgă repede laba în apă și prinse un păstrăv minunat cât ai zice pește. Și făcu asta de mai multe ori până când prinse suficient de mult.

Între timp, fetele o ajutară pe doamna Castor să umple ceainicul, să pună masa, să taie pâinea, să pună farfuriile la cuptor, să se încălzească, să scoată o cană cu bere pentru domnul Castor dintr-un butoiuș pe care-l țineau într-un colț al casei și să pună tigaia la încins. Lui Lucy căsuța Castorilor i se păru foarte drăguță, deși nu eră nici pe departe ca peștera domnului Tumnus. N-aveau nici cărți, nici tablouri, iar paturile erau suprapuse, lipite de perete, ca pe vapor. Din tavan atârnavu șunculițe și funii de ceapă, iar pe pereți erau cizme de cauciuc și haine de ploaie, topoare, foarfeci, lopeți, mistrii și diverse obiecte pentru cărat mortar, undițe, plase de pescuit și saci. Iar fața de masă, deși foarte curată, era foarte aspră.

În timp ce tigaia sfârâia plăcut, domnul Castor și Peter se întoarseră cu peștele pe care domnul Castor îl curățase deja, afară. Vă puteți imagina ce bine mirosea peștele proaspăt prăjit în tigaie și ce nerăbdători să-l mănânce erau copiii flămânzi. Când domnul Castor le spuse că totul e aproape gata, li se făcu și mai foame. Susan vărsă apa în care fierseseră cartofii și-i puse înapoi în oală ca să se usuce pe sobă în timp ce Lucy o ajuta pe doamna Castor să pună păstrăvul în farfurii. Câteva minute mai târziu, toată lumea se așeză pe taburete (toate aveau trei picioare, cu excepția balansoarului de lângă șemineu al doamnei Castor) gata să se bucure de bucate. Copiii aveau și o cană mare cu lapte gras (domnul Castor prefera berea), iar în mijlocul mesei era o bucată mare de unt auriu din care putea lua fiecare cât voia, să-și pună pe cartofi. Copiii își spuneau toți – iar eu nu pot decât să fiu de acord cu ei – că nimic nu-i mai gustos ca peștele pescuit cu numai jumătate de oră înainte de a fi pus în tigaia din care tocmai a fost scos acum un minut. După ce terminară peștele, doamna Castor scoase din cuptor, spre marea lor surpriză, o ruladă mare cu gem, aburindă și puse ceainicul pe foc, astfel încât, după ce mănâncă rulada, să poată bea imediat și ceaiul. După ce primi

fiecare o ceașcă de ceai, își traseră taburetele la perete ca să se poată rezema și răsuflară mulțumiți.

— Iar acum, spuse domnul Castor, dând la o parte halba de bere și trăgând spre el o ceașcă de ceai, dacă mai așteptați puțin până-mi aprind pipa... Gata, acum putem trece la treabă. Iar ninge, adăugă, aruncând un ochi pe fereastră. E foarte bine, asta înseamnă că n-o s-avem musafiri; iar dac-a încercat cineva să vă urmărească, acum n-o să mai poată găsi nici o urmă.

Capitolul 8

CE S-A ÎNTÂMPLAT DUPĂ-MASĂ

— Iar acum, spuse Lucy, spuneți-ne, vă rog, ce s-a întâmplat cu domnul Tumnus.

— E foarte trist, începu domnul Castor, clătinând din cap. E o întâmplare foarte tristă. E sigur că a fost luat de poliție. Mi-a spus o pasăre care era acolo.

— Da' unde l-au dus? Întrebă Lucy.

— Când au fost văzuți ultima dată mergeau spre nord și toată lumea știe ce înseamnă asta.

— Noi nu, spuse Susan.

Domnul Castor clătină din cap amărât.

— Mă tem că-nseamnă că-l duceau la ea acasă, spuse.

— Da' ce-au să-i facă domnului Tumnus? Întrebă Lucy, cu gura căscată.

— E greu de spus, răspunse domnul Castor, da' nu sunt mulți cei care-au ieșit de-acolo. Statui. Se spune că-i plin de statui – în curte, pe scări, în hol. Toți oamenii pe care (făcu o pauză, cutremurându-se) i-a transformat în statui.

— Dar bine, domnule Castor, spuse Lucy, nu se poate..., trebuie să facem ceva să-l salvăm. E mult prea îngrozitor și totul numai din vina mea.

— Nu mă îndoiesc că dac-ai putea, ai face orice ca să-l salvezi, zise domnul Castor, dar n-ai nici o șansă să intri în Casa aceea împotriva voinței ei și să mai ieși vreodată vie de-acolo.

— Nu putem pune nimic la cale? Întrebă Peter. Nu ne putem deghiza în ceva, sau să pretindem că suntem... Vânzători ambulanți sau orice altceva, sau să așteptăm până când pleacă de-acasă, of, la naiba, trebuie să existe o cale! Acest Faun mi-a salvat sora știind ce riscă, domnule Castor. Nu-l putem lăsa așa..., să i se întâmple așa ceva.

— N-are rost, Fiu al lui Adam, spuse domnul Castor, n-are rost să încerci tocmai fu. Dar acum, că Aslan vine încoace...

— Exact! Spuneți-ne despre Aslan! Se auziră vocile copiilor fiindcă se simțiră iar cuprinși de sentimentul acela ciudat că vine primăvara, ca o veste bună.

— Cine-i Aslan? Întrebă Susan.

— Cine e Aslan? Făcu domnul Castor. Cum, nu știți? E Regele. Este Stăpânul întregii păduri, dar nu e prea des aici, printre noi. Tatăl meu nu l-a apucat niciodată. Dar acum am auzit că s-a întors. E deja în Namia. O să-i vină de hac Reginei Albe. El, nu voi, o să reușească să-l salveze pe domnul Tumnus.

— Da' pe el n-o să-l prefacă în stană de piatră? Întrebă Edmund.

— Dumnezeu să te ierte, Fiu al lui Adam, ce prostie spui! Răspunse domnul Castor râzând cu poftă. Să-l transforme în stană de piatră? Pe el? M-aș mira să fie în stare să se ridice în picioare și să i se poată uita în ochi. Tare m-aș mira. Nu, nici vorbă. O să pună totul la punct, așa cum se spune într-o poezioară care circulă pe la noi:

Binele va birui când Aslan iar va veni, De-ndată ce va mugi necazurile vor fugi, Colții și-i va arăta, iarna rea va alunga, Coama și-o va scutura, vara iar va triumfa.

Când o să-l vedeți o să înțelegeți.

— Da' oare-o să-l vedem? Întrebă Susan.

— Draga mea Fiică a Evei, eu tocmai de-asta v-am adus aici. Misiunea mea este să vă duc într-un loc unde o să-l întâlniți, spuse domnul Castor.

— E... e om? Întrebă Lucy.

— Aslan om! Făcu domnul Castor cu severitate în glas. Bineînțeles că nu. Doar v-am spus că e Regele pădurii și fiul Marelui Împărat de dincolo de Mări. Nu știți cine e Regele Animalelor? Aslan e leu – Leul, Marele Leu.

— Ah, făcu Susan. Credeam că e om. Nu e... periculos? O să-mi fie cam teamă să mă întâlnesc cu un leu.

— Cred și eu c-o să-ți fie, draga mea și pe bună dreptate, spuse domnul Castor. Dacă cineva poate să apară în fața lui Aslan fără să-i tremure genunchii, sau e mai curajos decât toți ceilalți sau pur și simplu prost.

— Deci e periculos? Insistă Lucy.

— Periculos? Întrebă domnul Castor. N-ai auzit ce ne-a spus doamna Castor? Cine-a spus că nu e periculos? Sigur că e periculos. Dar e bun. E

Regele, v-am spus.

— De-abia aștept să-l văd, zise Peter, chiar dacă mi se face frică numai când mă gândesc la asta.

— Așa e, Fiu al lui Adam, spuse domnul Castor, punându-și lăbuța pe masă cu putere de se cutremurară toate ceștile și farfurioarele. Și chiar o să-ți fie frică. Mi s-a trimis vorbă că urmează să vă întâlniți cu el, dacă se poate chiar mâine, la Masa de Piatră.

— Și asta unde e? Întrebă Lucy.

— O să vă arăt, spuse domnul Castor. Este în josul apei, destul de departe de aici. O să vă duc eu până acolo.

— Dar până atunci nu putem face nimic pentru sărmanul domn Tumnus? Întrebă Lucy.

— Modul cel mai rapid în care-l puteți ajuta este să vă duceți să vă întâlniți cu Aslan, spuse domnul Castor; deîndată ce o să-l avem de partea noastră o să ne putem apuca de treabă. Asta nu înseamnă că nu e nevoie și de sprijinul vostru. Fiindcă mai circulă o poezioară pe la noi care zice:

Când urmași de-ai lui Adam fi-vor regi sus la palat, Răul fi-va alungat.

Ceea ce înseamnă că acum lucrurile se apropie de sfârșit de vreme ce și el și voi sunteți aici. Am auzit că Aslan a mai fost pe aici acum mult timp, dar nimeni nu știe când anume, însă din rasa voastră n-a mai fost nimeni aici.

— Tocmai asta nu înțeleg, domnule Castor, spuse Peter, Vrajitoarea nu e om?

— Ea asta vrea să credem, spuse domnul Castor, fiindcă în acest fel își poate justifica pretențiile la tron. Dar ea nu e o Fiică a Evei. Se trage pe jumătate din neamul primei soții a strămoșului vostru Adam (aici domnul Castor făcu o plecăciune), pe care o chema Lilith și care se trăgea din neamul Jinn și pe jumătate din neamul uriașilor. Nu, n-are picătură de sânge de om Vrajitoarea.

— De-asta e atât de rea, domnule Castor, zise doamna Castor.

— Numai că, doamnă Castor, îi răspunse el, pot exista păreri diferite despre oameni (nu vreau să jignesc pe nimeni dintre cei prezenți). Despre lucrurile care par a fi oameni dar nu sunt nu pot exista păreri diferite.

— Eu am cunoscut Pitici cumsecade, spuse doamna Castor.

— Și eu, dacă tot veni vorba, spuse și soțul acesteia, dar foarte puțini și erau tocmai dintre cei care nu prea semănau a oameni. Dar, în general, ascultați-mi sfatul, când vă întâlniți cu ceva care nu e încă om sau care a fost

om odinioară și nu mai e, fiți cu ochii pe el și cu mâna pe toporișcă. De-asta stă Regina tot timpul la pândă, să nu apară vreun om în Namia. Vă pândește de mulți ani și dac-ar ști că sunteți patru la număr ar fi și mai periculoasă.

— Ce importanță are câți suntem? Întrebă Peter.

— Din pricina unei alte profeții, răspunse domnul Castor. La Cair Paravel – ăsta e castelul de pe malul mării, chiar lângă locul unde se varsă fluviul ăsta în mare, care ar fi trebuit să fie capitala acestui țărâm, dacă toate ar fi fost așa cum ar fi trebuit să fie. Deci, la Cair Paravel, sunt patru tronuri și se spune aici în Namia, de mult de tot, că atunci când doi Fii ai lui Adam și două Fiice ale Evei se vor așeza pe aceste tronuri atunci se va termina nu numai cu domnia Vrajitoarei Albe ci și cu viața ei; de-asta a trebuit să fim atât de atenți în drum spre casa mea, fiindcă dac-ar fi aflat de voi patru, viețile voastre n-ar mai fi valorat nici cât o ceapă degerată.

Copiii îl ascultaseră pe domnul Castor atât de pătrunși încât nu mai băgaseră nimic altceva de seamă de mult timp. Dar, într-un moment de tăcere, Lucy observă dintr-o dată:

— Hei, unde-i Edmund?

Urmă o pauză plină de panică, după care începură să întrebe cu toții:

— Cine l-a văzut ultimul? De când nu mai e aici? O fi afară?

Dădură buzna afară să-l caute. Ninge cu fulgi mari și deși, iar gheața dispăruse sub un strat gros de zăpadă; din dreptul căsuței de pe baraj nu se mai vedea niciunul din maluri. Ieșiră din casă și picioarele li se afundară în zăpadă până la glezne. Căutară în jurul casei.

— Edmund! Edmund! Strigară până răgușiră. Dar zăpada care cădea liniștită le înăbușea parcă glasurile și nu primiră nici un răspuns, nici măcar ecoul glasurilor lor.

— Ce îngrozitor! Spuse Susan când intrară înapoi în casă, disperați. Doamne, mai bine nu veneam!

— Ce ne facem acum, domnule Castor? Întrebă Peter.

— Ce facem? Spuse domnul Castor care-și puneja deja cizmele. Cum adică? Plecăm chiar acum. Nu avem nici o clipă de pierdut.

— Mai bine să ne împărțim în patru echipe de salvare, propuse Peter, să mergem fiecare în altă direcție. Cine-l găsește primul se întoarce aici imediat...

— Echipe de salvare, Fiu al lui Adam? Întrebă domnul Castor. Pentru ce?

— Cum de ce, ca să-l găsim pe Edmund, bineînțeles!

— N-are nici un rost să-l căutăm pe Edmund, spuse domnul Castor.

— Cum adică? Întrebă Susan. Nu poate fi prea departe. Și trebuie să-l găsim. Cum adică n-are rost să-l căutăm?

— Pentru că știm deja unde s-a dus, spuse domnul Castor.

Îl priviră toți stupefiați.

— Nu v-ați dat seama? Spuse domnul Castor. S-a dus la ea, la Vrăjitoarea Albă. Ne-a trădat.

— Oh, nu se poate, spuse Susan. Nu se poate să fi făcut una ca asta.

— Sunteți siguri? Întrebă domnul Castor, privindu-i în ochi pe cei trei copii.

Aceștia nu mai putură scoate nici un cuvânt pentru că toți erau aproape siguri în sinea lor că exact asta făcuse Edmund.

— Da' de unde știe drumul? Întrebă Peter.

— A mai fost în Namia vreodată? Îi întrebă domnul Castor. A mai fost aici singur?

— Da, răspuse Lucy în șoaptă. Mă tem că da.

— Și v-a spus ce-a făcut sau cu cine s-a întâlnit?

— Oh, nu, nu ne-a spus nimic, spuse Lucy.

— Atunci, fiți atenți la ce vă spun, zise domnul Castor, s-a întâlnit cu Vrăjitoarea Albă și a trecut de partea ei, iar ea i-a spus unde locuiește. N-am vrut să spun nimic despre asta înainte (e fratele vostru), dar de cum l-am zărit mi-am spus în sinea mea „Trădător”. Se vedea că se întâlnise cu Vrăjitoarea și că mâncase din mâncarea ei. Dacă ești în Namia de mai mult timp, observi asta imediat. După ochi.

— Orice-ar fi, spuse Peter cu noduri în gât, trebuie totuși să-l căutăm. E fratele nostru, la urma urmei, chiar dacă e cam rău uneori. E doar un copil.

— Să mergeți la Casa Vrăjitoarei? Întrebă domnul Castor. Nu înțelegeți că singurul mod de a vă salva pe voi și pe el este de a sta departe de ea?

— Cum adică? Întrebă Lucy.

— Ea vă vrea pe toți patru (se gândește tot timpul la cele patru tronuri din Cair Paravel). O dată ce intrați toți patru în Casa ei, și-a isprăvit treaba. Și vor mai fi patru statui în plus în colecția ei înainte să puteți scoate o vorbă. Dar atâta timp cât îl are numai pe el o să-l țină în viață, ca să-l folosească drept momeală pentru voi.

— Of, chiar nu ne poate ajuta nimeni? Se văicări Lucy.

— Numai Aslan, răspunse domnul Castor. Trebuie să mergem să vorbim cu el. Acum asta e singura noastră șansă.

— Dragii mei, interveni doamna Castor, cred că e foarte important să știți când anume s-a furișat afară. Pentru că nu-i va putea spune decât ceea ce-a auzit. De exemplu, începusem să vorbim deja despre Aslan înainte să plece? Dacă nu, atunci ar fi foarte bine, pentru că astfel ea nu va afla că Aslan s-a întors în Namia și nici că noi o să ne întâlnim cu el. Va fi luată prin surprindere.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut aici după ce-am început să vorbim despre Aslan..., începu Peter.

— Oh, ba da, era aici, îl întrerupse Lucy cu tristețe în glas. Nu mai ții minte, el a fost cel care a întrebat dacă Vrăjitoarea nu-l poate transforma și pe Aslan în stană de piatră.

— Așa e, ai dreptate, spuse Peter, e genul lui de întrebare.

— Din rău în mai rău, zise domnul Castor. Următoarea întrebare este: mai era aici când v-am spus că locul de întâlnire cu Aslan este Masa de Piatră?

Bineînțeles, nimeni nu putu răspunde.

— Fiindcă, dacă mai era aici, continuă domnul Castor, atunci Vrăjitoarea va porni pe dată într-acolo și se va opri undeva în drumul nostru spre Masa de Piatră. Ne va tăia practic calea.

— Dar nu asta va face mai întâi, interveni doamna Castor, cel puțin din câte o cunosc eu. În clipa în care Edmund îi va spune că suntem toți aici, va veni să ne prindă chiar în seara asta, iar dacă el a plecat de jumătate de oră, în douăzeci de minute Vrăjitoarea va fi aici.

— Ai dreptate, doamnă Castor, îi spuse soțul, trebuie să plecăm de-aici. N-avem nici o clipă de pierdut.

Capitolul 9

ÎN CASA VRĂJITOAREI.

Bineînțeles că de-abia așteptați să aflați ce s-a întâmplat cu Edmund.

Își mâncase porția de mâncare, dar nu cu prea multă poftă fiindcă se gândea întruna la rahat – și nimic nu poate strica gustul unei mâncări obișnuite, oricât de bune, ca amintirea gustului unei mâncări magice. Auzise și discuția și nici asta nu-i plăcuse prea tare, pentru că i se părea că nu-l băga nimeni în seamă. Ceea ce nu era adevărat, dar așa i se părea lui. Apoi ascultase totul până la capăt: cum au să-l întâlnească pe Aslan la Masa de Piatră. După asta începu să se strecoare încet după perdeaua din fața ușii.

Simpla rostire a numelui de Aslan îl făcea să simtă ceva misterios și înfricoșător așa cum ceilalți simțeau ceva misterios și încântător.

În clipa în care domnul Castor spunea versurile cu urmașii lui Adam, Edmund apăsase încet clanța de la ușă; și cu puțin timp înainte ca domnul Castor să înceapă să le spună că Vrăjitoarea nu e om, ci jumătate din neamul Jinn și jumătate din neamul uriașilor, Edmund ieșise deja în zăpada de-afară și închisese cu grijă ușa.

Nu trebuie să vă imaginați că Edmund era atât de rău încât să-și dorească să-și vadă fratele și surorile transformați în stană de piatră. El voia să mănânce rahat și să fie Prinț (iar mai apoi Rege) și să-l pedepsească pe Peter fiindcă-i spusese că e bestie; în ce-i privește pe ceilalți, nu ținea neapărat ca Vrăjitoarea să fie prea drăguță cu ei, în orice caz nu la fel de drăguță cum fusese cu el; dar reuși să se convingă, sau să se prefacă a fi convins că n-o să le facă nici un rău.

— Pentru că, își spuse el în sinea lui, toți oamenii ăștia care spun lucruri urâte despre ea sunt dușmanii ei și probabil că jumătate din ceea ce spun nu-i adevărat. Cu mine a fost nemaipomenit de drăguță, oricum cu mult mai drăguță decât ei. Eu cred că ea este Regina adevărată. În orice caz, e mai bună decât Aslan ăsta îngrozitor!

Cel puțin asta era scuza pe care-o găsisese pentru ceea ce făcea. Cu toate acestea, nu era o scuză prea bună, pentru că undeva în adâncul sufletului lui își dădea seama că Vrăjitoarea Albă e rea și crudă.

Primul lucru de care-și dădu seama când ieși din casă și văzu că ninge fu că-și uitase haina înăuntru. Și, desigur, nu avea cum să se întoarcă să și-o ia. După care observă că aproape se înserase; se așezaseră la masă pe la trei, iar iarna zilele sunt scurte. La asta nu se gândise; dar trebuia să se descurce cum putea. Își ridică gulerul și o porni târșâindu-și picioarele (din fericire, ninsese și nu mai era alunecos) spre celălalt mal al fluviului.

Când ajunsese acolo, se făcea tot mai întuneric de la o clipă la alta și ningeă întruna, așa că nu se vedea nici la un metru depărtare. Pe deasupra nu era nici un drum. Aluneca în troiene de zăpadă, aluneca pe băltoace înghețate, se împiedica de trunchiuri de copaci căzuți la pământ, aluneca pe malurile abrupte și își izbea fluierul piciorului de pietre; era de-acum ud, înghețat și zgâriat din cap până-n picioare. Liniștea și sentimentul de singurătate erau apăsătoare. De fapt cred că ar fi renunțat la tot și s-ar fi întors la ceilalți, le-ar fi spus totul și s-ar fi împăcat, dacă nu și-ar fi spus în sinea lui: „Când o să

fiu Regele Namiei primul lucru pe care-o să-l fac va fi să construiesc niște drumuri ca lumea.”

Și desigur asta îl făcu să se gândească la cum o să fie când o să fie el Rege și ce-o să facă și asta-l mai înveseli puțin. Știa deja ce palat o să-și construiască, câte mașini o să aibă, știa cum o s-arate cinematograful lui personal, pe unde-au să treacă liniile de cale ferată cele mai importante, ce legi o să dea împotriva castorilor și a barajelor. Tocmai punea la punct ultimele amănunte în legătură cu modul în care-o să-l țină pe Peter în banca lui când vremea începu să se schimbe. Mai întâi se opri ninsoarea. După care se porni vântul și se făcu ger. După asta, norii se risipiră și răsări luna. Era lună plină și, cum aceasta își revărsa razele pe zăpadă, făcea ca totul să pară strălucitor ca ziua – numai umbrele erau ușor întunecate.

N-ar fi reușit să găsească drumul dacă n-ar fi răsărit luna înainte de a ajunge la râu – vă amintiți că văzuse (când ajunseseră la casa Castorilor) un râu care se vărsa în fluviu undeva în depărtare. Acum ajunsesese la el și porni de-a lungul lui. Dar valea prin care curgea râul era mult mai stâncoasă și mai abruptă decât aceea din care tocmai ieșise și era și plină de tufișuri, așa că pe întuneric nu s-ar fi putut descurca deloc. Chiar și-așa, se udă până la piele, fiindcă trebuia să se aplece pe sub crengi și toată zăpada de pe acestea îi cădea pe spate. Și de fiecare dată când i se întâmpla asta, se gândea cât de mult îl urăște pe Peter – de parcă Peter ar fi fost vinovat de ce i se întâmpla lui.

În cele din urmă ajunse într-un loc care era mai puțin stâncoș și unde se lărgea valea. Și acolo, pe partea cealaltă a râului, nu departe, în mijlocul unei câmpii micuțe, între două dealuri, zări ceea ce era probabil Casa Vrajitoarei Albe. Iar luna strălucea mai puternic ca oricând. Casa era de fapt un castel micuț. Părea construit numai din turnuri; turnuri mici, cu vârfuri ascuțite ca niște ace. Parc-ar fi fost pălării uriașe, cum sunt cele pe care le poartă vrăjitoarele sau copiii leneși la școală, când sunt pedepsiți să poarte „tichie de măgar”. Străluceau în lumina lunii iar umbrele lor lunguiește se prelungeau pe zăpadă. Lui Edmund începu să-i fie teamă de Casă.

Dar acum era prea târziu să se mai întoarcă. Traversă râul înghețat și merse spre Casă. Totul era neclintit; nu se-auzea nici cel mai mic zgomot. Nu se-auzea nici măcar zgomotul pașilor lui pe zăpada proaspăt așternută. Merse și merse de jur împrejurul Casei, trecu pe lângă toate colțurile, pe lângă toate foișoarele, în căutarea ușii de la intrare. Trebui să meargă până în

capătul celălalt. Era o boltă imensă, iar porțile de fier erau larg deschise. Edmund se furișă până în dreptul bolții și se uită în curte; ceea ce văzu aproape îi tăie respirația. Imediat în spatele porții, scăldat în lumina lunii, era un leu uriaș, gata să sară la atac. Edmund rămase în umbra bolții; îi era frică și să meargă mai departe și să se întoarcă și îi tremurau genunchii. Stătu așa de mult acolo încât dinții ar fi început să-i clănțane de frig chiar dacă nu i-ar fi clănțănit de frică. Nu știu exact cam cât a durat asta, dar lui i se păru că a durat ore întregi.

După care, într-un sfârșit, începu să se întrebe cum de stătea leul atât de nemișcat – nu se clintise nici un milimetru de când îl zărise prima dată. Edmund făcu un pas înainte, rămânând pe cât posibil în umbra bolții. Acum își dădu seama că, judecând după poziția în care stătea, leul nu se uita la el. („Dar dacă întoarce capul?” se gândi). Leul se uita de fapt la altceva – la un pitic care stătea cu spatele la el, cam la doi metri depărtare.

— Aha! Se gândi Edmund. Când se repede la pitic o să pot fugi.

Dar leul rămase în continuare nemișcat. La fel și piticul. Iar Edmund își aminti, în sfârșit, că-i auzise pe ceilalți vorbind ceva despre Vrajitoarea Albă și puterea ei de a transforma oamenii în stană de piatră. Poate că nu era decât un leu de piatră. Observă apoi că spatele și capul leului erau acoperite de zăpadă. Bineînțeles, nu putea fi decât o statuie! Nici un animal viu n-ar fi stat așa, să se lase acoperit de zăpadă. Foarte încet și cu inima gata să-i sară din piept, Edmund își luă inima în dinți și se duse spre leu. Nici acum nu avu curajul să-l atingă, dar în cele din urmă întinse mâna și, repede, îl atinse. Era rece ca piatra. Se speriasse de o simplă statuie!

Ușurarea pe care o simți fu atât de mare încât, în ciuda frigului, simți cum se încălzește până-n vârful degetelor și, în același timp, îi trecu prin minte o idee care i se păru minunată.

— Probabil, se gândi el, că ăsta este marele Rege Aslan despre care vorbeau. L-a prins deja și l-a transformat în stană de piatră. S-a terminat deci cu toate ideile lor frumoase despre el. Pfui! Cui îi e frică de Aslan?

Și rămase acolo cu ochii ațintiți asupra leului de piatră. Deodată făcu un lucru prostesc și copilăresc. Luă un creion din buzunar și-i făcu leului o mustață deasupra buzei de sus, apoi o pereche de ochelari la ochi. După care spuse:

— Ha! Caraghiosul de Aslan! Cum te simți ca stană de piatră? Te credeai foarte chipeș, nu?

Dar, în ciuda mângălelilor, chipul animalului de piatră arăta la fel de îngrozitor, de trist și de nobil, cu ochii ațintiți în depărtare, în lumina lunii, așa că Edmund nu prea se distră când râse de el. Plecă de lângă leu și traversă curtea.

Când ajunse în mijlocul curții observă că erau zeci de statui peste tot – așezate din loc în loc, ca piesele de pe o tablă de șah cam pe la jumătatea jocului. Erau satiri, lupi, urși și vulpi de piatră. Erau și siluete fermecătoare de piatră care păreau a fi femei, dar care erau de fapt spiriduși ai copacilor. Mai erau un centaur uriaș și un cal înaripat și o creatură care lui Edmund i se păru a fi dragon. Toate arătau atât de ciudat, cum stăteau acolo de parcă ar fi fost vii, dar și perfect nemișcate, în lumina strălucitoare și rece a lunii, încât băiatul traversă curtea nu prea la largul său. Drept în mijloc se ridica o statuie uriașă, care semăna cu aceea a unui bărbat, numai că era înaltă cât un copac, avea o față fioroasă cu o barbă vâlvoi și cu o bâtă mare în mână. Deși știa că-i doar un uriaș de piatră și nu unul viu, lui Edmund nu-i făcu prea mare plăcere să treacă pe lângă el.

Zări o lumină palidă strecurându-se prin ușa din capătul celălalt al curții. Se duse până acolo; erau câteva trepte care duceau către o ușă deschisă. Edmund urcă. În pragul ușii era un lup imens.

— Nu-i nimic, își tot spunea în sinea lui, e doar un lup din piatră. Nu-mi poate face nimic.

Ridică un picior ca să pășească peste el. În clipa aceea, creatura imensă se ridică, cu părul de pe spate zbârlit, deschise o gură uriașă și roșie și întrebă supărat:

— Cine e? Cine e? Nu mișca, străinule și spune-mi cine ești.

— Vă rog, domnule, spuse Edmund, care tremura atât de tare încât de-abia putea vorbi, mă numesc Edmund și sunt Fiul lui Adam pe care Maiestatea sa l-a întâlnit în pădure acum câteva zile și am venit să-i aduc vestea că fratele și surorile mele au venit în Namia – sunt aproape de aici, acasă la Castori. Voia... Voia să-i cunoască.

— O să-i spun Maiestății Sale, spuse Lupul. Până mă-ntorc, stai nemișcat aici pe prag, dacă ții la viață.

După care dispăru în casă.

Edmund rămase acolo să-l aștepte; îl dureau degetele de frig iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lupul cenușiu, Maugrim, Șeful Poliției Secrete a Vrajitoareii, se întoarse repede și-i spuse:

— Intră! Intră! Mult prea fericitul favorit al Reginei, sau nu prea fericit. Iar Edmund intră, având grijă să nu-l calce pe Lup pe labe.

Se trezi într-un hol lung și întunecos cu mulți stâlpi și plin de statui, exact cum fusese și-n curte. Chiar lângă ușă era un faun micuț cu o mină foarte tristă, iar Edmund nu putu să nu se întrebe dacă acela o fi prietenul lui Lucy. Singura lumină venea de la singura lampă lângă care stătea Vrajitoarea Albă.

— Am venit, Maiestate, spuse Edmund, repezindu-se nerăbdător spre ea.

— Cum îndrăznești să vii singur? Îl întreabă Vrajitoarea cu o voce înfricoșătoare. Nu ți-am spus să-i aduci și pe ceilalți cu tine?

— Vă rog, Maiestate, spuse Edmund, am făcut tot ce-am putut. I-am adus până foarte aproape. Sunt în căsuța de pe stăvilarul de pe fluviu, cu domnul și doamna Castor.

Vrajitoarea zâmbi cu răutate.

— Asta-i tot ce-ai să-mi spui? Îl întreabă.

— Nu, Maiestate, spuse Edmund și-i povesti tot ce auzise înainte de a pleca din casa Castorilor.

— Cum? Aslan? Strigă Regina. Aslan! Chiar?! Dacă aflu cumva că m-ai mințit...

— Vă rog, eu nu fac decât să repet ceea ce-au spus ei, se bâlbâi Edmund.

Dar Regina, care nu-l mai băga în seamă, bătu din palme; apăru pe dată piticul cu care o văzuse data trecută.

— Pregătește sania, îi ordonă Vrajitoarea, pune hamurile fără clopoței.

Capitolul 10

VRAJA ÎNCEPE SĂ SE DESTRAME.

Acum trebuie să ne întoarcem la domnul și doamna Castor și la ceilalți trei copii. Imediat după ce domnul Castor a spus că nu au timp de pierdut, toți, în afară de doamna Castor, începură să se înfofolească. Doamna Castor începu să adune săculeții și să-i pună pe masă.

— Hai, spuse ea, dă-mi șunca aceea, domnule Castor. Uite, niște ceai, zahăr și chibrituri. Și luați și vreo două-trei pâini din oala de lut din colț.

— Ce faceți, doamnă Castor? Întreabă Susan.

— Împachetez câte ceva, draga mea, spuse doamna Castor calmă. Doar nu crezi că plecăm la drum fără nimic de mâncare, nu?

— Dar nu avem timp! Spuse Susan, încheindu-și nasturii de la haină. Poate sosi în orice clipă.

— Asta spuneam și eu, interveni domnul Castor.

— Ia mai lasă-mă în pace, îi spuse soția, gândește-te, domnule Castor, n-are cum să ajungă aici în următorul sfert de oră.

— Dar nu e bine să avem un avans cât mai mare, întrebă Peter, dacă vrem s-ajungem la Masa de Piatră înaintea ei?

— Nu uitați asta, doamnă Castor, îi spuse Susan, de îndată ce-o să vadă c-am plecat va porni la drum în cea mai mare viteză.

— Asta așa e, spuse doamna Castor. Dar noi n-avem cum s-ajungem înaintea ei orice-am face, pentru că ea o să meargă cu sania, iar noi pe jos.

— Deci... N-avem nici o speranță? Întrebă Susan.

— Nu te agita, draga mea, spuse doamna Castor, mai bine ia o duzină de batiste din sertarul acela. Sigur că mai avem o speranță. Nu putem ajunge acolo înaintea ei, dar ne putem ascunde și o putem lua pe drumuri pe care ea nu le cunoaște și poate-o să reușim.

— Așa e, doamnă Castor, spuse soțul ei. Dar acum chiar trebuie să plecăm de-aici.

— Te rog să nu-ncepi și mata să te-agiți, domnule Castor, îi spuse soția. Așa. Acum e mai bine. Avem cinci pachete: cel mai mic e pentru cea mai mică persoană, pentru tine, draga mea, adăugă, uitându-se la Lucy.

— Vă rog, haideți să plecăm, spuse fetița.

— Gata, sunt aproape gata, răspunse doamna Castor în cele din urmă, lăsându-l pe soțul ei s-o ajute să-și pună cizmele. Bănuiesc că mașina de cusut e prea grea s-o luăm cu noi?

— Da, chiar este, spuse domnul Castor. Mult prea grea. Și sper că nu crezi că o să poți lucra la ea în timp ce fugim de Vrajitoare?

— Nu pot suporta gândul c-o s-o găsească Vrajitoarea aia, spuse doamna Castor, și-o s-o distrugă sau o s-o fure, mai mult ca sigur.

— Vă rugăm, vă rugăm mult, grăbiți-vă, spuseră toți cei trei copii.

Astfel că, în sfârșit, ieșiră cu toții din casă, iar domnul Castor încuie ușa („Asta o s-o mai țină un pic în loc”, spuse el) și porniră la drum, fiecare cu pachetul pe umăr.

Nu mai ningeă și răsărise de-acum luna. Mergeau în șir indian – mai întâi domnul Castor, apoi Lucy, Peter, Susan și, la urmă, doamna Castor. Domnul Castor îi conduse pe stăvilă spre malul drept al fluviului, iar apoi o luară pe un fel de cărare printre copaci de-a lungul malului. Pereții văii, scăldați în lumina lunii, se ridicau în depărtare, de o parte și de alta.

— E mai bine să mergem pe aici, prin vale, cât mai mult posibil, spuse domnul Castor. Ea o să fie nevoită să meargă pe sus, pentru că n-ai cum merge cu sania pe-aici.

Dac-ai fi privit întreaga priveliște pe fereastră, dintr-un fotoliu confortabil, ar fi fost foarte plăcut. Dar chiar și-așa, lui Lucy îi plăcu la început, însă după ce merșeră și merșeră și merșeră și când săculețul pe care-l căra deveni tot mai greu, începu să se întrebe cum o să se descurce până la urmă. Nu mai privi strălucirea orbitoare a fluviului înghețat, cu cascadele lui de gheață și nici copacii acoperiți de zăpadă ori luna strălucitoare și nici puzderia de stele; acum nu mai vedea decât picioarele doamnei Castor mergând lipa-lipa prin zăpadă de parcă n-aveau să se oprească niciodată. După care luna dispăru și începu iar să ningă. Lucy era atât de obosită încât dormea și mergea în același timp când, deodată, băgă de seamă că domnul Castor se îndepărtase de malul apei și-o luase la dreapta, pe un deal abrupt, acoperit de cele mai dese tufișuri. Se trezi de-a binelea și-l văzu pe domnul Castor dispărând într-o gaură pe care n-o văzuse până atunci din pricina tufișurilor. De fapt, în clipa în care-și dădu seama ce se întâmplă, domnului Castor nu i se mai zărea decât coada scurtă.

Lucy se aplecă și ea și se târî în urma lui. Apoi auzi pufnituri și oftaturi în urmă, iar în clipa următoare erau toți cinci înăuntru.

— Unde suntem? Întrebă Peter, cu o voce obosită și palidă. (Sper că înțelegeți ce înseamnă o voce palidă.)

— E o ascunzătoare mai veche de-a castorilor, pentru vremuri rele, le spuse domnul Castor. Și secretă. Nu e cine știe ce, dar trebuie să dormim câteva ore.

— Dacă n-ați fi fost toți atât de grăbiți când am plecat, aș fi putut lua și niște perne, spuse doamna Castor.

„Nu era nici pe departe o peșteră la fel de frumoasă ca aceea a domnului Tumnus”, se gândi Lucy. Era o simplă gaură în pământ, dar era curată și uscată. Era atât de mică încât atunci când se culcară toți pe jos, păreau o grămadă de haine; și cum stăteau așa înghesuiți, plus că erau încălziți de la atâta mers pe jos, le era destul de bine. Dacă n-ar fi fost atât de tare pământul de sub ei, ar fi fost perfect. Apoi doamna Castor le dădu o sticlă pe care o trecură de la unul la altul și bău fiecare câte puțin – te făcea să tușești un pic și te pișca pe gât, dar te și încălzea pe dinăuntru – și adormiră cu toții.

Lui Lucy i se păru că nu trecuse decât un minut (deși trecuseră de fapt ore întregi) când se trezi fiindcă-i era un pic frig și înțepenise; tare-și dorea să facă o baie fierbinte! Simți apoi niște mustăți lungi care-i gâdilau obrazul și zări lumina rece a zilei strecurându-se în peșteră. Dar curând era trează de-a binelea. La fel și toți ceilalți. De fapt, stăteau toți cu gura căscată și cu ochii larg deschiși și ascultau: se auzea un sunet care era exact sunetul la care se gândiseră cu toții (și uneori chiar li se păruse că-l aud) pe drum ieri seară. Era sunet de clopoței.

Domnul Castor ieși din peșteră ca săgeata în clipa în care-l auzi. Poate vi se pare, cum i s-a părut și lui Lucy pentru o clipă, că a făcut ceva prostesc? Dar, de fapt, era un lucru cât se poate de înțelept. Știa că se poate cățara pe mal printre tufișuri și mărăcini fără să fie văzut; și voia să vadă neapărat încotro merge sania Vrăjitoarei. Ceilalți rămaseră în peșteră, curioși. Așteptară cam cinci minute. După care auziră ceva care-i înspăimântă de-a dreptul. Auziră voci.

„Oh, l-a văzut, se gândi Lucy, l-a prins!”

Mare le fu mirarea când îl auziră pe domnul Castor spunându-le:

— E-n regulă, strigă el. Hai, doamnă Castor, ieși de-acolo. Și voi, Fii și Fiice ale lui Adam. E-n regulă. Nu e Acea.

Nu vorbise corect, bineînțeles, dar așa vorbesc castorii când sunt emoționați; în Namia, vreau să spun – în lumea noastră nu vorbesc deloc.

Doamna Castor și copiii ieșiră buluc din peșteră, clipind când dădură cu ochii de lumina de afară. Erau plini de pământ din cap până-n picioare și arătau murdari, nepieptănați și somnoroși.

— Haideți! Strigă domnul Castor, care aproape că dansa de fericire. Veniți să vedeți! Asta-i o lovitură grea pentru Vrăjitoare! Se pare că puterea ei a și început să se năruiască.

— Ce vreți să spuneți, domnule Castor? Întrebă Peter gâfâind, în timp ce urcau peretele abrupt al văii.

— Nu v-am spus, răspunse domnul Castor, că ea a făcut să fie mereu iarnă fără Crăciun? Nu v-am spus? Ei bine, veniți să vedeți!

Era într-adevăr o sanie, cu reni și cu clopoței. Dar renii erau mult mai mari decât renii Vrăjitoarei și nu erau albi, ci maro. Iar în sanie stătea o persoană pe care o recunoscuseră cu toții de îndată ce-o văzură. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină roșu-aprins, cu glugă căptușită cu blană și cu o barbă mare și albă care i se revărsa ca o cascadă înspumată pe piept. Îl

recunoscură cu toții pentru că, deși nu vezi asemenea persoane decât în Namia, le vezi poza și auzi vorbindu-se despre ele și în lumea noastră – în lumea din partea asta a șifonierului. Dar e cu totul altceva când le vezi în Namia. Unele din pozele din lumea noastră îl arată pe Moș Crăciun doar vesel și caraghios. Dar acum, că-l puteau vedea cu adevărat, copiilor nu li se părea că ar fi așa. Era înalt și fericit și atât de real încât rămaseră toți nemișcați. Erau foarte bucuroși, dar în același timp și solemni.

— În sfârșit, am venit, spuse el. M-a ținut departe multă vreme, dar până la urmă am reușit. Aslan a venit. Magia Vrajitoarei a început să slăbească.

Iar Lucy simți cum o cuprinde sentimentul acela de bucurie intensă pe care-l simți numai când ești solemn.

— Iar acum, cadourile, spuse Moș Crăciun. O mașină de cusut nouă și mai bună pentru doamna Castor. O s-o las la voi acasă când trec pe-acolo.

— Dacă nu vă e cu supărare, Moș Crăciun, zise doamna Castor, făcând o plecăciune, e închisă ușa.

— Lacătele și zăvoarele nu-mi stau mie în cale, spuse Moș Crăciun. Iar domnul Castor, când o să se întoarcă acasă, o să găsească stăvilarul terminat și reparat și cu o poartă de ecluză nouă.

Domnul Castor era atât de fericit încât rămase cu gura larg deschisă și nu putu rosti nici un cuvânt.

— Peter, Fiu al lui Adam, spuse Moș Crăciun.

— Aici, Moș Crăciun, spuse Peter.

— Acestea sunt cadourile tale, sunt arme, nu jucării. O să le folosești foarte curând. Ai grijă de ele.

Și, spunând acestea, îi dădu lui Peter un scut și o sabie. Scutul era argintiu și avea desenat pe el un leu roșu ca o căpșună coaptă în clipa în care-o culegi. Mânerul sabiei era din aur și avea teacă și curea și tot ce-i trebuie, iar dimensiunea era exact pe măsura lui Peter, s-o poată folosi. Peter primi aceste daruri cu un aer solemn, fără să spună nimic, pentru că avea sentimentul că e un cadou serios.

— Susan, Fiică a Evei, spuse Moș Crăciun. Astea sunt pentru tine.

Și îi dădu un arc și o tolă cu săgeți și un corn micuț din fildeș.

— Să nu folosești arcul decât atunci când te afli la mare strâmtoare, îi spuse. Nu vreau ca tu să iei parte la luptă. Nu prea poți să ratezi cu arcul ăsta. Iar dacă suflă în corn, oriunde te-ai afla, cred c-o să capeți ajutor.

La urmă spuse:

— Lucy, Fiică a Evei.

Și Lucy făcu un pas în față. Îi dădu o sticlă din ceva ce părea a fi sticlă obișnuită (dar mai târziu oamenii au spus că era din diamant) și un pumnal micuț.

— În această sticlă, spuse el, se află o licoare făcută din seva uneia dintre florile de foc care cresc în munții soarelui. Dacă tu sau un prieten de-al tău sunteți răniți, câteva picături vă vor vindeca. Iar pumnalul este să te poți apăra când ești în mare pericol. Căci nici tu nu trebuie să iei parte în luptă.

— De ce, Moș Crăciun? Întrebă Lucy. Cred că... Nu știu... Dar cred că aș fi destul de curajoasă.

— Nu asta-i problema, spuse el. Dar luptele la care iau parte și femeile sunt urâte. Iar acum, spuse, cu un aer mai puțin serios, am aici ceva pentru voi toți!

Și scoase (bănuiesc că din sacul din spate, dar nimeni n-a văzut exact de unde anume) o tavă mare cu cinci cești și farfurioare, o zaharniță cu zahăr cubic, o cană cu frișcă și un ceainic mare, aburind. După care strigă:

— Crăciun fericit! Trăiască adevăratul Rege!

Și pocni din bici. Moș Crăciun, renii și sania dispărură înainte ca toți cei prezenți să-și dea seama că pleacă.

Peter tocmai își scosese sabia din teacă și i-o arăta domnului Castor când doamna Castor zise:

— Haideți, haideți! Nu stați la taclale până se răcește ceaiul. Haideți, bărbații! Ajutați-ne să ducem tava asta și să mâncăm micul dejun. Ce bine că n-am uitat cuțitul de pâine!

Așa că merseă înapoi în peșteră unde domnul Castor tăie niște pâine și șuncă și făcu sandvișuri iar doamna Castor turnă ceaiul și toți se simțiră bine. Dar nu după mult timp, domnul Castor le spuse:

— E timpul s-o luăm din loc.

Capitolul 11

ASLAN SE APROPIE.

În tot acest timp Edmund începuse să se simtă ușor descumpănit. Sperase ca Vrajitoarea să fie iar drăguță cu el, cum fusese când se întâlniseră prima dată, dar după ce piticul plecă să pregătească sania, ea nu-i mai adresă nici un cuvânt. În cele din urmă, Edmund prinse curaj și-o întrebă:

— Maiestate, vă rog frumos, n-ați putea să-mi dați niște rahat? Ați... Ați... Spus că...

Dar aceasta-i răspunse:

— Taci, prostule!

După care păru că se răzgândește și spuse, mai mult în sinea ei:

— Totuși, n-ar fi prea bine să leșine pe drum.

Apăru un alt pitic.

— Adu-i acestei creaturi umane mâncare și băutură, spuse ea.

Piticul plecă și se întoarse îndată cu un castronaș din metal plin cu apă și o farfurie de metal pe care era o bucată de pâine uscată. Le puse pe jos, lângă Edmund, zâmbind scârbos.

— Rahat pentru micul Prinț, spuse. Ha! Ha! Ha!

— Ia-l de-aici, spuse Edmund îmbufnat. Nu-mi place pâinea uscată.

Dar Vrajitoarea se repezi spre el cu o expresie atât de fioroasă pe chip încât băiatul își ceru scuze și începu să ciugulească pâinea care era atât de veche încât aproape că n-o putea înghiți.

— Mulțumește-te cu ce ai, s-ar putea să treacă mult timp până când o să mai primești altă pâine, spuse Vrajitoarea.

În timp ce mânca încă, primul pitic se întoarse și-i anunță că sania este gata. Vrajitoarea Albă se ridică și ieși, ordonându-i lui Edmund să vină cu ea. Când ieșiră în curte, ninge din nou, dar ea nici nu băgă de seamă și-i spuse lui Edmund să urce lângă ea în sanie. Dar, înainte de a pleca, îl chemă pe Maugrim. Acesta se apropie de sanie ca un câine credincios.

— Ia-l cu tine pe cel mai rapid dintre lupi și du-te imediat la casa Castorilor, îi spuse Vrajitoarea și omoară tot ce găsești acolo. Dacă au plecat deja, fugi spre Masa de Piatră, dar ai grijă să nu fii văzut. Așteaptă-mă acolo. Eu trebuie să merg multe mile spre vest ca să pot traversa fluviul. S-ar putea să ajungi acolo înaintea lor. Dacă dai de ei, știi ce ai de făcut.

— Așa voi face, Maiestate, mormăi Lupul, luând-o la fugă prin zăpadă și întuneric.

În numai câteva minute găsisese deja un alt lup cu care alerga pe baraj spre casa Castorilor care era, firește, goală. Ar fi fost vai de Castori și de copii dacă nu s-ar fi stricat vremea, pentru că lupii le-ar fi luat urma – și aproape sigur că i-ar fi ajuns din urmă înainte ca ei să ajungă la peșteră. Dar acum, fiindcă începuse din nou să ningă, li se pierduse urma de tot.

Între timp, piticul dădu bice renilor. Vrajitoarea și Edmund o porniră prin frig și întuneric. Edmund n-avea haină, așa că nu se simțea prea bine. După un sfert de oră, era acoperit de zăpadă și curând renunță să se mai scuture

pentru că nici n-apuca bine să se scuture că era iar acoperit de zăpadă. Era ud până la piele. Și tare nefericit! Nu erau semne că Regina ar mai avea de gând să-l facă Rege. Toate lucrurile pe care și le spusese până atunci, ca să creadă că e bună și amabilă și că de fapt avea o parte bună, i se păreau acum prostești. Ar fi dat orice să se întâlnească acum cu ceilalți – chiar și cu Peter! Singura consolare era să-ncerce să se convingă că totul era un vis din care urma să se trezească dintr-o clipă în alta. Și cum mergeau așa, oră după oră, chiar că începu să i se pară un vis.

Călătoria dură mult mai mult decât aș putea s-o descriu eu, chiar dac-aș scrie pagini întregi. Dar voi sări peste acest capitol și voi relua povestea din clipa în care ninsoarea încetase și se făcuse iar lumină, iar ei alergau la lumina zilei. Dar merseă mai departe și mai departe, iar în jur nu se auzea decât zgomotul făcut de sanie prin zăpadă și scârțâitul frâului. După care, în sfârșit, Vrajitoarea spuse:

— Ce-i acolo? Oprește!

Ceea ce și făcură.

Edmund își dorea din tot sufletul s-o audă spunând ceva despre micul dejun. Dar ea avusese cu totul și cu totul alt motiv să se oprească. Puțin mai încolo, sub un copac, stătea un grup vesel, două veverițe cu copiii lor, doi satiri, un pitic și un vulpoi bătrân. Stăteau toți în jurul unei mese. Edmund nu vedea prea bine ce anume mâncau, dar mirosea tare bine și masa era împodobită; i se păru chiar că vede budincă cu prune. În clipa în care se opri sania, Vulpoiul, care era în mod evident cel mai în vârstă dintre ei, tocmai se ridicase în picioare, cu un pahar în laba dreaptă și părea a fi pe punctul de a spune ceva. Dar când văzură sania oprindu-se și cine era în ea, toată bucuria de pe față le dispăru pe dată. Una din veverițe rămase cu furculița în aer, iar unul din satiri cu furculița în gură. Veverițele mici țipară îngrozite.

— Ce-nseamnă asta? Întrebă Regina Vrajitoare.

Nu primi nici un răspuns.

— Vorbește, vierme! Spuse din nou. Sau poate vrei să te-ajute piticul cu un bici? Ce-nseamnă bucuria asta, risipa asta, toată distracția asta? De unde aveți toate lucrurile acelea?

— Aveți milă, Maiestate, începu Vulpoiul, le-am primit. Și dacă nu vă e cu supărare, aș îndrăzni să închin acest pahar în cinstea Maiestății voastre...

— Cine vi le-a dat? Întrebă Vrajitoarea.

— M-m-moș Crăciun, se bâlbâi Vulpoiul.

— Ce? Urlă Vrăjitoarea, sărind din sanie și apropiindu-se de animalele îngrozite. Doar n-a fost aici! Nu se poate să fi fost aici! Cum îndrăzniți... Recunoașteți că m-ați mințit și vă iert de data asta.

În clipa aceea una din veverițele micițe își pierdu capul cu desăvârșire.

— Ba da, ba da, a fost! Strigă, bătând cu lingurița în masă.

Edmund văzu cum Vrăjitoarea își mușcă buzele atât de tare că-i curse o picătură de sânge pe pielea albă.

Își ridică bagheta.

— Oh, nu, te rog, nu face asta, strigă Edmund, dar în timp ce striga ea ridicase deja bagheta și, în aceeași clipă, grupul cel vesel deveni un grup de statui (una cu furculița în gura de piatră) care stăteau în jurul unei mese de piatră pe care erau farfurii de piatră și o budincă cu prune din piatră.

— Iar tu, îi spuse Vrăjitoarea lui Edmund, pocnindu-l în timp ce urca la loc în sanie, să te-nveți minte să ceri îndurare pentru spioni și trădători. Dă-i drumu'!

Pentru prima dată în viață, lui Edmund îi fu milă și de altcineva în afară de propria-i persoană. Era foarte impresionat de statuile acelea micițe care aveau să stea acolo, tăcute, în lumina zilei și în beznă nopții, până când au să fie acoperite de mușchi iar fețele au să le fie brăzdate de crăpături.

Acum o porniseră iar la drum în viteză. Curând, Edmund observă că zăpada pe care o împrăștia sania în jurul lor era mai umedă decât în seara trecută. Observă și că nu-i mai era tot atât de frig. Și începea să se lase ceața. De fapt, cu fiecare clipă care trecea, era tot mai cald și ceața devenea tot mai deasă. Iar sania nu mai aluneca la fel de bine ca înainte. La început crezu că din pricină că renii sunt obosiți, dar curând își dădu seama că nu asta era cauza. Sania derapa și se zdruncina de parcă s-ar fi izbit de pietre. Și, deși piticul îi biciuia pe bieții reni cât putea, sania aluneca tot mai încet. De asemenea, se auzea parcă un zgomot ciudat în jur, dar era acoperit de cel făcut de sanie și de glasul piticului care țipa la reni. Dintr-o dată sania se împotmoli atât de tare că nu mai putu fi umită din loc. Urmă o clipă de liniște. Și, în liniștea aceea, Edmund putu în sfârșit să audă celălalt zgomot. Era un zgomot ciudat, plăcut, foșnitor și cu toate acestea nu era chiar atât de ciudat, îl mai auzise undeva, dar nu-și putea aminti unde. Apoi, dintr-o dată, își aminti. Era zgomotul unei ape curgătoare. De jur împrejur, deși nevăzute, erau pârlăieșe murmurânde și clipocinde. Îi tresări inima (deși nu știa de ce anume) când își dădu seama că înghețul e pe sfârșite. Undeva mult mai

aproape se auzea apa picurând de pe crengile copacilor. Uitându-se la unul din copaci văzu căzând zăpada și, pentru prima dată de când venise în Namia, zări verdele închis al unui brad. Dar nu avu timp să asculte sau să se mai uite pentru că Vrăjitoarea spuse:

— Nu te holba, prostule! Dă-te jos și dă o mână de ajutor.

Edmund trebui să se supună. Coborî în zăpadă – care era de-acum topită – și îl ajută pe pitic să tragă sania din groapa plină de noroi în care intrase.

Până la urmă reușiră s-o scoată de-acolo, și, biciuindu-i fără milă pe reni, piticul reuși să facă sania s-o pornească din nou la drum. Acum chiar că se topea zăpada; începură să se zărească pete de iarbă verde peste tot. Dacă n-ați avut în fața ochilor o lume acoperită de zăpadă cum fusese aceea pe care o văzuse Edmund, cu greu o să vă puteți imagina ce binecuvântare erau aceste pete verzi după albul nesfârșit de dinainte. După o vreme, sania se opri iar.

— N-avem ce face, Maiestate, zise piticul. Nu mai putem merge cu sania prin apăraia asta.

— Atunci va trebui să mergem pe jos, spuse Vrăjitoarea.

— Pe jos n-o să-i ajungem niciodată din urmă, mormăi piticul. Mai ales că au un avans mare.

— Da' tu ce ești, sclav sau consilier? Îl întrebă Vrăjitoarea. Fă ce ți se spune. Leagă-i creaturii mâinile la spate cu o frânghie și ține bine frânghia. Și ia-ți biciul. Dezleagă renii, au să se ducă singuri acasă.

Piticul ascultă ordinele; în câteva minute Edmund se văzu obligat să meargă cât de repede putea cu mâinile legate la spate. Aluneca în zloată și noroi și pe iarba udă și de fiecare dată când aluneca piticul îl blestema și uneori îl mai și biciuia. Vrăjitoarea venea în urma piticului strigând întruna:

— Mai repede! Mai repede!

Cu fiecare clipă, petele de verdeață se făceau tot mai mari, iar petele albe de zăpadă se făceau tot mai mici. În fiecare clipă, tot mai mulți copaci își scuturau veșmântul de zăpadă. Curând, oriunde te uitai, vedeai, în locul conturilor albe, verdele închis al brazilor sau negrul crengilor golașe ale stejarilor, mestecenilor sau ulmilor. Apoi, ceața deveni aurie după care dispăru complet. Raze delicioase de soare pătrundeau printre crengile pădurii, iar deasupra, printre vârfurile copacilor, se zărea un cer albastru.

Curând începură să se întâmple și alte lucruri minunate. Când ajunseră într-o poiană între mesteceni argintii Edmund zări pământul acoperit peste

tot de flori mici și galbene de rostopască.

Zgomotul apei deveni tot mai puternic. Curând chiar traversară un pârau. Pe malul celălalt creșteau ghiocei.

— Vezi-ți de treaba ta, îi spuse piticul, văzând că Edmund întoarce capul să se uite la ei și-l trase cu răutate de frânghia cu care îl legase.

Dar, desigur, asta nu-l putu împiedica pe Edmund să vadă. Doar cinci minute mai târziu observă niște tulpinile de șofran sub un copac bătrân – aveau flori aurii și roșii și albe. Se auzi apoi un sunet și mai plăcut decât zgomotul apei. Chiar lângă cărarea pe care mergeau se auzi o pasăre ciripind pe creanga unui copac. O alta îi răspunse undeva mai încolo. După care, de parcă acesta fusese un fel de semnal, începură să se audă ciripituri din toate direcțiile; întreaga pădure răsuna în următoarele minute de cântecul păsărilor. Ori încotro se uita, Edmund vedea păsări oprindu-se pe ramuri sau zburând, hârjonind-se, certându-se ori aranjându-și penele cu ciocul.

— Mai repede! Mai repede! Strigă Vrăjitoarea.

Nu se mai zărea nici urmă de ceață. Cerul se făcea tot mai albastru și pe alocuri se zăreau gonind nori albi. Poienițele erau acoperite de ciuboțica-cucului. Se porni un vânt blând care împrăștie stropii de apă de pe crengile copacilor și care aduse cu el spre fețele călătorilor plăcute miresme răcoritoare. Copacii se treziră din nou la viață. Zadele și mestecenii înverziseră, iar salcâmi erau aurii. Câteva clipe mai târziu fagii aveau ramurile acoperite de frunze delicate și transparente. Lumina care se strecura printre copaci era și ea verde. O albină traversă bâzâind cărarea.

— Asta nu e dezgheț, spuse piticul, oprindu-se brusc. Asta e chiar Primăvară. Ce ne facem? S-a terminat cu iarna ta, ascultă-mă pe mine! Asta e mâna lui Aslan.

— Dacă mai pomenește vreunul dintre voi numele asta, spuse Vrăjitoarea, va fi omorât pe loc.

Capitolul 12

PETER DĂ PRIMA BĂTĂLIE.

În acest timp, la o depărtare de mile, castorii și copiii merseseră ore întregi prin ceea ce li se părea a fi un vis minunat. Își scosese de mult paltoanele. De-acum nici nu se mai opreau să-și spună unul altuia „Uite un toporaș!” sau „Uite niște clopoței!” sau „Ce-o fi miresma asta minunată?” ori pur și simplu „Auzi sturzu' ăla?”. Mergeau tăcuți, îmbătați de minunăția din jur, ba

în bătaia soarelui, ba la umbra desișurilor înverzite sau prin poienițe acoperite de mușchi, unde ulmii își ridicau acoperișul de frunze mult deasupra capetelor lor ori printre tufișuri de coacăz în floare sau printre gherghine a căror mireasmă dulce te învăluia.

Fuseseră și ei la fel de mirați ca Edmund când văzuseră dispărând iarna și pădurea trecând în numai câteva ore din ianuarie în mai. Nici măcar nu știuseră că asta avea să se întâmple o dată cu venirea lui Aslan în Namia (ceea ce Vrăjitoarea știuse prea bine). Dar știau că vrăjile ei aduseseră iarna fără sfârșit și deci înțeleseseră, la vederea acestei primăveri magice, că se întâmplase ceva cu vrăjile ei. După ce văzură că dezghețul continuă timp de mai multe ore își dădură seama că Vrăjitoarea n-o să-și mai poată folosi sania. Așa că nu se mai grăbiră prea tare; începură să facă popasuri mai dese și mai lungi. Erau tare obosiți de-acum, firește; dar nu erau groaznic de obosiți – mergeau doar mai încet și erau mai visători și tăcuți, ca atunci când te întorci acasă după o zi lungă petrecută la iarbă verde. Susan avea o bășică la călcâi.

Se îndepărtaseră de cursul fluviului de mai multă vreme; drumul spre Masa de Piatră era undeva la dreapta (adică un pic spre sud). Și chiar dacă nu ar fi trebuit s-o ia pe aici tot n-ar mai fi putut merge de-a lungul apei după pornirea dezghețului pentru că o dată cu topirea zăpezii, apele fluviului începuseră să iasă cu zgomot din albie și n-ar fi durat mult până când cărarea ar fi fost acoperită de ape gălbui.

Soarele apunea, aruncând lumini tot mai roșii, iar umbrele se lungeau tot mai mult și florile începură să-și închidă petalele.

— Nu mai avem mult, spuse domnul Castor, făcându-le semn s-o ia în sus pe un deal acoperit de mușchi mătăsos și moale (era plăcut să calci pe el cu picioarele ostenite) spre un loc unde creșteau numai copaci înalți, depărtați unul de altul.

Cum erau la capătul zilei, urcușul îi făcu să gâfâie din greu. Și chiar când Lucy începuse să se întrebe dacă o să fie în stare să ajungă în vârful dealului fără să mai facă un popas, se trezi că ajunseseră deja în vârf.

Se aflau într-un loc verde de unde puteai vedea pădurea întinzându-se în toate direcțiile. Numai drept în față, undeva spre răsărit, se zărea ceva mișcător, care scliffea.

— Dumnezeu, îi șopti Peter lui Susan, e marea!

Și chiar în vârful acestui deal se afla Masa de Piatră. Era o bucată mare de piatră cenușie care se sprijinea de alte patru pietre puse pe verticală. Era tare veche și încrustată cu fel de fel de linii și cifre ciudate care păreau a fi literele unui alfabet necunoscut. Privindu-le te cuprindea un sentiment ciudat. Următorul lucru pe care-l zăriră fu un cort ridicat la marginea luminișului. Era un cort nemaipomenit, mai cu seamă acum când cădea pe el lumina soarelui care apunea. Părea făcut din mătase galbenă, cu corzi purpurii și țărui din fildeș; undeva deasupra, în bătaia brizei care adia dinspre marea îndepărtată, flutura un steag pe care era un leu roșu pornit la atac. În timp ce se uita la el, de undeva din dreapta se auzi sunet de muzică și, întorcându-se într-acolo, văzură ceea ce veniseră să vadă.

Aslan era în mijlocul unui grup de creaturi adunate în jurul lui în forma unui pătrar de lună: Femei-Copac și Femei-Fântână (Driade și Naiade cum li se spunea în lumea noastră) cu instrumente muzicale; ele cântau muzica pe care o auziseră copiii. Erau și patru centauri. Partea de cal semăna foarte mult cu un cal de țară din Anglia, iar partea de om semăna cu un uriaș sever, dar chipeș. Zăriră și un inorog și un bivol cu cap de om, un pelican, un vultur și un câine mare. Lângă Aslan stăteau doi leoparzi: unul îi ținea coroana, iar celălalt drapelul. Castorii și copiii nu știau ce să facă sau ce să spună când îl zăriră pe Aslan. Oamenii care n-au fost niciodată în Namia cred că unele lucruri pot fi înfricoșătoare și bune în același timp. Dacă și copiii crezuseră vreodată asta, acum fură vindecați. Căci în clipa în care încercară să se uite spre chipul lui Aslan îi zăriră coama aurie și ochii mari, solemni și pătrunzători de rege. În clipa aceea își dădură seama că nu se pot uita la el și începură să tremure.

— Hai, ce mai stați, le șopti domnul Castor.

— Mai întâi dumneavoastră, șopti Peter.

— Ba nu, îi răspunse domnul Castor tot în șoaptă, mai întâi Fiii lui Adam și mai apoi animalele.

— Susan, îi șopti Peter, ce zici? Domnișoarele mai întâi.

— Nu, nu, cine-i mai mare, șopti Susan.

Și, firește, cu cât trecea timpul cu atât se simțeau mai încurcați. În cele din urmă Peter înțelese că el era cel care trebuia să vorbească primul. Își scoase sabia și o ridică în semn de salut, după care le spuse în grabă celorlalți:

— Hai, veniți-vă în fire.

Se apropie de Leu și spuse:

— Aslan, am sosit.

— Fii binevenit, Peter, Fiu al lui Adam, spuse Aslan. Fiți binevenite, Susan și Lucy, Fiice ale Evei. Bine-ați venit, Castorilor.

Avea un glas puternic care îi liniști. Acum erau veseli și calmi și nu se mai simțeau încurcați că stau fără să spună nimic.

— Da' unde-i al patrulea? Întrebă Aslan.

— Preamărite Aslan, a încercat să-i trădeze, s-a dus la Vrajitoarea Albă, răspunse domnul Castor.

Peter se simți dator să adauge ceva.

— Am și eu partea mea de vină. Eram furios pe el și cred că din cauza asta a făcut ce-a făcut.

Aslan nu spuse nimic: nici nu-l acuză, nici nu-l iertă pe Peter, îl privi doar cu ochii lui mari. Și tuturor li se părea că nici nu mai este nimic de spus.

— Aslan, vă rog, începu Lucy, credeți că putem face ceva să-l salvăm pe Edmund?

— Vom face tot ce trebuie, îi răspunse Aslan. Dar s-ar putea să fie mai greu decât credeți.

După care tăcu iar o vreme. Până atunci lui Lucy i se păruse că avea un chip măreț și puternic și calm; acum i se păru, deodată, că era și trist. Dar în clipa următoare expresia de tristețe dispăru cu desăvârșire. Leul își scutură coama și bătu din labe („Ce labe îngrozitoare, bine că știe cum să-și ascundă ghearele”, se gândi Lucy) și spuse:

— Între timp, pregătiți masa. Doamnelor, conduceți-le pe aceste Fiice ale Evei în cort și ajutați-le.

După ce plecară fetele, Aslan își puse laba – și, deși își ținea ghearele ascunse, era tare grea – pe umărul lui Peter și-i spuse:

— Vino, Fiu al lui Adam, să-ți arăt în depărtare castelul unde vei fi Rege.

Peter, cu sabia încă scoasă, merse cu Leul spre marginea dinspre răsărit a culmii dealului. Undeva în spatele lor soarele apunea, așa încât întreaga vale era învăluită în lumina asfințitului – codri și dealuri și văi și, asemeni unui șarpe argintiu, fluviul cel mare. Și dincolo de toate acestea, undeva departe, departe, se zărea marea, iar dincolo de mare cerul, acoperit de nori rozalii în lumina apusului de soare. În locul unde ținutul Namiei întâlnea marea, chiar la vărsarea fluviului în mare, se zărea ceva strălucind pe un delușor. Strălucea pentru că era un castel și lumina soarelui se reflecta în toate

ferestrele care priveau spre Peter și spre apus. Lui Peter i se păru că vede o stea mare care poposise pe malul mării.

— Omule, spuse Aslan, acela este Cair Paravel al celor patru tronuri, iar tu vei sta ca Rege pe unul dintre ele. Ți-l arăt ție pentru că tu ești cel dintâi născut și vei fi Marele Rege, deasupra celorlalți.

Peter tăcu și de această dată pentru că în chiar acea clipă liniștea fu întreruptă de un zgomot ciudat. Semăna cu un corn de vânătoare, dar parcă eră ceva mai puternic.

— Este cornul de vânătoare al surorii tale, îi spuse Aslan cu glas atât de scăzut de-ai fi crezut că toarce, dacă poți spune despre un leu că toarce fără să-l jignești.

În prima clipă Peter nu înțelese. Dar mai apoi, văzu cum toate creaturile o iau la goană și îl auzi pe Aslan spunând:

— Înapoi! Lăsați-l pe Prinț să-și dovedească vitejia!

Și atunci înțelese. O luă la goană spre cort, cât de repede putu. Acolo îl aștepta o imagine îngrozitoare.

Naiadele și Driadele fugeau care încotro. Lucy alergă spre el în viteză. Era albă la față ca varul. După care o zări pe Susan fugind spre un copac și cățărându-se în el, urmată de o fiară mare cenușie. La început, lui Peter i se păru că e un urs. Apoi i se păru că e Alsacian, deși era mult prea mare pentru un câine. După care își dădu seama că e un lup care se ridicase pe labele din spate, cu labele din față sprijinite de trunchiul copacului, urlând furios. Părul de pe spate era tot zbârlit. Susan nu reușise să urce mai sus de a doua ramură. Unul din picioare îi atârna atât de jos încât era la doar câțiva centimetri deasupra colților fiarei. Peter se întrebă de ce nu încearcă să se cațere mai sus sau măcar să se apuce mai bine; dar în clipa următoare își dădu seama că e pe cale de a leșina și că s-ar putea deci să cadă.

Peter nu se simți deloc prea viteaz: ba dimpotrivă, aproape că i se făcu rău. Dar asta n-avea nici o importanță fiindcă știa ce are de făcut. Se repezi spre monstru și încercă să-l lovească într-o parte cu sabia, dar nu-l nimeri. Cu viteza fulgerului, Lupul se întoarse spre el, cu ochii arzând, cu gura larg deschisă și urlând de furie. Dacă n-ar fi urlat de furie l-ar fi încolțit pe dată. Dar așa – deși totul se petrecu atât de repede, încât Peter nici nu avu timp să se gândească – avu o secundă în care să se ferească și să-i înfigă sabia, printre labele din față, drept în inimă. După care urmă o clipă de coșmar. Peter încerca să scoată sabia, iar Lupul nu părea nici mort, nici viu, și-i

izbea fruntea cu colții. Totul era numai sânge, sudoare și păr. O clipă mai târziu, fiara zăcea moartă iar Peter reușise să-și scoată sabia din pieptul ei. Își îndreptă spatele și-și șterse fața de sudoare. Se simțea frânt de oboseală. Susan coborî imediat din copac. Se îmbrățișară tremurând și trebuie să vă spun că au și vărsat ceva lacrimi. Dar în Namia nimeni nu-i disprețuiește pe cei care plâng.

— Repede! Repede! Se auzi vocea lui Aslan. Centauri! Vulturi! Mai e un lup în tufișuri. Acolo, în spatele vostru. După el, toți! O să fugă la stăpâna lui. Acum avem ocazia s-o găsim pe Vrajitoare și să-l salvăm pe al patrulea Fiu al lui Adam.

Pe dată se auzi zgomot de copite și de aripi și vreo zece din cele mai rapide creaturi dispărură în întunericul care se lăsase.

Peter, cu sufletul la gură, se întoarse și-l zări pe Aslan lângă el.

— Ai uitat să-ți cureți sabia, îi spuse acesta.

Adevărat. Peter se înroși până în vârful urechilor când își văzu sabia mânjită de sângele și părul Lupului. Se aplecă și-o curăță de iarbă, apoi o mai șterse o dată și de haină.

— Dă-mi-o și îngenunchează, Fiu al lui Adam, îi spuse Aslan.

După ce băiatul îngenunche, îl atinse cu sabia și-i spuse:

— Ridică-te, Sir Peter Spaima Lupilor. Și, orice s-ar întâmpla, nu uita să-ți cureți sabia.

Capitolul 13

MAGIA DIN ZORII TIMPULUI.

Acum e timpul să ne întoarcem la Edmund.

După ce merse cu mult mai mult decât și-ar fi închipuit că se poate merge, Vrajitoarea se opri în cele din urmă într-o vale întunecoasă umbrită de brazi și de tisă. Edmund pur și simplu se prăbuși. Se întinse cu fața la pământ și nici nu-i mai păsa ce o să i se întâmple. Nu-și dorea decât să-l lase să stea culcat. Era atât de obosit că nici nu mai simțea dacă-i e foame ori sete.

Vrajitoarea vorbea ceva cu piticul, în șoaptă, lângă el.

— Nu, spuse piticul, nu mai are rost, Maiestate, e prea târziu. Cred că au ajuns deja la Masa de Piatră.

— Poate ne găsește Lupul și ne aduce vreo știre, zise Vrajitoarea.

— Dacă vine nu cred să ne aducă vești prea bune, spuse piticul.

— Patru tronuri în Cair Paravel, începu Vrajitoarea. Ce-ar fi dacă numai trei din ele vor fi ocupate? Atunci profeția nu s-ar mai adevăra.

— Ce importanță mai are acum, când EL e deja aici? O întreabă piticul. N-avea curajul să pomenească numele de Aslan în fața stăpânei.

— S-ar putea să nu stea prea mult. Apoi... Am putea să-i atacăm pe cei trei la Cair.

— Ar fi totuși mai bine să-l ținem pe ăsta, propuse piticul, izbindu-l pe Edmund cu piciorul, ca să putem negocia.

— Da, ca să vină să-l salveze, pufni Vrăjitoarea cu dispreț.

— Atunci, spuse piticul, mai bine-am face ce-avem de făcut chiar acum.

— Aș vrea s-o fac chiar pe Masa de Piatră, zise Vrăjitoarea. Acela este locul potrivit. Acolo s-a făcut întotdeauna.

— O să treacă multă vreme până când să putem folosi iar Masa de Piatră ca înainte, spuse piticul.

— Adevărat, fu de acord Vrăjitoarea. Să începem.

În clipa aceea veni spre ei în fugă un Lup.

— I-am văzut. Sunt la Masa de Piatră. Cu El. Mi-au omorât căpitanul, pe Maugrim. Am stat ascuns în tufișuri și-am văzut tot. L-a omorât unul din Fiii lui Adam. Fugiți! Fugiți!

— Nu! Spuse Vrăjitoarea. Nu trebuie s-o luăm la goană. Du-te repede și spune-le oamenilor mei să vină aici cât de repede pot. Cheamă-i pe uriașii și pe vârcolacii care sunt de partea noastră. Cheamă Vampirii, Nălucile, Căpcăunii și Minotaurii. Pe Mumele-pădurii, Stafii și pe toți cei care sălășluiesc în Ciupercile Otrăvitoare. Vom lupta. Doar mai am încă bagheta magică. O să-i transform pe toți în stană de piatră. Fugiți! Eu mai am ceva de terminat până vă întoarceți.

Fiara își înclină capul, se întoarse și o luă la goană.

— Deci, începu, n-avem masă... Să vedem... Ar fi mai bine să-l punem lângă un trunchi de copac.

Edmund se trezi ridicat cu brutalitate în picioare. După care piticul îl puse cu spatele lipit de un copac și-l legă fedeleș. O văzu pe Vrăjitoare scoțându-și mantaua. Avea niște brațe îngrozitor de albe. De fapt, de-asta și reuși să le vadă, fiindcă erau atât de albe, căci altceva nu prea reușea să vadă din pricina întunericului din vale.

— Pregătește victima, spuse Vrăjitoarea.

Piticul îl desfăcu pe Edmund la guler, îl apucă de păr și-i trase capul pe spate astfel încât să trebuiască să-și ridice bărbia. După care Edmund auzi

un zgomot ciudat fâșș-fâșș-fâșș. În prima clipă nu-și dădu seama ce e, dar apoi înțelese. Era zgomotul unui cuțit care era ascuțit.

Și tot în clipa aceea auzi strigăte puternice venind din toate direcțiile – zgomot de copite și fâlfâit de aripi. Vrajitoarea scoase un țipăt. Nu se mai înțelegea nimic. După care se trezi că este dezlegat. Se simți apucat de brațe puternice și auzi glasuri blânde spunând:

— Să-l punem să stea întins... Dă-i niște vin... Bea asta... Stai liniștit... O să-ți revii într-o clipă.

Apoi auzi glasuri care nu vorbeau cu el ci între ele. Spuneau lucruri ca:

— Cine-a prins-o pe Vrajitoare?

— Credeam că tu.

— Nu, eu n-am mai văzut-o după ce i-am luat cuțitul din mână. Am fugit după pitic. Vrei să spui c-a scăpat?

— Nu le poți face pe toate în același timp. Ce-i asta? Ah, o buturugă.

În clipa asta Edmund leșină.

Curând centaurii, inorogii, căprioarele și păsările (erau, firește, cei pe care Aslan îi trimisese să-l salveze, în capitolul precedent) porniră înapoi spre Masa de Piatră, luându-l pe Edmund cu ei.

Dar dac-ar fi văzut ce s-a întâmplat în valea aceea după plecarea lor cred c-ar fi fost tare mirați.

Totul era nemișcat și în curând luna strălucea pe cer; dac-ați fi fost acolo, ați fi văzut lumina lunii învăluind o buturugă și un bolovan destul de mare. Și dacă v-ați fi uitat mai mult timp, ați fi început să vă gândiți că parcă e ceva ciudat cu buturuga și cu bolovanul. Și vi s-ar fi părut că bolovanul seamănă foarte bine cu un bărbat scund și gras care stă ghemuit. Și dacă v-ați mai fi uitat o vreme, ați fi văzut cum buturuga o ia din loc și merge spre bolovan și cum bolovanul se ridică și începe să vorbească cu buturuga. Căci, în realitate, buturuga și bolovanul erau Vrajitoarea și piticul. Ea știa cum să facă lucrurile să pară altceva decât ceea ce sunt și avusese prezența de spirit să facă asta în clipa în care i se luase cuțitul din mână. Avusese grijă să țină strâns bagheta, așa c-o mai avea.

A doua zi dimineată, când ceilalți copii (care dormiseră pe perne în cort) se treziră, domnul Castor le spuse că noaptea trecută fratele lor fusese salvat și adus în tabără. Iar acum era la Aslan. De îndată ce terminară de mâncat micul dejun, ieșiră cu toții din cort și-i văzură pe Aslan și pe Edmund stând de vorbă pe iarba înrourată, departe de toți ceilalți. Nu e nevoie să vă spun

(de altfel, nici n-a auzit nimeni) ce spunea Aslan, dar a fost o discuție pe care Edmund n-a uitat-o niciodată. În timp ce copiii se apropiau, Aslan se întoarce și o porni spre ei cu Edmund.

— Iată-l pe fratele vostru, le spuse și să nu-l mai întrebați despre ce-a fost. Ce-a fost a fost.

Edmund dădu mâna cu ei și le spuse fiecăruia în parte:

— Îmi pare rău.

Și toți îi spuseră:

— Nu-i nimic.

Toți ar fi vrut să spună ceva care să arate clar că-l iertaseră, ceva obișnuit și firesc, dar nimeni nu putu găsi cuvintele potrivite. Înainte însă să înceapă să se simtă încurcați, apărură un leopard care-i spuse lui Aslan:

— Maiestate, a venit un sol din partea inamicului, care vă roagă să-l primiți.

— Să se apropie, spuse Aslan.

Leopardul plecă și după scurt timp se întoarce cu piticul.

— Care-i mesajul, Fiu al Pământului? Întrebă Aslan.

— Regina Namiei și împărăteasa Insulelor Îndepărtate dorește să vă vorbească, spuse piticul, în legătură cu ceva care vă privește și pe dumneavoastră în egală măsură.

— I-auzi, Regina Namiei! Pufni domnul Castor. Ce neobrăzare...

— Liniște, Castore, îi spuse Aslan. Toate la vremea lor. Acum n-avem timp să ne certăm în legătură cu titlurile. Spune-i stăpânei tale, Fiu al Pământului, că-i garantez cale liberă să vină la mine cu condiția să-și lase bagheta la stejarul cel mare.

Piticul fu de acord și cei doi leoparzi plecară cu el să vadă dacă totul este în regulă.

— Da' dacă-i transformă pe leoparzi în stană de piatră? Îl întrebă în șoaptă Lucy pe Peter.

Cred că și leoparzilor le trecuse același lucru prin minte; în orice caz, li se zbârlise părul pe spate și aveau cozile ridicate – ca niște pisici la vederea unui câine necunoscut.

— O să fie bine, îi șopti Peter. Nu i-ar fi trimis dacă n-ar fi sigur c-o să fie bine.

Câteva clipe mai târziu apărură Vrajitoarea în persoană pe vârful dealului și se duse drept spre locul unde se afla Aslan. Cei trei copii, care n-o mai

văzuseră până atunci, se cutremurară zărintu-i chipul. Iar dinspre animalele prezente se auziră mormăituri. Deși soarele strălucea pe cer, îi cuprinse pe toți frigul dintr-o dată. Singurele persoane de față care păreau să se simtă în largul lor erau Aslan și Vrăjitoarea. Era una din cele mai ciudate imagini – să vezi cele două chipuri, unul auriu și altul de un alb cadaveric atât de aproape unul de altul. Nu că Vrăjitoarea l-ar fi privit pe Aslan în ochi. Doamna Castor băgă de seamă numaidecât.

— Aslan, există aici un trădător, spuse Vrăjitoarea.

Desigur, toți cei de față știau că se referă la Edmund. Dar Edmund nu se mai gândea la el după toate cele prin care trecuse și mai ales după discuția pe care o avusese cu Aslan dimineața aceea. Nu-i păsa de ce spune Regina și continuă să-l privească pe Aslan.

— Oricum, spuse Aslan, nu pe tine te-a trădat.

— Ați uitat de Magia Ascunsă? Îl întrebă Vrăjitoarea.

— Să zicem c-am uitat, răspunse Aslan cu voce gravă. Spune-ne tu.

— Să vă spun eu? Făcu Vrăjitoarea, cu o voce care se făcu deodată mai subțire. Să vă spun eu ce scrie pe Masa de Piatră de lângă noi? Să vă spun eu că literele adânc încrustate spun multe despre pietrele de foc de pe Dealul Secret? Să vă spun ce este încrustat pe sceptrul împăratului de dincolo de Mare? Tu cel puțin știi ce Magie a fost adusă în Namia de împărat de la bun început. Știi că orice trădător îmi aparține în mod legal și că am dreptul să plătesc cu moartea fiecare act de trădare.

— Care va să zică așa ai început să te crezi regină, fiindcă erai călăul împăratului, înțeleg, spuse domnul Castor.

— Liniște, Castore, spuse Aslan, mârâind încet.

— Drept care, continuă Vrăjitoarea, creatura aceea umană îmi aparține. Viața sa mi se cuvine. Sângele său este proprietatea mea.

— Vino atunci s-o iei, spuse Taurul cu cap de om cu un glas înspăimântător.

— Prostule, îi spuse Vrăjitoarea cu un zâmbet sălbatic, chiar crezi că stăpânul tău mă poate lipsi de drepturile mele prin forță? El cunoaște Magia Ascunsă prea bine. Știe că dacă nu mi se dă sângele care mi se cuvine după Lege Namia va fi distrusă și va dispărea în foc și apă.

— Așa este, spuse Aslan, nu pot nega asta.

— Oh, Aslan! Îi șopti Susan Leului la ureche, nu putem... Vreau să spun, n-ai să faci așa ceva, nu? Nu putem face nimic cu Magia asta Ascunsă? Nu

poți face nimic împotriva ei?

— Să fac ceva împotriva Magiei împăratului? Întrebă Aslan, întorcându-se spre ea ușor încruntat.

Nimeni nu-i mai propuse așa ceva după aceea. Edmund stătea în partea cealaltă a lui Aslan și în tot acest timp îl privise drept în față. Avea senzația că se îneacă și se tot întreba dac-ar trebui să spună ceva; dar după o clipă își dădu seama că nimeni nu se aștepta să facă exact altceva decât să aștepte și să facă ceea ce i se spune să facă.

— Faceți câțiva pași înapoi, toți, le spuse Aslan. Vreau să vorbesc singur cu Vrăjitoarea.

Îl ascultară toți. Urmară momente îngrozitoare – așteptau și se tot întrebau în timp ce Leul și Vrăjitoarea vorbeau de zor în șoaptă.

— Oh, Edmund, spuse Lucy, pufnind în plâns.

Peter stătea cu spatele la ceilalți și se uita în depărtare, spre mare. Castorii se țineau de mână și stăteau cu capetele plecate. Centaurii izbeau neliniștiți cu copitele. Dar în cele din urmă toată lumea se liniști, astfel încât puteai auzi și bondarii care treceau în zbor sau păsările din pădurea de la poalele dealului ori vântul foșnind printre frunze. Dar conversația dintre Aslan și Vrăjitoare continua. În cele din urmă auziră vocea lui Aslan:

— Puteți să vă întoarceți, le spuse. Am ajuns la o înțelegere. A renunțat la sângele fratelui vostru.

De pe deal se auzi un zgomot de parcă până atunci toți și-ar fi ținut respirația iar acum respirau iar. Se auzi apoi un murmur de voci.

Vrăjitoarea tocmai dădea să plece, cu o privire de bucurie răutăcioasă pe chip, când se opri și întreabă:

— Și eu de unde știu c-o să-ți respecti promisiunea?

— Haa-a-arr!

Aslan scoase un răget, ridicându-se pe jumătate de pe tron. Gura i se deschise tot mai mare și mai mare, iar răgetul se auzi tot mai puternic. Vrăjitoarea, după ce rămase o clipă cu gura căscată, își ridică fusta și-o luă la goană.

Capitolul 14

TRIUMFUL VRĂJITOAREI.

După ce plecă Vrăjitoarea, Aslan le spuse:

— Trebuie să plecăm imediat de aici, va fi nevoie de acest loc pentru altceva. Seara asta vom poposi la Fortul Beruna.

Bineînțeles că toți mureau de curiozitate să afle cum anume rezolvase problema cu vrăjitoarea; dar avea un aer prea crunt pe chip, iar ei toți mai aveau încă în urechi sunetul răgetului său de mai înainte așa că nimeni nu îndrăzni să întrebe nimic.

După ce mâncară în aer liber sus, pe culmea dealului (soarele era mai fierbinte de-acum și uscaser iarba), strânsesă cortul și împachetară.

Înainte de ora două porniseră deja la drum, spre nord-est. Mergeau destul de încet fiindcă nu aveau prea mult de mers.

În timpul primei părți a călătoriei Aslan îi explică lui Peter planul său.

— După ce-și termină treburile în aceste părți, spuse el, Vrăjitoarea și toți ai săi se vor retrage spre Casa ei unde se vor pregăti de atac. S-ar putea să reușești să-i tai calea.

După care îi prezentă două planuri, unul în caz că se lupta cu Vrăjitoarea și oamenii săi în pădure și un altul în caz că-i asediau castelul. În tot acest timp îi dădea lui Peter sfaturi în legătură cu modul în care trebuia să conducă lupta, spunându-i lucruri ca:

— Trebuie să-i pui pe Centauri în locul cutare.

Sau:

— Trebuie să trimiți cercetași ca să vezi dacă nu face asta, sau asta...

În cele din urmă, Peter îi zise:

— Dar o să fii și tu acolo, Aslan.

— Nu-ți pot promite, răspunse Leul. Și continuă să-i dea sfaturi.

În a doua parte a călătoriei merse mai mult cu Susan și Lucy. Nu vorbi prea mult și părea amărât.

Era încă după-amiază când ajunseră la un loc unde valea se lărgea iar fluviul era mai lat, cu apa nu prea adâncă. Aici era Fortul Beruna, iar Aslan le ordonă să se oprească pe malul apei. Dar Peter spuse:

— N-ar fi mai bine să poposim pe partea cealaltă? Mă tem c-ar putea încerca să ne atace la noapte.

Aslan, care era cu gândul în altă parte, se ridică dând din coama-i magnifică și spuse:

— Ce? Ce anume?

Peter îi mai spuse o dată.

— Nu, spuse Aslan cu glas monoton, de parcă nu i-ar fi păsat. Nu, n-o să atace noaptea asta.

Oftă adânc. După care adăugă:

— Dar n-a fost o idee rea. Așa trebuie să gândească un soldat. Acum însă nu contează.

Așa că începură să-și așeze tabăra.

Starea de spirit a lui Aslan îi molipsi pe toți în seara aceea. Peter nu se simțea prea în largul lui la gândul că va trebui să dea bătălia de unul singur; vestea că Aslan s-ar putea să nu fie cu ei îl luase prin surprindere. În timpul cinei din seara aceea nu se vorbi prea mult. Toți își dădeau seama cât de diferit fusese totul cu o seară înainte sau chiar și în dimineața aceea. Aveai senzația că vremurile bune, care de-abia începuseră, se apropiau deja de sfârșit.

Susan era atât de tulburată că nici nu putu adormi după ce se duse la culcare. Numără până la o sută, se întoarse de pe o parte pe alta... După care o auzi pe Lucy oftând adânc și foindu-se și ea în beznă.

— Nici tu nu poți să dormi? O întrebă Susan.

— Nu, răspunse Lucy. Credeam c-ai adormit. Știi ceva, Susan?

— Ce?

— Am un sentiment îngrozitor... de parc-ar pluti ceva deasupra noastră.

— Și tu? Am și eu aceeași senzație.

— E în legătură cu Aslan, continuă Lucy. Am senzația că sau o să i se întâmple ceva îngrozitor sau o să facă el ceva îngrozitor.

— Ceva a fost în neregulă toată după-amiaza, spuse Susan. Lucy! A zis că n-o să fie cu noi în timpul bătăliei, nu? Crezi c-ar putea să plece noaptea asta și să ne lase singuri?

— Unde e acum? Întrebă Lucy. E în cort?

— Nu cred.

— Susan, hai să mergem afară să ne uităm. Poate-l vedem.

— Bine, hai, spuse Susan, oricum e mai bine decât să stăm aici fără să reușim să închidem un ochi.

Cele două fete orbecăiră prin beznă, având grijă să nu-i trezească pe ceilalți și se strecurară afară din cort. Luna strălucea puternic și totul era liniștit; nu se auzea decât clipocitul fluviului care trecea peste pietre.

— Uite! Spuse Susan apucând-o pe Lucy de mână.

În capătul opus al taberei, chiar acolo unde începea pădurea, îl zăriră pe Leu dispărând printre copaci. Fără nici o vorbă se luară după el.

Merseră după el pe panta abruptă a văii fluviului și apoi puțin la dreapta – se pare că pe unde o luaseră după-amiaza aceea venind dinspre Dealul cu

Masa de Piatră. Leul mergea tot mai departe, prin beznă sau la lumina lunii; picioarele fetelor erau ude de rouă. Leul arăta oarecum diferit de acel Aslan pe care-l cunoșteau ele. Mergea cu capul plecat și tare încet de parc-ar fi fost extrem de obosit. În timp ce traversau un loc deschis unde nu mai erau umbre care să le ascundă, Aslan se opri și se întoarse spre ele. N-avea nici un rost să fugă așa că se apropiară de el. Când se apropiară destul de mult, le întrebă:

— Dragele mele copile, de ce mă urmăriți?

— N-am putut adormi, spuse Lucy și apoi știu că nu mai e nevoie să spună nimic altceva și că Aslan știe exact la ce se gândiseră.

— Vă rugăm, putem veni cu dumneavoastră, oriunde-ați merge? Îl rugă Susan.

— Ee..., începu Aslan, dus pe gânduri. Aș fi bucuros să nu fiu singur noaptea asta, continuă el. Da, puteți veni cu mine dacă-mi promiteți să vă opriți atunci când vă spun eu, iar după aceea mă lăsați să merg mai departe singur.

— Oh, vă mulțumim, vă mulțumim. Așa vom face, spuseră cele două fete.

Porniră mai departe, cu fetele de o parte și de alta a Leului. Dar cât de încet mergea! Avea capul atât de plecat încât aproape atingea pământul. Deodată se împiedică și gemu.

— Aslan! Dragul nostru Aslan! Strigă Lucy. Ce s-a întâmplat? Nu ne puteți spune?

— Sunteți bolnav, dragul nostru Aslan? Întrebă Susan.

— Nu, răspunse el. Sunt trist și singur. Puneți-vă mâna pe coama mea ca să vă simt aproape.

Fetele făcură ceea ce n-ar fi îndrăznit să facă niciodată fără permisiunea lui, dar ceea ce-și doriseră să facă de când îl văzuseră întâia dată: își ascunseră mâinile reci în marea aceea superbă de blană și o mângâiară. Merse mai departe alături de el. O apucară în sus pe Dealul pe care se afla Masa de Piatră. Urcară până în locul unde se termina pădurea și când ajunseră în dreptul ultimului copac (care era înconjurat de tufișuri) Aslan se opri și le spuse:

— Dragele mele copile, aici trebuie să vă opriți. Orice s-ar întâmpla, aveți grijă să nu fiți văzute. Adio.

Amândouă fetele începură să plângă amar (deși nu prea știau de ce) și, ținându-l strâns pe Leu, îi sărutară coama, nasul, labele și ochii mari și

triști.

Apoi el se îndepărtă și continuă să urce spre vârful dealului. Lucy și Susan se ascunseră după tufișuri și-l urmăriră cu privirea. Și iată ce au văzut.

Masa de Piatră era înconjurată de o mulțime de oameni; deși luna strălucea pe cer, marea majoritate aveau torțe care ardeau răutăcioase, scoțând flăcări roșii și fum negru. Dar ce oameni! Căpcăuni cu dinți imenși, lupi și oameni cu cap de taur; spirite ale copacilor și plantelor otrăvitoare; și tot felul de alte creaturi pe care nu vi le mai descriu pentru că dacă aș face-o părinții voștri nu v-ar mai da voie să citiți cartea – Cotoroaște și Duhuri Rele, Fantome, Ciume ale Pădurii, Ghionoaie, Zmei, Năluci și Drăcușori. Erau de fapt toate creaturile care erau de partea Vrăjitoarei și pe care Lupul le adunase acolo la ordinul ei. În mijloc, pe Masă, stătea însăși Vrăjitoarea.

Când îl văzură pe Leu apropiindu-se de ele creaturile scoaseră un murmur de disperare și timp de o clipă chiar și Vrăjitoarea păru cuprinsă de frică. După care însă își reveni și scoase un hohot puternic de râs.

— Prostul! Strigă. A venit, prostul. Legați-l fedeleș!

Lucy și Susan își țineau răsuflarea în așteptarea răgetului lui Aslan. Dar acesta nu se repezi asupra creaturilor. Patru Cotoroaște se apropiară de el rânjind, deși se vedea că încă le mai e teamă de el fiindcă rămaseră (la început) la oarecare distanță.

— Legați-l v-am spus! Repetă Vrăjitoarea Albă.

Cotoroaștele se repeziră la el și scoaseră un strigăt de triumf văzând că nu se opune deloc. Apoi alergară în sprijinul lor pitici răutăcioși și maimuțe, îl trântiră pe Leu cu spinarea la pământ și-i legară labele, ținând și chiuind de parcă ar fi făcut cine știe ce ispravă nemaipomenită, deși, dac-ar fi vrut, cu o singură labă Leul ar fi putut omorî mai multe creaturi dintr-o singură lovitură. Dar nu scoase nici un sunet, nici măcar atunci când dușmanii îi strânseseră atât de tare corzile în jurul labelor încât începu să sângereze. După care îl târâră până la Masa de Piatră.

— Opriți-vă! Spuse Vrăjitoarea. Mai întâi trebuie să-l tundem.

Se auzi un alt hohot de râs când un căpcăun apără cu o foarfecă mare și începu să-l tundă. Bucle din coama aurie începură să cadă pe pământ. După o vreme căpcăunul se ridică și fetele văzură cât de schimbată era acum fața lui Aslan, fără coamă. Dușmanii observară și ei schimbarea.

— Ia te uită, nu e decât o pisică mai mare, la urma urmei! Strigă unul din ei.

— De asta ne era nouă frică? Întrebă un altul. Se repezică cu toții în jurul lui Aslan, rânjind și spunându-i lucruri ca: „Pis, pis, pis, biată pisicuță” sau „Câți șoricei ai prins azi, PISOIULE?” sau „Vrei o farfurioară cu lapte, PISOIAȘ?”.

— Of, cum îndrăznesc? Întrebă Lucy, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Brutele! Brutele!

Acum, după ce trecuse șocul pe care-l avusese când zărise chipul fără coamă al lui Aslan, i se părea și mai brav, mai frumos și mai răbdător ca oricând.

— Puneți-i botnița! Ordonă Vrăjitoarea.

Chiar și acum, când îi puneau botnița, dacă și-ar fi deschis fălcile, doi sau trei dintre ei ar fi rămas fără mâini. Dar el nici nu se clinti. Ceea ce păru să-i înfurie și mai tare. Se năpustică cu toții asupra lui. Cei care nu avuseseră curaj să se apropie nici după ce fusese legat începură să prindă curaj. Timp de câteva minute, fetele nici nu-l mai putură zări din pricina creaturilor adunate de jur împrejurul lui și care-l loveau, îl izbeau cu picioarele, îl scuipau și-l batjocoreau.

În cele din urmă mulțimea se potoli. Îl traseră pe Leul legat, cu botniță, spre Masa de Piatră; unii trăgeau, alții împingeau. Era atât de mare încât și după ce ajunseră în dreptul Mesei trebuia să se adune toți ca să-l poată ridica. După care mai strânsură o dată frânghiile.

— Lașii! Lașii! Suspina Susan, încă le mai e frică de el, chiar și acum?

După ce-l mai legară o dată (atât de tare încât era acoperit de frânghii) pe Masa de Piatră, se lăsă tăcerea. Patru Cotoroaște, cu patru torțe, se așezară în fiecare colț al Mesei. Vrăjitoarea rămase iar cu brațele dezgolate, cum făcuse în seara precedentă. Începu apoi să-și ascute cuțitul. La lumina torțelor, fetelor li se păru că ar fi făcut din piatră, nu din oțel și că are o formă ciudată și îngrozitoare.

După o vreme se apropie. Se opri în dreptul capului lui Aslan. Avea chipul contorsionat de bucurie, dar el se uita fix spre cer, calm; nu era cuprins nici de teamă, nici de furie. Părea doar puțin trist. Apoi, chiar înainte să-l izbească, se aplecă deasupra lui și-l întrebă:

— Ei, cine a câștigat? Prostule, ai crezut că așa ai să-l salvezi pe omul care a trădat? O să te omor pe tine în locul lui, așa cum ne-am înțeles. Dar după moartea ta ce mă împiedică să-l omor și pe el? Și atunci cine o să-l mai salveze din mâinile mele? Vreau să înțelegi că mi-ai dat Namia pe veci, ți-ai

sacrificat viața și nu l-ai salvat nici pe el. Acum, că știi toate acestea, poți muri deznădăjduit.

Fetele nu suportară să vadă cum îl omoară și-și acoperiră fața cu mâinile.

Capitolul 15

MAGIA SECRETĂ DE DINAINTE DE ZORII TIMPURILOR.

Fetele stăteau încă ghemuite după tufișuri, cu fața acoperită, când auziră vocea Vrăjitoarei strigând:

— Urmați-mă! Mai avem încă de luptat în acest război! N-o să ne ia prea mult să-i strivim pe viermii umani și pe trădători, acum că Prostul ăsta, Pisica asta mare, a murit.

În această clipă fetele fură, preț de câteva minute, în mare pericol. Țipând, în sunet de cimpoaie și cornuri de vânătoare, toată acea adunătură o porni la vale chiar pe lângă locul unde se ascundeau ele. Simțiră Nălucile trecând ca niște vânturi reci, iar când trecură Minotaurii simțiră pământul cutremurându-se sub ele. Deasupra capetelor lor trecu un stol de aripi și o negreală de vulturi și lilieci uriași. Oricând altcândva ar fi tremurat de frică; dar acum erau atât de cuprinse de tristețe, de rușine și de silă încât nici nu se mai gândiră că ar trebui să se teamă.

De îndată ce se așternu din nou liniștea deasupra pădurii, Susan și Lucy ieșiră din ascunzătoare și urcară în vârful dealului. Luna cobora încet și era, din când în când, acoperită de nori călători, dar, cu toate acestea, îl văzură pe Leul legat și omorât. Îngenuncheară amândouă în iarba udă și-i sărutară chipul rece și-i mângâiară blana frumoasă – ceea ce mai rămăsese din ea – și plânseră până ce le secară lacrimile. Apoi se uitară una la alta, se apucară de mâini și izbucniră din nou în lacrimi. După o vreme, Lucy spuse:

— Nu suport botnița aia oribilă. Oare n-o putem scoate?

Încercară. După ce se chinuiră puțin (fiindcă aveau degetele înghețate și era și întuneric) reușiră. Când îi văzură chipul fără botniță, începură să plângă din nou și-l sărutară și-l curățară de sânge cât de bine putură. Se simțeau cu mult mai singure și mai groaznic și mai lipsite de speranță decât vă pot eu descrie.

— Oare nu putem să-l și dezlegăm? Întrebă deodată Susan.

Dar dușmanii, din răutate, strânseseră frânghiile atât de strâns încât fetele nu reușiră să desfacă nodurile.

Sper că niciunul dintre cititorii acestei cărți n-a fost niciodată atât de amărât cum au fost Susan și Lucy în noaptea aceea. Dar dacă vi s-a

întâmplat să stați cu ochii deschiși toată noaptea și să plângeți până ce v-au secăt lacrimile, atunci înseamnă că știți și că după toate astea vine, în cele din urmă, un sentiment de liniște. Ai senzația că n-o să se mai întâmple nimic niciodată. În orice caz, fetele asta simțeau. În acest calm orele păreau să treacă una după alta, iar ele nici nu mai simțeau că se făcea tot mai frig. Dar, într-un sfârșit, Lucy observă alte două lucruri. Spre răsărit cerul nu mai era la fel de întunecat ca mai înainte. Al doilea lucru era ceva ce se mișca încet la picioarele ei. La început nici nu băgă de seamă. Ce importanță avea? Nu mai conta nimic acum! Dar apoi văzu că lucrul acela, orice-o fi fost, începuse să se cațere pe Masa de Piatră. Erau mai multe creaturi și mișunau pe trupul lui Aslan. Lucy se uită mai de aproape. Erau mici și cenușii.

— Pfui! Făcu Susan din partea cealaltă a Mesei. Ce groaznic! Sunt șoricei cenușii. Plecați de-aici, bestii mici ce sunteți!

Și ridică mâna să-i gonească.

— Stai! Spuse Lucy care se uitase la ei cu atenție. Vezi ce fac?

Se aplecară amândouă și priviră cu mai multă atenție.

— Cred că..., începu Susan. Ce ciudat! Rod frânghiile.

— Așa mi se pare și mie, spuse Lucy. Cred că sunt niște șoricei prietenoși. Bieții de ei, nu-și dau seama că e mort. Cred că îl ajută dezlegându-l.

De-acum începuse să se lumineze. Fetele observară fiecare cât de palidă era cealaltă. Șoriceii rodeau din frânghii mai departe. Erau zeci și zeci, sute de șoricei de câmp. Una câte una, frânghiile fură tăiate.

La răsărit, cerul era de-acum alburui, iar stelele erau tot mai pale – toate cu excepția uneia mari care strălucea la orizont. Le era și mai frig decât le fusese peste noapte. Șoriceii plecară.

Fetele dădură la o parte frânghiile roase. Aslan arăta mult mai bine fără ele. Cu fiecare clipă, pe măsură ce se lumina și puteau vedea mai bine, chipul său căpăta un aer tot mai nobil.

În pădurea din spatele lor se auzi o pasăre care scoase un sunet înfundat. Ore în șir liniștea fusese atât de deplină încât tresăriră. Îi răspunse o altă pasăre. Curând, se auzi ciripit de păsări din toate părțile.

Se mijise deja de ziuă.

— Mi-e tare frig, spuse Lucy.

— Și mie, spuse Susan. Hai să ne mișcăm puțin.

Se duseră până în marginea de est a culmii și priviră în jos. Steaua cea mare aproape dispăruse. Ținutul părea cenușiu, dar dincolo de el, la capătul

celălalt al lumii, se zărea marea. Cerul începu să se înroșească. Se duseră încolo și înapoi de nenumărate ori, de la Aslan la marginea de est a culmii și înapoi, încercând să se încălzească. Le dureau picioarele. Se opriră o clipă să privească marea și Cair Paravel (care se zărea acum în depărtare), în acest timp, cerul roșietic deveni auriu de-a lungul liniei unde cerul se întâlnea cu marea și, încet, se ivi soarele. În clipa aceea auziră un zgomot puternic în spate – parc-ar fi crăpat ceva – era un zgomot asurzitor ca și când un uriaș ar fi spart o farfurie uriașă.

— Ce-a fost asta? Întrebă Lucy, strângând-o pe Susan de braț.

— Mi-e frică să mă întorc, spuse Susan. Se petrece ceva îngrozitor.

— Îi fac ceva și mai rău, spuse Lucy. Vino! Se întoarse și o trase și pe Susan cu ea.

O dată cu răsăritul soarelui totul arăta altfel, culorile se schimbaseră. La început nici nu văzură lucrul cel mai important. Dar apoi observară. Masa de Piatră era crăpată în bucăți, iar Aslan dispăruse.

— Vai! Vai! Țipară fetele fugind spre Masă.

— Vai, de ce nu i-au putut lăsa trupul în pace? Suspină Lucy.

— Cine a făcut una ca asta? Întrebă Lucy. Ce-o fi? Altă magie?

— Da! Se auzi o voce din spatele lor. E încă o magie.

Se întoarseră. Strălucind în lumina soarelui, mai mare decât îl văzuseră vreodată, scuturându-și coama (care-i crescuse la loc) era însuși Aslan.

— Oh, Aslan! Strigară fetele, privindu-l cu ochii larg deschiși, tot atât de speriate pe cât erau de bucuroase.

— Deci n-ați murit? Întrebă Lucy.

— Acum nu, răspunse Aslan.

— Nu sunteți... O?... Întrebă Susan cu vocea tremurândă.

Nu avea curajul să pronunțe cuvântul „stafie”. Aslan își plecă fruntea aurie și-o linse pe frunte. Căldura respirației și un miros puternic care venea dinspre coamă o învăluiră.

— Arăt a stafie? Întrebă.

— Oh, sunteți adevărat, adevărat! Oh, Aslan! Strigă Lucy.

Fetele se aruncară amândouă în brațele lui și-l acoperiră de sărutări.

— Dar ce s-a întâmplat de fapt? Întrebă Susan după ce se mai liniștiră puțin.

— Deși Vrajitoarea știa Magia Ascunsă, spuse Aslan, există o magie și mai tainică pe care ea n-o știe. Ea nu știe decât ceea ce există din zorii

timpurilor. Dar, dacă ar fi putut privi puțin mai în urmă, în întunericul și nemișcarea de dinaintea zorilor, ar fi citit acolo o altă poruncă. Ar fi știut că dacă cineva care nu a comis nici un act de trădare se sacrifică de bună voie în locul unui trădător, Masa va crăpa iar Moartea însăși va da înapoi. Iar acum...

— Da, ce facem acum? Întrebă Lucy, sărind în picioare și bătând din palme.

— Dragele mele copile, le spuse Leul, simt cum îmi revine forța pe care o aveam înainte. Hai să vedem, mă prindeți?

Ramase nemișcat o clipă, cu ochii strălucind, cu picioarele tremurând, lovindu-se cu coada. Sări apoi pe deasupra capetelor lor și ateriză de partea cealaltă a Mesei. Râzând fără să știe de ce, Lucy încercă să-l prindă. Aslan sări din nou. Începu o fugă nebună; Leul fugea roată, când mult înaintea lor, când lăsându-le aproape să-l prindă de coadă, plonjând printre ele, aruncându-le în aer cu labelle lui imense și frumoase și prinzându-le apoi din zbor, sau oprindu-se brusc astfel încât se rostogoleau toți trei într-o grămadă veselă de râsete, blană, mâini și picioare. Era o hârjoneală cum numai în Namia se poate. Lucy nu-și putu da seama dacă semăna cu jucatul cu un vârtej sau cu un pisoai. Iar partea cea mai amuzantă a fost că atunci când, într-un sfârșit, au căzut toți gâfâind în lumina soarelui, fetele nu se mai simțeau deloc obosite, flămânde ori înfometate.

— Și-acum, spuse Aslan dintr-o dată, la treabă, îmi vine să rag. Ați face bine să vă puneți mâinile la urechi.

Ceea ce și făcură. Iar Aslan se ridică și, când își deschise gura să ragă, chipul lui căpătă un aer atât de înfricoșător încât nu îndrăzniră să se mai uite la el. Și văzură cum toți copacii se îndoieră în fața lui așa cum se îndoiaie firele de iarbă dintr-o pajiște în bătaia vântului. După care le spuse:

— Avem de mers cale lungă. Va trebui să vă duc în spate.

Se aplecă, iar fetele se suiră pe spatele lui auriu și cald; Susan se așeză în față, ținându-se strâns de coamă, iar Lucy se așeză în spate, ținându-se strâns de Susan.

Leul se ridică gâfâind și porni la drum, mai repede decât orice cal, la vale și apoi prin desișul pădurii.

Aveau senzația că trăiesc experiența cea mai minunată din Namia. Ați mers vreodată călare pe-un cal în galop? Amintiți-vă cum a fost; și apoi i-maginați-vă cum ar fi fost să nu auziți zgomotul copitelor ori al zăbalelor și

imaginați-vă în schimb mersul aproape fără zgomot al labelor de leu. Apoi imaginați-vă, în locul spinării negre sau gri sau castanii a unui cal, asprimea dulce a blănii aurii și coama fluturând în bătaia vântului. Iar apoi i-imaginați-vă ca mergeți cam de două ori mai repede decât cel mai rapid cal de curse. Și nu trebuie să-i spuneți pe unde-o ia și nici nu ostenește niciodată. Gonește întruna, fără nici o ezitare, croindu-și drum cu multă dibăcie printre trunchiurile copacilor, sărind peste tufișuri și peste pârlăie, traversând înot râuri și fluvii. Și nu mergi călare pe un drum sau printr-un parc ori peste dune, ci prin Namia, primăvara, pe alei de fag sau prin luminișuri însorite înconjurată de stejari, prin livezi sălbatice de cireși albi ca zăpada, pe lângă cascade tumultuoase și stânci acoperite de mușchi și peșteri adânci, sus pe dealuri în bătaia vântului și peste coaste de munte acoperite de iarbă neagră și de-a lungul creștelor amețitoare și din nou prin văi sălbatice și peste covoare de flori albastre.

Era aproape ora amiezii când ajunseră la o pantă abruptă de unde se vedea un castel – de unde erau ele, părea un castel de jucărie – făcut parcă numai din turnuri. Dar Leul o luă la vale cu o viteză atât de mare încât castelul devenea tot mai mare în fiecare clipă și înainte de a avea timp să se întrebe ce-o fi fost ajunseră deja lângă el. Și de aici nu mai părea un castel de jucărie. De sus de pe ziduri nu se uita nimeni la ei și poarta era bine zăvorâtă. Iar Aslan, care nu încetinea deloc, se repezi spre castel ca un glonte.

— Casa Vrajitoarei! Strigă el. Copii, țineți-vă bine!

În clipa următoare li se păru că lumea s-a întors cu fundu'-n sus; căci Leul își adunase toate forțele pentru o săritură mai mare decât toate de până atunci – mai bine spus zbură, nu sări – drept peste zidul castelului. Cele două fete, cu răsuflarea tăiată dar tefere, se treziră rostogolindu-se de pe spinarea lui în mijlocul unei curți mari, pline de statui.

Capitolul 16

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU STATUILE

— Ce loc extraordinar! Exclamă Lucy. Ce animale de piatră – și ce oameni de piatră! E ca un... ca un muzeu.

— Sst! Făcu Susan. Uite, Aslan pune ceva la cale.

Și chiar așa și era. Tocmai sărise spre leul de piatră și suflă spre el. Apoi, în clipa următoare, se întoarse – parc-ar fi fost un motan care încearcă să-și prindă coada – și suflă și spre piticul de piatră care (după cum probabil vă amintiți) stătea la câțiva centimetri depărtare de leu, cu spatele spre el. Apoi

se aruncă asupra unei driade înalte din spatele piticului, sări într-o parte spre un pitic de piatră din dreapta și se rezezi asupra a doi centauri. În clipa aceea Lucy spuse:

— Oh, Susan, uită-te! Uită-te la leu!

Bănuiesc că ați văzut vreodată pe cineva aprinzând cu chibritul o bucată de ziar ca să facă focul; în prima secundă ai senzația că nu se întâmplă nimic, după care observi o dâră mică de foc strecurându-se pe marginea bucății de ziar. Exact așa se întâmplă și acum. În prima secundă, după ce Aslan suflase spre el, leul de piatră păru neschimbat. Apoi o dâră aurie i se strecură pe spatele alb de marmură și se întinse tot mai mult, așa cum cuprinde o flacăra o bucată de hârtie. Deși partea din spate a trupului era încă din piatră, leul își scutură coama greoaie care se transformă la loc în blană. După care deschise o gură mare, roșie, caldă și plină de viață și căscă. Între timp, labele din spate prinseră și ele viață; își ridică o labă și se scărpină. Apoi, zărindu-l pe Aslan, se duse spre el dând din coadă și, scheunând de bucurie și încântare, sări să-l lingă pe față.

Fetele îl urmăreau cu privirea pe leu; dar ceea ce văzură era ceva atât de minunat, încât curând uitară de el. Toate statuile prindeau viață. Curtea nu mai arăta a muzeu, ci mai degrabă a grădină zoologică. Creaturile trezite la viață dansau în jurul lui Aslan care aproape nu se mai zărea în mijlocul acestei mulțimi. Albul cadaveric fu înlocuit de culori strălucitoare; centauri de un castaniu strălucitor, inorogi cu corn de culoarea indigoului, păsări cu pene țipătoare, vulpi roșcate, câini și satiri, pitici cu ciorapi galbeni și pălărioare roșu-aprins; fetele-mesteacăn erau argintii, fetele-fag erau de un verde primăvărat, iar verdele fetelor-zadă era atât de strălucitor încât părea aproape galben. Iar în locul liniștii de moarte care domnise înainte, acum locul răsună de răgete de fericire, de lătrături, nechezături, chițăituri, ciripit, cântece și râsete.

— Oh! Spuse Susan cu un ton schimbat. Uite! Oare... Oare e bine ce face?

Lucy se uită spre Aslan și văzu că tocmai suflase spre picioarele uriașului de piatră.

— Nu vă faceți griji! Le strigă Aslan bucuros. O dată ce sunt bine picioarele, va fi bine și restul.

— Nu asta am vrut să spun, îi șopti Susan lui Lucy.

Dar acum era oricum prea târziu chiar dacă Aslan ar fi vrut s-o asculte. Firul de viață pătrunsese deja în picioarele Uriașului, își putea mișca deja

picioarele; în clipa următoare își luă bâta de pe umăr, se frecă la ochi și spuse:

— Doamne! Cred c-am adormit. Unde-i afurisita aia de Vrăjitoare care alergia pe-aici? Era undeva pe la picioarele mele.

Dar după ce i-au spus toți ce se întâmplase de fapt și după ce Uriașul și-a dus mâna la ureche și i-a pus să repete până ce, în fine, a înțeles, a făcut o plecăciune atât de adâncă încât aproape că atinse pământul cu fruntea și-și scoase pălăria de mai multe ori în fața lui Aslan, cu fața slută strălucind de bucurie. (Uriașii de orice fel sunt atât de rari acum în Anglia și atât de puțini uriași sunt cumsecade încât e aproape sigur că n-ați văzut niciodată un uriaș cu fața radiind de bucurie. E ceva ce merită văzut.)

— Acum să vedem ce putem face cu interiorul acestei clădiri, spuse Aslan. Treziți-vă la viață cu toții! Căutați peste tot, prin toate cotloanele. Nu se știe niciodată unde puteți da peste vreun biet prizonier.

Dădură cu toții buzna înăuntru și, timp de câteva minute, castelul acela vechi, întunecos, înspăimântător și mucegăit răsună de zgomot de ferestre deschise și de voci care strigau:

— Nu uita temnița! Ajută-ne să deschidem ușă asta! Uite și aici o scăriță secretă! Oh, ia te uită! Un biet cangur. Chemați-l pe Aslan. Pfui, ce urât miroase aici! Căutați uși secrete! Aici! Pe palier sunt mult mai multe.

Dar lucrul cel mai bun a fost că Lucy a venit alergând pe scări, strigând:

— Aslan! Aslan! L-am găsit pe domnul Tumnus. Vino repede!

În clipa următoare Lucy și micul Faun se țineau de mâini și dansau de bucurie. Micuța creatură era neschimbată în ciuda faptului că fusese transformată în statuie și de-abia aștepta ca Lucy să-i povestească tot ce se întâmplase.

În cele din urmă terminară de răscolit prin fortăreața Vrăjitoarei. Castelul era gol, cu ferestrele și ușile deschise astfel încât lumina și aerul dulce de primăvară invadară toate cotloanele întunecoase și reci care le duseseră dorul atâta vreme. Mulțimea de statui eliberate se întoarse în curte. Și atunci cineva (cred că Tumnus) întreabă pentru prima dată:

— Da' cum o să ieșim de aici?

Aslan intrase sărind peste porțile care erau încă zăvorâte.

— Nu vă faceți griji, spuse Aslan.

După care se ridică pe picioarele din spate și-i spuse Uriașului:

— Hei, mă auzi de-acolo de sus? Cum te cheamă?

— Uriașul Rumblebuffin, dacă nu vă e cu supărare, Maiestate, răspunse Uriașul, ducându-și încă o dată mâna la pălărie.

— Ei bine, Uriașule Rumblebuffin, spuse Aslan, scoate-ne de aici.

— Imediat, Maiestate. Cu multă plăcere, spuse Uriașul Rumblebuffin. Voi aștia mici, stați departe de poartă.

După care se duse spre poartă cu pași mari și o izbi cu bâta cea mare: „zbang, zbang, zbang”. Poarta crăpă puțin la prima lovitură, mai crăpă și la a doua iar la a treia se cutremură. După asta începu să izbească turnurile din toate părțile. În câteva minute, ambele turnuri și o bună parte din zid căzură cu zgomot la pământ, transformându-se într-o grămadă de moloz nenorocit. După ce se risipi praful, copiii se simțiră ciudat în curtea aceea mohorâtă, din piatră, dincolo de zidul căreia se zăreau, prin crăpături, iarba și copacii legănându-se și pâraiele scânteietoare din pădure, iar și mai departe, dincolo de ele, dealurile albastre și, în spatele acestora, cerul.

— Fir-ar să fie, ce-am mai transpirat, făcu Uriașul, pufăind ca o locomotivă imensă. Asta din cauză că mi-am ieșit din formă. Bănuiesc că n-aveți vreo batistă la dumneavoastră? Le întrebă pe domnișoare.

— Ba da, am, spuse Lucy, ridicându-se pe vârfuri și întinzându-se cât putea ea de mult ca să-i dea batista.

— Mulțumesc, ducă, îi spuse Uriașul Rumblebuffin, aplecându-se.

În clipa următoare, Lucy trase o spaimă; se trezi pe jumătate în aer, prinsă între degetul mare și cel arătător al Uriașului. Dar chiar în clipa în care se apropia de fața lui, acesta tresări și o puse blând pe pământ, mormăind:

— Doamne iartă-mă, am luat-o pe fetiță în loc să iau batista. Iertați-mă, ducă, am crezut c-am luat batista.

— Nu, nu, râse Lucy, uite-o aici!

De data asta reuși s-o ia, numai că pentru el era cam cât o tabletă de zaharină în mâna voastră și când îl văzu ștergându-se solemn cu ea pe fața mare și roșie Lucy îi spuse:

— Mă tem că nu vă e de prea mare folos, domnule Rumblebuffin.

— Ba da, ba da, spuse Uriașul politicos. N-am mai văzut așa o batistă frumoasă. E tare drăguță, tare bună... Tare... Nici nu-mi găsesc cuvintele potrivite s-o descriu.

— Ce uriaș drăguț! Îi spuse Lucy domnului Tumnus.

— Da, sigur, îi răspunse Faunul. Așa au fost întotdeauna cei din neamul Buffin. Una din cele mai respectate familii din Namia. Poate nu prea deștepți

(de altfel, nici n-am cunoscut vreun uriaș deștept), dar o familie foarte veche. De viță veche. Dacă n-ar fi fost, nu l-ar fi transformat în stană de piatră.

În clipa asta, Aslan bătu din palme făcându-le semn să facă liniște.

— N-am terminat încă tot ce avem de făcut pe ziua de azi, le spuse. Dacă vrem s-o învingem definitiv pe Vrăjitoare înainte să se întunece trebuie să găsim imediat locul unde se dă bătălia.

— Și să luptăm și noi, sper, domnule! Adăugă unul din Centauri.

— Desigur, spuse Aslan. Cei care nu pot tine pasul, copiii, piticii și animalele mici, vor merge călare pe animalele care pot merge repede: leii, centaurii, inorogii, caii și vulturii. Cei care au nasul bun să meargă înainte cu noi, leii, ca să adulmecăm unde se dă bătălia. Haideți!

Și o porniră la drum în mare grabă. Cel mai mulțumit dintre toți era celălalt leu care tot fugea de colo-colo prefăcându-se foarte ocupat, dar de fapt el voia să le spună tuturor:

— Ai auzit ce-a spus? Noi, Leii. Adică el și cu mine. Noi, Leii. De asta-mi place mie de Aslan. Nu se dă mare. Noi, Leii. Adică el și cu mine.

Și le tot spuse asta până când Aslan îi puse în spate trei pitici, o driadă, doi iepuri și un arici. Asta îl mai domoli puțin.

Când fură gata cu toții (de fapt, un câine ciobănesc îl ajuta pe Aslan să-i pună pe fiecare la locul lor) ieșiră prin spărtura din zidul castelului. La început, leii și câinii adulmecară în toate direcțiile. Deodată, un câine mare de vânătoare scoase un lătrat prelung: luase urma. După asta nu mai avură timp de pierdut. Curând, toți câinii și leii și lupii și alte animale de pradă mergeau în viteză cu nasul în pământ, iar celelalte veneau în urma lor pe o distanță de jumătate de kilometru, cât de repede puteau. Zgomotul pe care-l făceau amintea de o vânătoare englezească de vulpi, numai că era și mai frumos fiindcă nu se auzeau numai câinii de vânătoare ci, din când în când și răgetul celui de-al doilea leu sau cel al lui Aslan, mai puternic și mai profund.

Mergeau tot mai repede pe măsură ce mirosul era tot mai ușor de urmărit. Apoi, când ajunseră la ultima cotitură dintr-o vale îngustă și șerpuindă, Lucy auzi un alt zgomot – un zgomot diferit, care-i dădu un simțământ ciudat. Era zgomot de țipete și urlete și de zăngănit de metal.

Când ieșiră din valea îngustă văzu și de unde venea zgomotul. Peter și Edmund și cealaltă armată a lui Aslan luptau cu disperare cu mulțimea de

creaturi oribile pe care le văzuse noaptea trecută; numai că acum, în lumina zilei, păreau și mai ciudate și mai diforme. Păreau chiar mai numeroase. Armata lui Peter – care stătea cu spatele spre ea – părea îngrozitor de mică. Iar câmpul de bătaie era presărat cu stane de piatră, ceea ce însemna că Vrăjitoarea își folosisese bagheta. Dar acum nu părea s-o mai folosească. Se lupta cu cuțitul de piatră. Se lupta cu Peter – luptau amândoi atât de aprig, încât Lucy nici nu putu să-și dea seama ce se întâmplă: nu vedea decât cuțitul de piatră și spada lui Peter mișcându-se atât de repede de parc-ar fi fost trei cuțite și trei spade. Aceștia doi se luptau chiar în mijloc. De ambele părți, bătălia continua. Ori încotro se uita nu vedea decât lucruri îngrozitoare.

— Dați-vă jos de pe mine, copii, urlă Aslan.

Fetele se supuseră. Cu un răget care zgudui întreaga Namie, de la felinarul din vest până la coasta mării de la răsărit, fiara sălbatică se aruncă asupra Vrăjitoarei Albe. Lucy îi zări fața ridicată spre el, preț de o clipă, cu o expresie de groază și mirare. Apoi Leul și Vrăjitoarea se rostogoliră la pământ, cu Leul deasupra; și, în aceeași clipă, toate creaturile pe care le adusese Aslan de la casa Vrăjitoarei se repezără nebunește asupra dușmanilor, piticii cu toporiștile, câinii cu colții, Uriașul cu bâta (călcând în picioare, în același timp, zeci de dușmani), inorogii cu cornul, centaurii cu săbiile și cu copitele. Armata ostenită a lui Peter îi întâmpină cu un chiot, iar nou-veniții scoaseră un urlat de bătălie în timp ce dușmanii schelălăiră și țipară; pădurea vuia de zgomot.

Capitolul 17

ÎN URMĂRIREA CERBULUI ALB.

La numai câteva minute după sosirea lor bătălia luă sfârșit. Marea majoritate a dușmanilor fuseseră omorâți în primul atac al lui Aslan și al tovarășilor săi; iar cei rămași în viață, văzând că Vrăjitoarea e moartă, fie se predară, fie o luară la fugă. Apoi Lucy îi văzu pe Aslan și pe Peter dându-și mâna. Peter i se păru schimbat – era palid la față și părea mai serios și mult mai matur.

— E meritul lui Edmund, Aslan, îi spunea Peter. Dacă n-ar fi fost el am fi fost învinși. Vrăjitoarea ne transforma armata în stane de piatră. Dar nimic nu l-a putut opri. Și-a croit drum printre trei căpcăuni până la ea tocmai când îl transforma pe unul din leoparzi în stană de piatră. Și când a ajuns în dreptul ei a avut prezența de spirit să-i dea cu spada peste baghetă în loc să se arunce direct asupra ei; ar fi fost transformat în stană de piatră pe dată.

Asta fusese greșeala pe care o făcuseră toți ceilalți. După ce-a rămas fără baghetă am început să mai câștigăm și noi teren. Dar pierduserăm deja atât de mulți! L-a rănit groaznic. Trebuie să mergem să vedem ce face.

Edmund era în grija doamnei Castor. Era plin de sânge, avea gura deschisă și era verde la față.

— Lucy, repede, îi spuse Aslan.

În clipa aceea, pentru prima dată, Lucy își aminti de licoarea pe care-o primise cadou de Crăciun. Îi tremurau atât de tare mâinile încât aproape că nu putea să scoată dopul. Dar în cele din urmă reuși și-i turnă fratelui câteva picături în gură.

— Mai sunt și alți răniți, îi spuse Aslan în timp ce ea stătea și se uita neliniștită la fața lui Edmund, întrebându-se dacă licoarea va avea vreun efect.

— Da, știu, răspunse Lucy iritată. Imediat.

— Fiică a Evei, îi spuse Aslan cu voce gravă și alții sunt pe moarte. Mai trebuie să moară mulți din cauza lui Edmund?

— Iartă-mă, Aslan, spuse Lucy, ridicându-se și plecând cu el.

Următoarea jumătate de oră avură mult de lucru – ea avea grijă de răniți, iar el de cei care fuseseră făcuți stană de piatră. Când putu să se întoarcă, Edmund stătea deja în picioare, cu toate rănilor vindecate și arăta mai bine decât oricând; de fapt, mai bine decât atunci începuse să meargă la școala aceea îngrozitoare unde se schimbaseră în rău. Devenise din nou Edmund de altădată, cel adevărat și ți se putea uita acum în ochi. Și chiar acolo, pe câmpul de luptă, Aslan îl făcu cavaler.

— Știe ce-a făcut Aslan pentru el? O întrebă Lucy pe Susan în șoaptă. Știe care a fost de fapt înțelegerea cu Vrajitoarea?

— Sst! Sigur că nu, răspunse Susan.

— N-ar trebui să i se spună? Întrebă Lucy.

— Nu, sigur că nu, spuse Susan. Ar fi prea groaznic pentru el. Tu cum te-ai simți dacă-ai fi în locul lui?

— Ba totuși cred c-ar trebui să știe, spuse Lucy.

Dar în clipa aceea discuția le fu întreruptă. Noaptea aceea dormiră chiar acolo. Habar n-am cum a făcut Aslan rost de mâncare pentru toți; dar, într-un fel sau altul, s-au trezit cu toții stând pe iarbă și mâncând pe la ora opt. În ziua următoare o porniră spre răsărit de-a lungul marelui fluviu. Și a doua zi, cam pe la ora cinci după-amiaza au ajuns la gura de vărsare a fluviului.

Deasupra lor se ridica, pe un deal, castelul Cair Paravel. În faţă era malul mării, plin de nisip, pietre şi băltoace cu apă sărată şi alge şi mirosul mării şi mii şi mii de kilometri de valuri albastre-verzui care se spărgeau încontinuu de ţărm. Şi strigătul pescăruşilor! L-aţi auzit vreodată? Vi-l amintiţi?

În după-amiaza aceea, după ce luară o gustare, cei patru copii se duseră din nou pe plajă, îşi scoaseră pantofii şi ciorapii şi umblară cu picioarele goale pe nisip. Dar ziua următoare a fost mai solemnă. Căci atunci, în Sala Mare a castelului Pair Caravel – în sala aceea minunată cu tavan din fildeş şi cu peretele dinspre răsărit acoperit cu pene de păun şi cu ferestrele spre mare, în prezenţa tuturor prietenilor şi în sunet de trompete, Aslan îi încoronă şi-i conduse solemn spre cele patru tronuri în strigătele asurzitoare ale mulţimii:

— Trăiască Regele Peter! Trăiască Regina Susan! Trăiască Regele Edmund! Trăiască Regina Lucy!

— O dată ajuns rege sau regină în Namia rămâi pe veci rege sau regină. Purtaţi-vă demn, Fii ai lui Adam! Purtaţi-vă demn, Fiice ale Evei! Le spuse Aslan.

Pe fereastra dinspre răsărit, care era larg deschisă, se auziră vocile sirenelor care veniseră până aproape de ţărm şi care cântau acum în cinstea noilor lor Regi şi Regine.

Copiii se așezară pe tronuri şi primiră câte un sceptru, iar prietenii lor, Faunul Tumnus, Castorii, Uriaşul Rumblebuffin, leoparzii, centaurii cei buni, piticii buni şi leul primiră toţi daruri şi onoruri. Iar în noaptea aceea avu loc un mare ospăţ la Cair Paravel, cu bucate şi dans; totul strălucea şi curgeau vinurile, iar dinspre mare se auzea, ca răspuns la muzica din castel, o muzică neobişnuită, mai dulce, mai pătrunzătoare.

Dar în timpul acestui mare banchet Aslan se furişă afară. Iar când regii şi reginele observară că a plecat nu spuseră nimănui nimic despre asta. Fiindcă domnul Castor îi avertizase:

— O să vină şi o să plece. Într-o bună zi o să-l vedeţi, iar în ziua următoare o să dispară. Nu-i place să rămână legat aici jos. Şi-apoi, mai sunt şi alte ţinuturi de care trebuie să aibă grijă. Aşa e foarte bine. Vine des să ne vadă. Numai să nu-l cicăleşti. E sălbatic. Nu e un leu îmblânzit.

Iar acum, după cum probabil vă daţi seama, povestea e aproape pe sfârşite.

Aceşti doi Regi şi aceste două Regine conduseră Namia bine şi avură o domnie lungă şi fericită. La început, i-au căutat pe cei care mai rămăseseră

din armata Vrajitoarei Albe și i-au distrus. Multă vreme auzeau despre lucruri tare rele care se întâmplau în părțile mai sălbatice ale pădurii – vreo crimă, vreun lup zărit luna asta, sau vreun zvon despre vreo cotoroanță în luna următoare. Dar în cele din urmă toți aceștia fură omorâți. Și-au făcut legi bune și a fost pace și n-au dat voie să se taie copacii buni degeaba, iar piticii și satirii n-au mai fost obligați să meargă la școală. În general, încercau să scadă numărul persoanelor care se agită prea tare și care se amestecă în treburile altora și-i încurajau pe oamenii de rând care voiau să trăiască și care-i lăsa și pe alții să trăiască. I-au alungat pe uriașii cei răi (care erau tare diferiți de Uriașul Rumblebuffin) undeva în nordul Namiei, după ce aceștia au îndrăznit să treacă granița. S-au înfrățit și aliat cu țări de dincolo de mare și mergeau acolo în vizită oficială, iar aceștia veneau și ei în vizită oficială în Namia. Cei patru au crescut și s-au schimbat de-a lungul anilor. Peter deveni un bărbat înalt, bine făcut și un mare luptător, căruia i se spunea Regele Peter Magnificul. Iar Susan deveni o femeie înalta și plină de grație, cu păr negru și lung care-i ajungea până la călcâie, iar regii din țările de peste mare au început să trimită ambasadori s-o ceară de soție. I se spunea Susan cea Blândă. Edmund era un bărbat mai tăcut și mai serios decât Peter, cu judecată bună și dreaptă. I se spunea Regele Edmund cel Drept. Lucy rămase tot veselă și blondă și toți prinții de prin partea aceea a lumii și-o doreau de nevastă, iar poporul îi spunea Regina Lucy cea Vitează.

Trăiră deci în mare bucurie și dacă vreodată își aminteau de viața din lumea de aici era ca într-un vis. Într-un an, se întâmplă că Tumnus (care era de-acum un Faun de vârstă mijlocie și începuse să se cam îngrășe) veni de-a lungul fluviului cu știrea că apăruse iar prin părțile lui Cerbul Alb – Cerbul Alb care îți îndeplinea dorințele dacă-l prindeai. Așa că regii și reginele, însoțiți de membrii de seamă ai curții, plecară călare în sunet de corn și cu câini de vânătoare spre Pădurile dinspre Apus în căutarea Cerbului Alb. Și, nu după mult timp, îl zăriră. Acesta o luă la fugă peste munți și văi, până când caii și curtenii obopsiră și nu-l mai puteau urmări decât cei patru regi și regine, îl văzură intrând într-un desiș unde nu putură merge călare. Atunci Regele Peter spuse (acum vorbeau altfel, deoarece fuseseră regi și regine atâta vreme):

— Dragi prieteni, haideți să descălecăm și să urmărim animalul acesta în desiș; de când mă știu n-am vânat ceva mai nobil.

— Maiestate, spuseră ceilalți, așa vom face.

Descălecară deci și-și priponiră caii de copaci și porniră pe jos prin pădurea deasă. Dar nici nu intraseră în desișul pădurii prea bine că Regina Susan spuse:

— Dragi prieteni, iată o mare minune, mi se pare că văd un copac de oțel.

— Doamnă, spuse Regele Edmund, dacă o să vă uitați cu mai multă atenție, veți observa că e un stâlp de fier cu o lampă deasupra.

— Ce idee ciudată, spuse Regele Peter, să pui o lampă aici, unde e cu totul ascunsă printre copaci astfel încât, dac-ar lumina, n-ar vedea-o oricum nimeni.

— Maiestate, spuse Regina Lucy, cred că atunci când a fost pus aici acest stâlp cu această lampă copacii erau mai mici și mai rari, sau poate nu era nici un copac aici. Aceasta este o pădure tânără iar stâlpul este vechi.

Se uitară cu toții la el. Apoi Regele Edmund zise:

— Nu știu care ar putea fi pricina, dar am sentimentul că această lampă și acest stâlp au o influență ciudată asupra mea. Mi se pare că le-am mai văzut undeva; într-un vis, sau în visul unui vis.

— Maiestate, îi spuseră toți ceilalți și noi avem același sentiment.

— Mai mult decât atât, spuse Regina Lucy, mie nu-mi poate ieși din minte că dacă mergem dincolo de acest stâlp fie vom avea parte de aventuri ciudate fie destinul nostru se va schimba cu totul și cu totul.

— Doamnă, spuse Regele Edmund, aceeași presimțire mă frământă și pe mine.

— Și pe mine, dragul meu frate, spuse Regele Peter.

— Și pe mine, spuse și Regina Susan. Drept care sfatul meu este să ne întoarcem pe dată la cai și să nu-l mai urmărim pe acest Cerb Alb.

— Doamnă, spuse Regele Peter, să-mi fie cu iertare, dar, de când suntem Regi și Regine în Namia, nu ne-am dat bătăuți niciodată, în nici o privință, nici în luptă, nici în ce privește dreptatea sau altele de felul acesta. O dată ce ne-am pus în cap să facem ceva până la urmă am izbândit.

— Draga mea soră, spuse Regina Lucy, fratele nostru Regele are dreptate. Și mi se pare că ar trebui să ne rușinăm să vrem să renunțăm acum, de teamă sau din pricina vreunei presimțiri, la un animal atât de nobil cum este acela pe care îl urmărim.

— Și eu cred același lucru, spuse Regele Edmund. Și-mi doresc atât de tare să aflu care este sensul tainic al acestui lucru încât nu m-aș întoarce de bună

voie nici pentru cel mai prețios nestemat din toată Namia sau din toate insulele.

— Atunci, în numele lui Aslan, spuse Regina Susan, dacă asta este voia voastră, a tuturor, să mergem și să lăsam soarta să decidă pentru noi.

Așa că Regii și Reginele intrară în desiș. Nici n-apucară să facă mai mult de vreo douăzeci de pași când își amintiră că obiectul pe care-l văzuseră se numește felinar și după încă douăzeci de pași observară că nu merg printre copaci, ci printre haine. Iar în clipa următoare căzură cu toții dintr-un șifonier într-o încăpere goală; și nu mai erau Regi sau Regine în ținută de vânătoare ci numai Peter, Susan, Edmund și Lucy în vechile lor haine. Era exact aceeași oră, în aceeași zi când se ascunseseră în șifonier. Doamna Macready și vizitatorii vorbeau încă în hol, dar spre norocul copiilor n-au intrat în camera goală și copiii n-au fost prinși.

Și acesta ar fi fost sfârșitul poveștii, dacă ei n-ar fi simțit nevoia să-i spună Profesorului de ce lipsesc patru paltoane din șifonier. Iar Profesorul, care era o persoană remarcabilă, nu le-a spus să nu fie caraghioși sau să nu se mai țină de minciuni, ci chiar a crezut toată povestea.

— Nu, le spuse el, nu cred c-ar fi bine să încercați să mai mergeți prin șifonier ca să luați paltoanele înapoi. N-o să mai puteți intra în Namia pe acolo. Și chiar dac-ați reuși, tot nu v-ar mai folosi la nimic paltoanele. Poftim? Ce-ați spus? Da, bineînțeles că o să vă întoarceți în Namia într-o bună zi. O dată Rege în Namia, rămâi pe veci Rege al Namiei. Dar nu încercați să mergeți pe același drum de două ori. Ba chiar nici nu mai încercați să ajungeți acolo. O să se întâmple când nu vă așteptați. Și nu vorbiți prea mult despre asta, nici măcar între voi. Și nici nu povestiți nimănui decât dacă aflați că au avut și ei aventuri asemănătoare. Ce anume? De unde-o să știți? O să aflați voi cumva. Lucrurile ciudate pe care le vor spune – chiar și privirea – îi vor da de gol. Stați cu ochii larg deschiși. Doamne, ce-i învață pe copii la școală în zilele noastre?

Și aici chiar că se termină povestea aventurii din șifonier. Dar dacă Profesorul a avut dreptate înseamnă că acesta a fost doar începutul aventurilor din Namia.

SFÂRȘIT

